

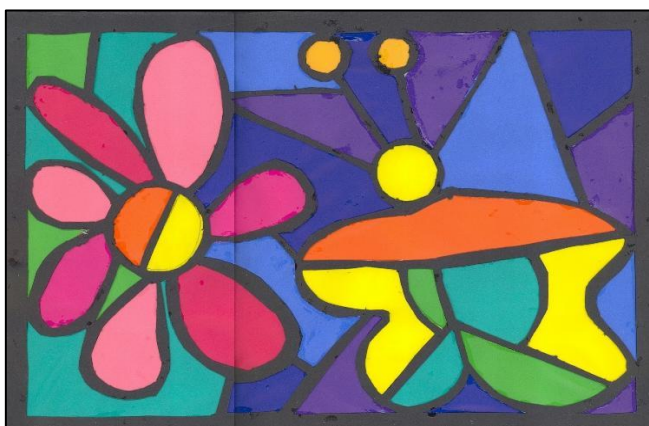
PUH

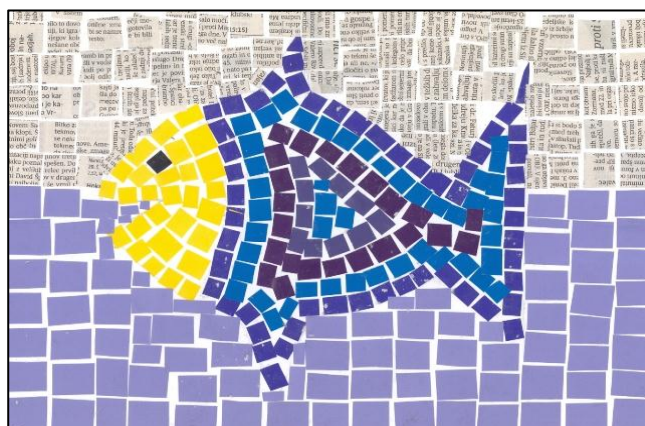
MAŠA, 2. B

KATARINA, 5. A

ANA, 5. A

JAKOB, 5. A

ANA GABRIELA, 5. A

NIK, 5. A

OŠ MATIJE ČOPA KRANJ
2011/2012

Dragi Čopovci!

Šolsko leto se bliža koncu, mi pa smo vedno bolj počitniško razpoloženi in komaj že čakamo morje in zabavo. Vedno več je lepih dni, ki jih težko preživljamo v šolskih klopeh. A kljub temu bo tudi letos ponovno izšlo naše glasilo PUH, ki vam bo prav gotovo v zabavo in se z njim ne boste dolgočasili.

V njem smo učenci od 1. do 9. razreda zbrali utrinke iz šolskega in domačega življenja. Radi smo pripovedovali o tem, kam vse smo potovali, kaj smo si ogledali, koga smo srečali, kaj vse bi se dogajalo v domišljijem svetu, kaj bi se dogajalo z našimi knjižnimi junaki. In ker pripovedovanje ni vse, smo vse to tudi zapisali. Ste mislili, da smo pisali samo zgodbe? Ne, to pa spet ne. Predstavljamo vam tudi Adija Smolarja, ki nas je na šoli razveselil s svojim koncertom. Še posebej si je vzel čas za pogovor z nami. Tudi pesniki smo poskušali biti. Marsikdo je ugotovil, da pesem napisati sploh ni lahko. Še veliko drugih zanimivosti si lahko preberete v PUHU in prepričana sem, da bo prav vsak zagotovo našel nekaj tudi zase.

In kako smo uspeli vse to narediti? Največ seveda pri urah slovenščine. Nekateri učenci pa so si krajšali čas med poukom tudi tako, da so pisali zgodbe, pesmi in tudi risali. In tudi takrat je nastalo marsikaj zanimivega. Na zadnjih straneh pa ne manjka križank, ugank, nasvetov za branje in poslušanje glasbe, poletnega horoskopa, šal ...

Želim vam veliko prijetnih trenutkov ob branju našega glasila. Pa pazite, da vas učitelji ne dobijo pri njegovem branju. Raje izkoristite čas med odmori, pred kosilom in med prostimi urami. Berite ga v popoldanskem času, pred spanjem, v soboto in nedeljo, kadar koli, ko boste imeli čas.

NEŽA MARKELJ BOGATAJ, 9. B

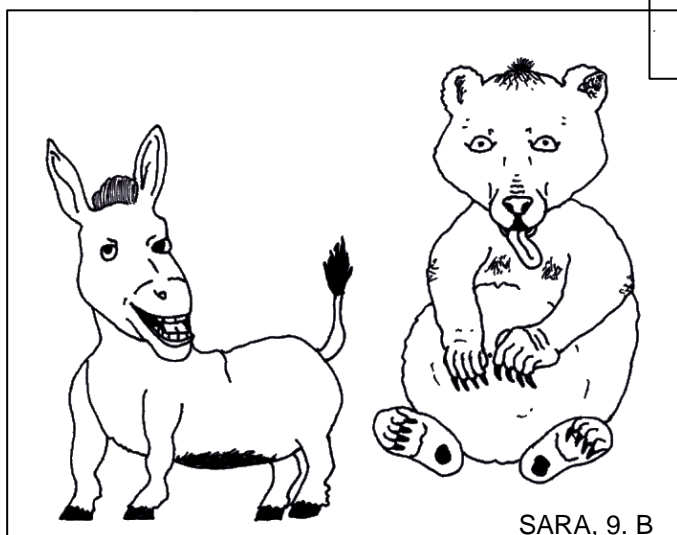
ZGODBE IZ ŽIVALSKEGA SVETA

OSLA IN MEDVED

Neko jesensko noč sta se oče osel in sin osel sprehajala po poti, ki je vodila do njunega doma. Nenadoma sta zagledala metulja in odhitela za njim. Zgubila sta se v gozdu in zagledala medveda. Ta je vprašal očeta osla: »Kaj pa vidva v gozdu čisto sama?« Oče osel je odgovoril: »Ah, metulja sva zasledovala, pa sva se izgubila. Ali nama lahko pomagaš?« Medved je rekel: »Seveda bi vama prav rad pomagal, če se sam ne bi tudi izgubil. Nadaljujemo pot skupaj, tako imamo večjo možnost, da se rešimo,« je predlagal medved. Hodili so in hodili in prišli

KAJA, 7. B

SARA, 9. B

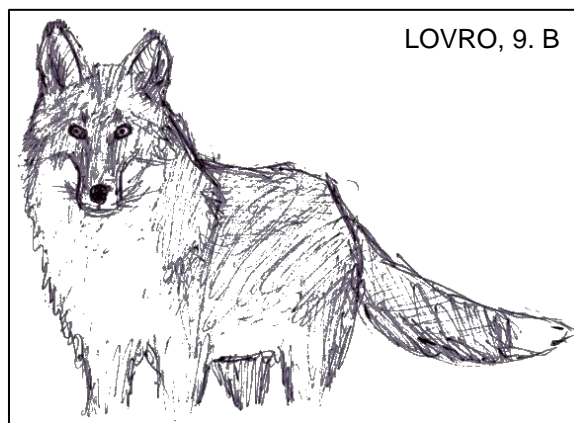
do prepada. Oče osel je rekel: »Poskusimo prečkati prepad.« Medved je odvrnil: »Kako pa bomo to storili, če pa ni mosta čezenj?« Sin osel je odvrnil: »Raje pojdemo v drugo smer, da se izognemo prepadu.« Tako so odšli v drugo smer, a prišli so le še do enega prepada. Oče osel je ponovno vprašal: »Kaj, ko bi pa prečkali ta prepad?« Medved je sedaj že zelo jezno rekel: »Saj vidiš, da ni mostu, da bi prepad lahko prečkali.« A sin osel je tokrat samo ponovil očetove besede: »Kaj pa, če bi res prečkali ta prepad?« Medved jima je še zadnjič poskusil dopovedati, da to ni mogoče in ju zapustil.

Oče osel in sin osel pa sta prečkala prepad brez mostu. Le kaj mislite, da se jima je zgodilo?
Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

JURE POVŠIN, 7. B

VOLK IN MEDVED

Nekoč je živel reven volk. Odločil se je oditi stran od svoje revščine, zato je pripravil svoje stvari in zjutraj zapustil svoj dom. Hodil je kar nekaj časa, ko je nenadoma opazil, da se gozd redči in prišel je na jaso, mimo katere je tekkel potoček. Ob njem je bilo postavljenih veliko hišic. V njih so živele različne živali in vse so ga lepo sprejele. »Dobrodošel v naši vasi, volk,« ga je pozdravil medved, vodja vasi. »Pozdravljen, medved,« mu je odgovoril volk. »Lačen in utrujen sem. Dovolj mi, da se tu ustalim in naredim

LOVRO, 9. B

hišico. Hrano pa bom iskal v gozdu.« Medved je po kratkem razmisleku rekel: »Prav, naj bo. Drevesa lahko prav tako posekaš ob robu gozda.«

Tako je volk začel z delom. Žagal je in tesal, sekal in zabijal. Pomlad se je prevesila v poletje, poletje pa v jesen. Nekega dne, tik pred začetkom zime, pa se je medved pobahal pred volkom: »Poglej mojo hišo. Mar ni lepa in velika? Zanj sem porabil veliko manj lesa in časa kot ti. Tvoja hiša pa je majhna in nizka, prostora je v njej le zate.« Volk se je le nasmehnil in rekel: »Je pa trdna.«

To se je pokazalo, ko je zapihala prva zimska sapa. Medvedovo hišo je porušilo kot hišico iz kart, ostali so le stebri. Volk pa je sedel ob kaminu in opazoval neurje. Naslednje jutro je volk stopil do medveda in mu rekel: »Veš, medved, včeraj ti nisem utegnil povedati tega. Revščina me je naučila ponižnosti in trdega dela. Tvoja hiša je bila sicer hitro narejena, a nenatančno, moja pa je trdna, saj je bila narejena počasi.

Počasi se daleč pride.«

KAJA, 7. B

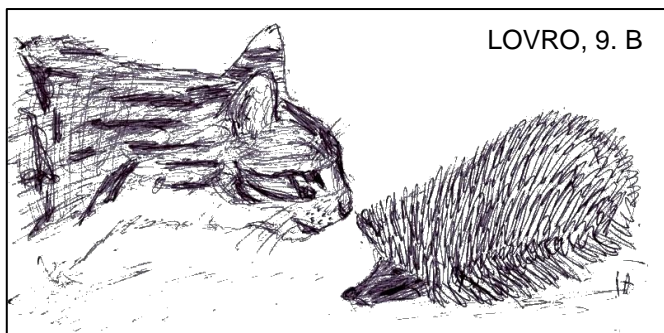
KATARINA KUNČIČ, 7. B

LISICA IN JEŽ

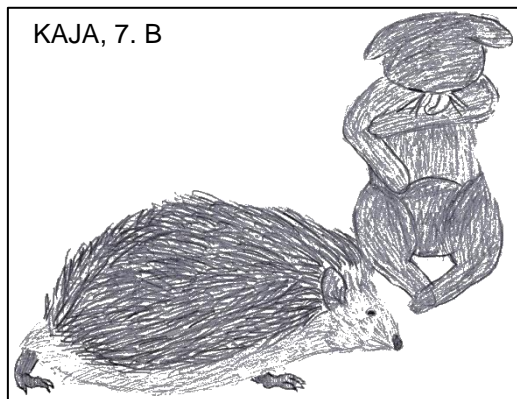
Nekega dne je ježu že primanjkovalo svežega sadja, zato se je odločil, da ga gre nabrat v Zeleni dol. A revež je na poti srečal lisico in ta se je odločila, da gre del poti z njim. »Kam, pa kam?« ga je vprašala. »V Zeleni dol po hruške, tam imajo najokusnejše in najsočnejše, mm, že čutim njihovo sladkobo in okus!« »Odlično, sedaj moram iti, povem ti le nekaj, pazi se mačk!« je še rekla lisica in odšla. Jež ni čisto razumel, na kaj namiguje lisica, ampak je vseeno veselo nadaljeval pot.

Čez nekaj časa je ponovno srečal lisico in ta mu je še enkrat rekla: »Mačka te bo ubila!« Sedaj je jež razumel lisičine besede, zato jo je prosil za spremstvo.

Vprašal jo je, kako se pride do Zelenega dola. »Pri velikem hrastu ob potoku zavij levo. Pojdi do mostička in od tam naravnost naprej in prišel boš do jase. Ne moreš zgrešiti,« mu je rekla lisica in odhitela naprej. Ježku

je
us
pel
o

prišel do Zelenega dola. Tam pa ga je čakalo neprijetno presenečenje – mačka. »Mijav, kaj pa imamo tukaj, mijav. Ali prav vidim, mar vidim ježka?« je rekla in skočila k ježku. »Ravno tak si mijav, kot te je opisala lisica, mijav!« se je še širokoustila. Ježek je bil zelo jezen. Pihnil je v mačko in odšel iskat lisico. Mački ni bilo čisto jasno, kaj se je zgodilo. Lisica je že čakala na ježa in ga na hitro pojedla. Iz te zgodbe se naučimo, da ne smemo zaupati nikomu, ki ti je že po naravi sovražnik.

LEA POTREBUJEŠ, 7. A

ČEBELA IN LISICA

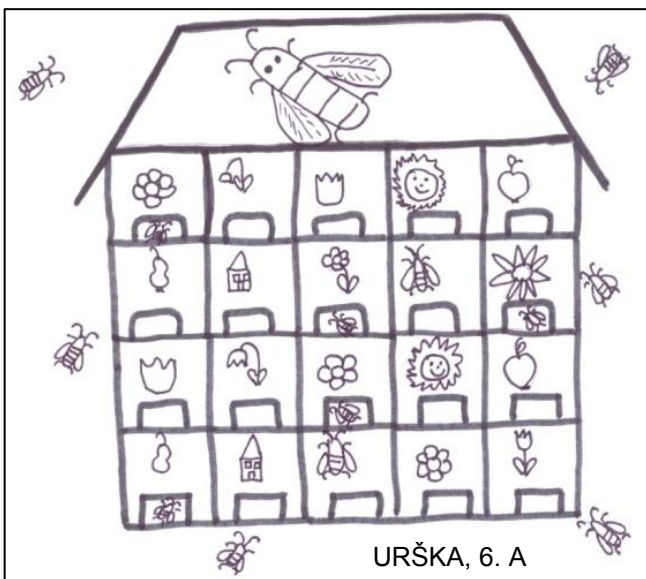
Bila je pomlad, čebela pa je delala od jutra do večera. Za pomladjo je prišlo poletje, nato pa še jesen. Čebela je delala in delala. Proti koncu oktobra je lisica opazovala čebelo pri delu, ko pa se je nad rob gozda spustila noč, je lisica zaspala kar pod drevesom, kjer je bil panj.

Navsezgodaj zjutraj je lisico zanimalo, kaj je v tem panju. Vanj je previdno pomolila smrček in se razgledala. Bilo je veliko nadstropij in še več sobic. Videla je tudi podstrešje, podobno prostoru, kjer je bil shranjen cvetni prah. Lisica se je čudila kako to, da je čebela zgradila vse to. Odločila se je, da jo bo vprašala. Čebela ji je odgovorila: »Samo potruditi se moraš!« In nadaljevala je svoje delo.

Lisica se je odločila, da bo tudi ona nekaj zgradila. Poskusila je, pa ni šlo, zato je delo dala na stran. Poskusila je še enkrat, a ji tudi tokrat ni uspelo. Odločila se je, da ne bo več poskušala, ker ji ne gre. Čez nekaj časa pa je zopet zbrala nekaj moči in se začela ponovno truditi. Ni in ni ji šlo. In potem je obupala.

Čebela pa se je trudila in svojega dela ni opustila, dokler ni prišla do konca. No, zdaj pa ima lepo domovanje. Vztrajno delo premaga vse.

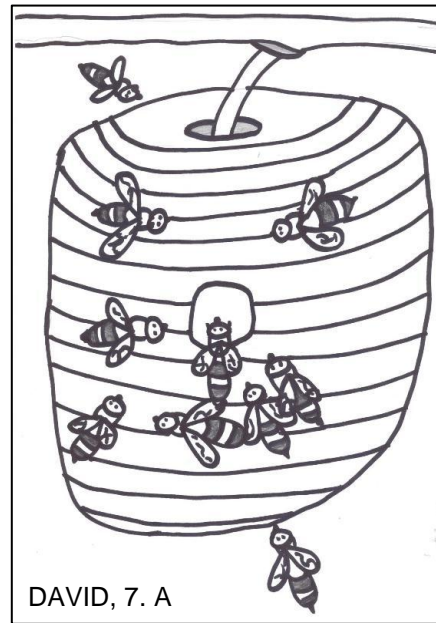
MANCA TERAN, 7. A

MEDVEDJA SREČA

Živel je medved, ki je bil vedno nesrečen, in želel si je, da bi mu vsaj en dan minil brez kakršne koli nezgode. Ko je nekega dne šel na sprehod, je videl panj, poln medu. V njem pa na njegovo veselje ni bilo nobene čebele. Odločil se je, da ga bo izpraznil. Ko se je najedel medu, se je ulegel na travo in sit zaspal.

Po dveh urah se je prebudil in rekel: »Končno imam vsaj enkrat srečen dan.« Medved je odkorakal naprej in zagledal lepo

okroglo kravo, ki je po vsej verjetnosti zašla v gozd. Rekel si je: »Danes je absolutno moj srečen dan.« Nato se je zapodil proti kravi in jo pojedel. Spet se je ulegel na travo in zaspal.

Čebele, ki so pomagale nekaterim drugim čebelam pri popravilu panja, so se vrnile in zagledale prazen panj. Po stopinjah, ki jih je medved puščal v blatu, so takoj vedele, kdo je krivec in kam je odšel. Tudi bik je iskal svojo kravo, ki je zašla v gozd in našel samo njene kosti in stopinje medveda. Bik in čebele so jezni odšli po stopinjah do medveda, ki so ga našli spečega v travi. Ko se je medved prebudil, je nad seboj zagledal jeznega bika in čebele. Naglo je vstal in jim poskušal ulti. Ko je na vso moč tekel, ni opazil globoke luknje pred sabo in padel je vanjo. Pri padcu si je polomil tri tace. Sorodniki so ga prišli iskat in mu pomagali priti domov.

Medved pa se je po vsem tem naučil, da nikoli ne smeš hvaliti dneva pred nočjo.

MIHA LOTRIČ, 7. B

NADALJEVANJE PRAVLJICE GREGORJA VITEZA ZRCALCE

Učenci 2. C-razreda so brali znano pravljico Gregorja Viteza ZRCALCE. Pravljičica se je zaključila takole:

... in medved obesi zrcalce na steno.

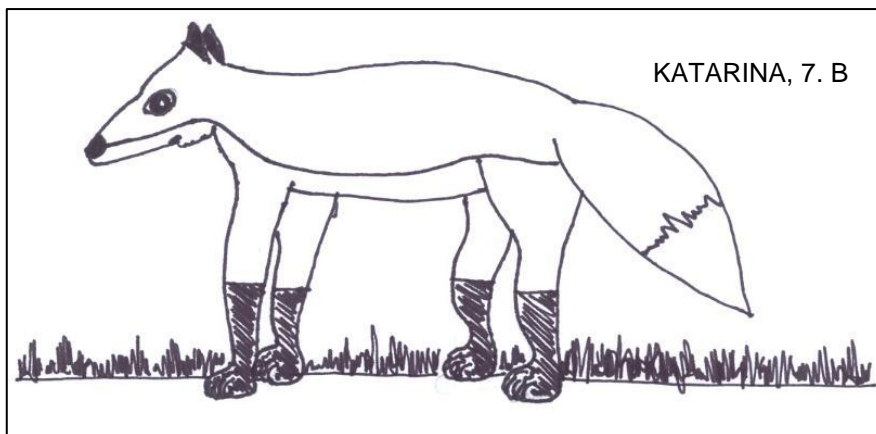
Učenci pa so od tu nadaljevali pravljico s svojo domišljijo.

da je to slika njenega očka. Lisica zvita tatica pa je takoj vedela, da to ni slika, ampak zrcalce. Prosila ju je, če lahko nese sliko pokazat domov svojim otrokom. Dovolila sta ji. Lisica je odhitela domov, obesila ogledalo na steno in si rekla: »Pa sem ju pretentala.«

NIKA KOMOVEC

1. Nekega dne je k medvedkoma prišla na obisk lisička Eva. Naenkrat je na steni zagledala zrcalce.

Stopila je zraven in se pogledala. Mislila si je: »Le kaj je s tem zrcalcem, da ne vidim sebe? Ta lisička je manjša od mene. Ali je to mogoče moja mlajša sestra Maja?« Medvedka sta jo od daleč opazovala. Eva pa je še kar naprej žalostno gledala v

KATARINA, 7. B

čudežno zrcalo in se spraševala, kako to, da ne vidi sebe. Že so ji tekle solze po licu in k njej sta stopila medvedka. Vprašala sta jo, zakaj je žalostna. Povedala jima je, da je v zrcalcu hotela videti, koliko je zrasla in komu od staršev je podobna, vidi pa le mlajšo sestrico Majo. Medvedka sta se začela smejati in ji rekla: »Ne, draga Evica, to si ti, ampak, ker si še majhna, vidiš vse pomanjšano.« Eva je dvignila glavo, se še enkrat pogledala in res videla, da je to ona. Razveselila se je, objeli so se in se skupaj še dolgo gledali v zrcalce, dokler na nebu niso zasvetile zvezde.

GABRIEL RADULOVIC

2. Nekega dne je prišla na obisk k medvedkoma lisička. Naenkrat je na steni zagledala zrcalce. Medvedka sta ji povedala,

3. K medvedom je na obisk prišla lisička. Na steni je zagledal zrcalce in ga želela imeti. Ni vedela, kako naj ga vzame, ker ga medvedi tako čuvajo. Spomnila se je, da jih pošlje na dolg sprehod. Medtem časom pa je lisička vzela ogledalo in zbežala v gozd. Nesla ga je v svoj brlog in ga skrbno čuvala. Medvedi so ostali brez svojega zrcala.

DAVID RADOŠEVIČ

4. Ko je lisica zagledala sebe v zrcalu, je pomislila, da je medvedova najboljša prijateljica, ker ima medved njeno sliko. To sta mislila tudi volk in zajec, zato so vsi trije skupaj odšli pogledat zrcalo. Bili so veseli, ker so vsi medvedovi prijatelji.

ANDREJ STOJANOSKI

SARA, 9. B

6. Medvedja družina je vsak dan občudovala sliko na steni. Kar naenkrat se oglasi najmlajši medvedek Bine: »Mama, to ni slika očeta, saj se slika spreminja, pogledj, sedaj sva na sliki midva.« Mama medvedka začudeno pogleda v zrcalce in reče: »Kaj pa je potem to? Kaj če je televizija, samo televizija je tako pametna, da vsakega posname?« Medvedka veselo stečeta v gozd k očetu in mu sporočita veselo novico. Oče medved je ponosno brundal in vsem povedal, da ima televizijo.

TIJANA SAVANOVIĆ

5. Nato je prišel na obisk kužek. Medvedja družina je bila zelo navdušena nad svojo sliko. Pokazali so jo kužku, ki je presenečeno pogledal svojo sliko in obnemel. »Saj to je vendar moja slika«, si je rekel. Medved je sliko vzel in spet videl svojo podobo. Kužek pa se je razjezil in rekel, da je to vendar njegova slika. Začeli so se prepirati. Nenadoma je nekdo potrkal na vrata. Bil je mali fantek, ki je iskal svojega kužka. Nekaj časa je opazoval živali, ki so se prepirale. Ko je ugotovil, zakaj se prepirajo, je vzel ogledalo v svoje roke in se glasno zasmel. Vsi so utihnili in čakali, kaj jim bo fantič povedal. Razložil jim je, da to ni slika, ampak ogledalo, v katerem se lahko vsakdo vidi.

Še enkrat so se pogledali v ogledalo, a še vedno jim ni bilo čisto vse jasno.

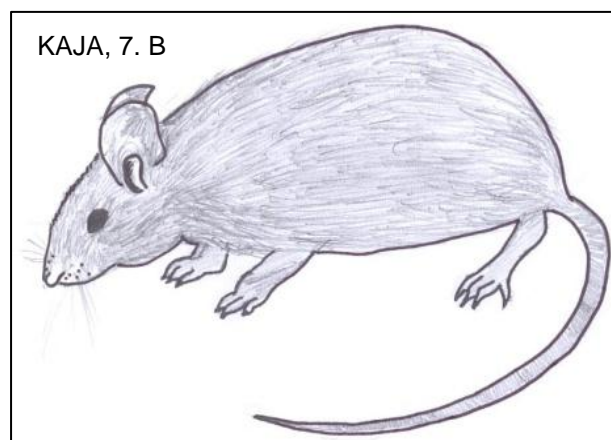
Fant jim je rekel, naj se postavijo drug poleg drugega in se naenkrat pogledajo. Res so to naredili. Kar naenkrat so bili vsi na sliki oziroma v ogledalu.

Zasmeljali so se, saj so se kregali zaradi slike, ki sploh ni bila slika.

TEA ROŽMAN

7. Nekega dne pride k medvedovi družini na obisk miška in zagleda zrcalce ter vpraša: »Kaj je to?« Izve, da je medvedova slika. Rada bi videla sliko, vendar ne more, ker je premajhna. Medved jo dvigne in miška zagleda sebe. »Saj to sem jaz,« reče miška. »To je čudežna slika.« Na obisk pride fantek in jih vpraša, kaj delajo. Izvedel je, da opazujejo čudežno sliko. Pogleda in se začne smejati. Nato pa reče: »Saj to je zrcalo.«

NIKOLA KALABIĆ

KAJA, 7. B

ŽIVALSKI TEK

Nekoč so v gozdu na robu vasi živele različne živali. Bila je jesen in drevesa so izgubljala svoje liste. Ker je bilo živalim dolgčas, so se odločile, da pripravijo tekmovanje v teku.

Ta novica se je razvedela po gozdu in na rob gozda so postavili nabiralnik, da je lahko vsaka žival oddala prijavnico. Volk je na glas razmišljal: »Dolge noge imam in hiter sem, ni vrag, da ne zmagam.« Oddal je prijavnico in začel trenirati. Nagrada je bila namreč zelo privlačna: čudežna palica. Prijavnico pa sta oddala tudi medved in lisica. Lisica se je imela za tako zvito, da je bila prepričana, da je ne more nihče premagati. Medved pa se je prijavil predvsem zato, da bi se zabaval in razmikal.

Vse živali so se zbrale, da bi se dogovorile, kje bodo tekle. Zajci so predlagali pot skozi rove, mravlja pa tek skozi mravljišče. Vendar se ostale živali niso strinjale s predlogom mravelj, saj so bile prevelike, zato so se odločile, da bodo tekle skozi gozd, pa okoli vasi, njihov cilj pa bo ponovno gozd. Živali so se lotile pometanja poti, po kateri bodo tekle. Pri delu jih je zmotil pes iz sosednje vasi. Vprašal jih je, kaj počnejo in povedale so mu. Tudi sam je bil nad idejo navdušen in izrazil željo, da bi tudi sam rad tekmoval in živali so mu dovolile. Pes je hotel na vsak način zmagati, zato je doma naročil svoji ženi, naj se na dan teka postavi za drevo blizu cilja in naj steče, ko se ji bodo ostali približevali.

Prišel je dan tekmovanja. Pes je bil zadovoljen in se je postavil na start, sova pa je zaskovikala in tek se je pričel. Vsi so se zagnali v dir, pes pa je počasi in mirno stekel, da ne bi bil preveč utrujen in zadihan. Na prvem mestu je bil volk, na drugem medved, za njim so bili trije zajci, na koncu pa še lisica, pes in mravlje. Volk je pridobil že veliko prednost, zato je lisica ubrala bližnjico. Stekla

je med hišami in se lotila druge polovice poti. Sova je to goljufijo opazila. Ko je volk pritekel na drugo stran vasi in videl lisico pred sabo, se je razburil, se usedel na tla in premišljeval, kako ga je lahko prehitela. Od razočaranja je odstopil. »Tako ali tako je ne morem več premagati,« si je mislil.

Lisica se je bližala cilju, zato je psica stekla izza drevesa in prišla prva na cilj. Takoj za njo je prišla lisica. Zajčki so si rekli: »Prepočasni smo.« Stekli so skozi rove ter prišli na cilj takoj za lisico. Medved je bil zadnji. Cilja sploh še ni videl. Ko ga je končno zagledal in ni nikogar videl, je mislil, da je prvi. Ko je pritekel skozi cilj, pa so bili tam že vsi, vključno z mravljami. Šele na cilju je spoznal, da je tekel več, kot je bilo potrebno.

KAJA, 7. B

Prišel je dan podelitve. Živali so bile žalostne, ker so dovolile, da je zmagal pes in da bo nagrada njegova. Sova je že hotela razglasiti zmagovalca, ko se je spomnila goljufije. Rekla je: »Pes je diskvalificiran. Ko se je lisica bližala cilju, je njegova žena stekla izza drevesa. Tudi lisica ne more biti zmagovalka, ker je pritekla do cilja po bližnjici med hišami. Sedaj bi morali biti zmagovalci zajci, a tudi oni ne morejo biti, ker so tekli skozi rove. Pravil so se držali le medved in mravlje. Medved je žal pretekel preveč in prišel na cilj zadnji, zato mu ne morem izročiti čarobne palice. Torej, zmagovalke so mravlje.«

Mravlje so s pomočjo čarobne palice živele v izobilju in imele vsega dovolj, o psu, lisici in zajcih pa se je po vasi razširil slab glas.

HANA ZELIČ, 6. A

ZNANI SLOVENEK

NE USTVARJAM ZARADI SLAVE, AMPAK KER TO RAD POČNEM

Le kdo med vami še ni slišal za Adija Smolarja in njegove pesmi Bognedaj, da bi crknu televizor, Je treba delat, Jaz ne grem v šolo? Adi je slovenski kantavtor, pesnik, tekstopisec in kitarist, doma s Koroške. Njegova glasbena pot se je začela že davnega leta 1981 in uspešno traja še danes. Ker je sprejel naše povabilo in imel na šoli koncert, sem izkoristila priložnost in se z njim tudi pogovorila.

Pravijo, da glasbeniki svoj talent oz. glasbene sposobnosti podedujejo. Ali ste se torej rodili v glasbeni družini?

To je res. Moj oče je bil glasbenik, tudi njegov oče je bil glasbenik, imam štiri brate, tudi oni so bili glasbeniki. Ampak s tem so se ukvarjali amatersko, predvsem z narodno-zabavno glasbo, igrali pa so tudi v godbi na pihala. Jaz pa sem šel po profesionalni poti. Tako da je res, da smo Smolarji prava glasbena družina.

Se spomnite svojega prvega samostojnega nastopa? Kako je bilo?

Ja, spomnim se ga. To je bilo leta 1981 v Cerknici. Takrat sem imel že dovolj svojih pesmi za uro in pol programa. Kot prvi uradni nastop ga štejem zato, ker so nanj vabili plakati. Pred tem sem že nastopal, predvsem na zabavah, literarnih večerih, otvoritvah razstav, saj sem v teh krogih imel prijatelje, ki so me vabili. Vseeno pa kot uradni začetek svoje glasbene poti štejem leto 1981.

Mnogi pevci pred samostojnim nastopom pojejo v kakšnem pevskem zboru. Je bilo tudi z vami tako?

Ja, tudi sam sem pel v zboru. V vrtcu, osnovni in srednji šoli. Kot zanimivost lahko povem, da sem v osnovni šoli pel v dekliškem zboru. Ker sem bil med 16 dekletki tudi jaz, to v bistvu ni več mogel biti dekliški zbor. Pel sem drugi sopran, v gimnaziji v prvem in drugem letniku drugi tenor, v tretjem letniku pa so me že postavili na drugi bas. Takrat sem ravno mutiral, zato mi je ta glas ostal. Kratko povedano: zborovsko petje mi je zelo blizu.

Ali vam je kdaj žal za kaj, česar niste naredili?

Ja, malo mi je žal, da z glasbeno potjo nisem začel že prej. Dolgo sem okleval, nisem si zaupal. Na pravo glasbeno pot sem se podal šele s triintridesetimi leti. Če bi čas lahko zavrtel nazaj, bi se zanj odločil veliko prej, saj, če se temu posvetiš prej, imaš še več idej, še več možnosti. Zato mi je teh nekaj let, ki sem jih porabil za druge službe, žal. A na koncu sem le prišel do tistega, kar me zares veseli.

Kitara je vaša stalna spremljevalka. Je bila edini inštrument, ki ste ga igrali? Ali pa ste se preizkusili tudi na drugih glasbilih?

V osnovni šoli sem igral harmoniko, za katero imam tudi narejeno nižjo glasbeno šolo, v osmem razredu pa sem igral tudi klarinet. Ko sem bil star deset let, sem v godbi na pihala, ki jo je vodil moj oče, igral mali boben, s petnajstimi leti pa sem se sam učil igrati kitaro, ki me je kasneje osvojila. Čeprav še vedno znam igrati harmoniko, je kitara za kantavtorsko delo najprimernejša, tako da bom ostal kar pri njej.

Letos mineva trideseto leto odkar nastopate kot kantavtor. Mogoče veste, koliko pesmi ste v teh letih napisali?

Posnetih je bilo okoli 170 pesmi. Vendar to ni vse, saj jih še vedno pišem in teh je okoli 50. Sicer je pa še kar nekaj pesmi, ki sem jih napisal in ne posnel, tako da je vse skupaj teh pesmi krepko čez 300. Še vedno pa je to malo, saj sem že prej povedal, da imam ogromno idej. Če bi nastopal manj, bi lahko posnel in napisal še več.

Kje pa dobivate ideje za vaše pesmi?

Sem pozoren opazovalec življenja in zanimajo me odnosi med ljudmi. Zato sem večkrat v zadregi. Pa ne zato, ker bi imel premalo idej, ampak ker jih imam preveč. Tako so skladbe sestavljene iz mojih osebnih izkušenj in opazovanj drugih.

Verjamem, da vam je vsaka pesem, ki ste jo napisali pri srcu. Toda verjetno vam je katera najljubša. Se morda motim?

Malce se bom pošalil, vendar je res. Najljubša mi je tista, ki jo vedno zaigram zadnje na koncertu. To pomeni, da sem dobro nastopal, da sem naredil dobro delo. Vsaka zaigrana pesem pa pri poslušalcih vzbudi lep odziv in sem zelo vesel, ko mi zanje navdušeno ploskajo. So pa pesmi zelo različne. Nekatere so razmišljujoče, nekatere aktualne oz. kritične, spet druge pa so namenjene bolj zabavi. Lahko pa so tudi vzgojne ali primerne za tolažbo. Nikoli se nisem omejeval na kakšno tematiko. Pišem, kakor se mi zazdi, da je prav in sem potem vesel lepega odziva ljudi. Vsaka pesem pa je pomembna, kajti z eno se na odru ne bi obdržal toliko časa. Veliko pesmi mi je zelo ljubih.

Meni osebno je najzanimivejša in najzabavnejša pesem Šola, da se ti zrola. Kako je nastala ta pesem?

Ta pesem je izšla v albumu za otroke Jaz ne grem v šolo. Te pesmi sem napisal že prej, za otroke in za šalo, ob rojstvu svojega sina. Take pesmi mi ni težko pisati in se mi je zdelo prav, da je en album namenjen zgolj mladini. Zdaj sem malo v zadregi, ker imam še enega sina in zanj nisem še nič napisal. Moral bom popraviti to krivico in izdati še album s pesmimi za Janija.

Vem, da veliko nastopate. Ali ustrezete vsem, ki vas povabijo?

Ne, vsem ne morem ustreči, ker je leto, ki je za nekatere dolgo, zame zelo kratko. Veliko je različnih prošelj in vabil, zato zavrnem tiste,

ki prošelj ne pošljejo vsaj dva meseca prej. Veliko je dobredelnih nastopov, prav tako ne morem ustreči vsem, ker je dni preprosto premalo. Nekaj časa seveda potrebujem tudi zase. Tako da imam približno 150 nastopov letno, kar je veliko.

Kdo so vaši zvesti poslušalci?

Kar vsi, se mi zdi. Vse generacije me dobro sprejemajo, kar mi je zelo všeč, saj združujem vse ljudi, ne glede na glasbeno zvrst, starost in izobrazbo. V dvoranah je na koncertih po navadi zelo pestro. Od otrok do upokojencev, metalcev, reparjev. Vsi se nekako povežejo z glasbo in se zabavajo ob njej, ne glede na svoja področja, zanimanja. Čeprav pa je res, da otroci moje pesmi dojemajo drugače kot odrasli. Otroke privlačita šaljiv tekst in ritem, medtem ko odrasli bolj zaznavajo sporočila pesmi. Tako, da me imajo vse generacije rade.

Vem, da ste napisali pesniško zbirko in knjige za otroke. Od kod to veselje za pisanje zgodb?

Zgodbe sem začel pisati, ko mi je umrla Pujsa, moj morski prašiček. Nekako mi je bilo žal, da bi odšla v pozabo in tako je nastala v začetku devetdesetih let prva knjiga z naslovom Pujsa in Andrej Migeč. V tem času sem izdal tudi zbirko svojih tekstov. Potem sem začel sodelovati z revijo Petka in s časopisom Firbec. V Petki sem objavljajl zgodbe o Pujsi, v Firbcu pa Zgodbe in prigode Tečka Sitnobe. Naslednje leto bodo te zgodbe izšle v knjižni obliki. Veselje pa, hja, rad zabavam ljudi. Skozi pesmi, pa tudi skozi zgodbe. Ker nimam prav veliko časa, se

bolj posvečam mladinski in otroški literaturi. Želim si, da bi tudi za odrasle izdal kakšno knjigo. Marca 2011 je izšla knjiga Jezikovni kotliček, ki je bralce navdušila. Za to leto pripravljajm slikanico o pesmi, ki govori o rolici papirja. Že s pomočjo svojih pesmi bi lahko izdal veliko knjig.

Slišala sem, da radi gledate risanke. Ali je to res?

Risanke zbiram in lahko rečem, da imam vse tiste, ki so pri nas izšle na zgoščenkah. Zdaj so zelo dobre tiste, ki so računalniško animirane. Zbiral sem Disneyeve, Zajčka Dolgouščka, Tom in Jerryja. Ko sem bil majhen, risank ni bilo veliko. Le tu in tam so kakšno zavrteli in to veselje ob njih se je res obdržalo do danes. Če sem slabe volje, pogledam risanko, v kateri me barve in glasba popeljejo v nek pravljичni svet, ki je nekoliko lepši od našega. In res uživam v tem. No, zbiram pa tudi komedije. Rad sem dobre volje in risanke ter komedije so tiste, ki me spravijo v dobro voljo.

Kakšen nasvet bi dali našim učencem, ki vstopajo v svet glasbe?

Prvi pogoj je, da imaš glasbo rad, da te veseli in da je ne ustvarjaš zaradi slave ampak zato, ker to rad počneš. Za vsako skladbo se moraš potruditi tako, kot da je prva. Čeprav sem lani izdal štirinajsti album, imam do glasbe še vedno enak odnos kot na začetku. Vedno je pomembno, da se ne obremenjuješ z razmišljanjem o odzivu poslušalcev, ampak slediš svojemu okusu in to je dolgoročno najbolj pametno in primerno.

Zahvaljujem se vam za prijeten klepet in vam želim še veliko idej, dobre volje in uspehov pri vašem ustvarjanju.

Intervju z Adijem Smolarjem je naredila in ga tudi pripravila za šolsko glasilo KATARINA KUNČIČ, učenka 7. b.

NAŠI KNJIŽNI JUNAKI

PONOVNO V NEVARNOSTI

Odisej in njegovi tovariši so z ladjo prispeli do Kozjega otoka. Ko so se zasidrili, je Odiseja radovednost ponovno poslala v nevarnost.

Odpravil sem se proti velikanskemu gozdu. V njem verjetno živi kar nekaj pošasti. Zaslišim klepet nimf in se napotim za glasovi. Prispem do grmičevja. Odmaknem ga in zagledam nimfe. Dovolj sem pameten, da jih pustim pri miru. Nenadoma opazim bližajočo hidro. Nimfe zbežijo, sam pa se z mečem v roki podam v napad. Vedel sem, da tej grozni pošasti ne smem odsekati glave, kajti na tistem mestu potem zrasteta dve. Ne uspe mi napad nanjo in pošast me uklešči k tlom. Pomislil sem na smrt in si zaželel, da bi kot junak prišel k Zevsu. Toda zame življenja še ni konec, kajti nasproti teče kentaver z lokom v roki in napeto puščico, ki zadane hidro naravnost v srce.

Splazim se izpod hidre in se zahvalim kentavru. Pove mi, da se vsak četrti nepovabljeni obiskovalec sooči s hidro. »S tem da rešujem popotnike, dokazujem, da sem časten mož. Res pa je tudi, da se še nisem spopadel z Minotavrom. Ta nakaza prav tako živi na tem otoku. Res je, da ni pretirano pametna, je pa presneto močna. Vesel bi bil, če se tudi nje odkrižamo,« je zaključil svojo pripoved.

Ta pošast me je začela zanimati. »Pokončal bom Minotavra!« sem rekel časno. »S teboj grem,« mi je rekel

kentaver. Odšla sva do naše ladje, na kateri naj bi prespala. Kentavra sem predstavil svojim ljudem in jim povedal za najin načrt. Nato sva odšla spat, kajti da premagava Minotavra, potrebujeva veliko moči.

Zjutraj sva odrinila ob prvem svitu. Odpravila sva se skozi gozd, poln strupenih kač, in čez cvetoči travnik. Tako sva prispela do majhnega tolmana. Kentaver mi je prišepnil: »Tu je Minotavrovo domovanje.« Zabredla sva v tolmun in se prebila skozi vodno zaveso. Prispela sva v vlažen prostor z visokim stropom, ki je bil posejan s tisoči drobnih kristalov, da je spominjal na zvezdnato nebo. Mah se je ujemal s čudovitimi temnimi skalami. Oba sva jo občudovala, a sva hkrati čutila, da sva blizu najine pošasti.

Nenadoma se je zaslišalo neznosno rjojenje. Izza vogala se je prikazala bikova glava na velikem človeškem telesu. Pognal se je proti kentavru in začel z rogovi udrihati po njem. Ker sem videl, da je kentaver nemočen, sem Minotavra z mečem zabodel v nogo. Zatulil je in se znesel nad menoj. Čeprav sem se branil s ščitom, mi ga je prebodel. »Atena, pomagaj mi,« sem tiho prosil. In res. Uslišala me je. S kentavrom sva premagala Minotavra. »Tako, zdaj je ta otok končno varen,« je z nasmehom rekel kentaver.

Vrnila sva se do naše ladje. Svojim tovarišem sem povedal, kako sva premagala grozno pošast. Vsi so občudovali

rogovje, ki sva ga prinesla s seboj. Zvečer smo priredili pojedino in se veselili, da smo tu opravili svojo nalogo in da gremo naprej. Kentavra sem prepričal, da gre z menoj. »Res sem vesel, da lahko ostanem s teboj, prijatelj. Rad imam pustolovščine in tvoje vino,« je dodal. Naslednji dan smo navsezgodaj razvili jadra in odpluli. Pot nas je nesla skozi prehod siren.

KATARINA KUNČIČ, 7. B

ODISEJEVA NOVA PUSTOLOVŠČINA

Odisej in njegovi tovariši so prispeli do Kozjega otoka. Odisej je takoj opazil ta otok. Ni se mu zdel nevaren, zato se je odločil, da tam pristanejo in se spočijejo.

Ko so stopili na otok, so se odločili, da se najprej odpočijejo, nato pa pojdejo globlje v otok in ga preiščejo. Počivali so uro ali dve, nato pa so se odpravili raziskovat. Odisej je svojim vojščakom naročil, naj vsak vzame sulico za vsak slučaj, sam pa je vzel velik meč in dve majhni sulici. Otok je bil zelo lep, saj je imel veliko jas, gričev, majhnih in velikih slapov ... Nenadoma pa se je grm na neki jasi premaknil. Odisej je ukazal svojim vojščakom, naj proti grmu namerijo

sulice, sam pa je zaklical: »Videl sem te. Takoj vstani ali pa se poslovi od življenja.« Iz grma se je prikazala moška glava z dolgimi lasmi. »Počasi, počasi tujec, nič vam nisem hotel narediti. Samo opazoval sem vas. Kaj vas je prineslo sem?« »Kaj te briga!« je osorno odgovoril Odisej. »Kdo sploh si?« »Sem kentaver, zadnji predstavnik svojega rodu. Drugače pa mi je ime Rexnoflux. Tudi jaz sem te vprašal človek: Kdo si?« »Oprosti mi, ker sem bil nesramen. Mislil sem, da si hudobnež, pa sem spoznal, da sem se motil. Sem Odisej z Itake. In to je moja vojska. Vračamo se s Troje, Grki smo,« mu je odgovoril Odisej. »Dobro, sem misli, da ste Bajkotluxsovi ljudje,« je povedal Rexnoflux. »In kdo je to?« vpraša Odisej. »On je Minotaver: zver, pol človek pol bik. Aha, skoraj bi pozabil. Nisem vam še povedal, da sem vladar tega Kozjega otoka. Tako ime sem mu dal, saj poleg mene živijo na tem otoku le še koze. Bajkotlux pa je vladar otoka 20 milj daleč. Hoče zavzeti tudi moj otok. Pobil je ves moj narod. Kmalu bo spet prišel, poskušal me bo ubiti in postati vladar tudi tega otoka,« je pripovedoval Rex (kakor je Odisej klical Rexnofluxa). »Tako torej, pojdiva v gozd, se bova nekaj zmenila.« Odisej je naročil vojščakom, naj počakajo na jasi, sam pa je nadaljeval: »Jaz in moji vojščaki ti bomo pomagali premagati zverino in če nam uspe, nam boš dovolil, da ostanemo na tem otoku eno leto.« Rexnoflux je bil presrečen, ko je slišal

Odisejeve besede in je takoj privolil.

Naslednji dan je Odisejev vojščak opazil na obali ladjo, ki je imela na kljunu izklesano bikovo glavo. To je takoj sporočil Odiseju, ki se je spomnil Rexnofluxovih besed, ko je govoril, da je Minotaver pol bik pol človek. Sam je šel novico povedat Rexu, vojščakom pa je naročil, naj se pripravijo. Vsak je vzel železen oklep, čelado, ščit, velik meč in sulico. Rexnoflux je vzel le sulico, Odisej pa se je veliko bolje oborožil, in sicer z zlatim oklepom, veliko čelado, lokom, mečem in s puščicami.

Tako oboroženi so prišli do obale, kjer so se poskrili za grmovje. Čakali so tri ure, a sovražnikov ni bilo od nikoder. Odisej je naročil vojščakom, naj preiščejo otok. Iskali so jih in iskali, a Minotavra ni bilo od nikoder. Nato so prišli do vulkana. Tam so zagledali Minotavra. »Oooo, poglej ga, Rexniflux, stari prijatelj, te kaj moti, če mečem staro šaro v tvoj vulkan? Vidim, da si dobil novo vojsko. Hočeš, da še te zmeljem? Ni problema,« je govoril in dal škatlo svojemu vojščaku, ki jo je skrbno skrnil. Odisej je vse to opazoval. »Ti se kar delaj norca. Boš videl, ti in tvoji vojščaki boste kmalu

končali v vulkani,« mu je odvrnil Rexnoflux in pokazal Odiseju znak za napad. Odisej je močno zakričal: »V napad!«

In bitka se je začela. Rex in Odisej sta se

ROBERT, 7. A

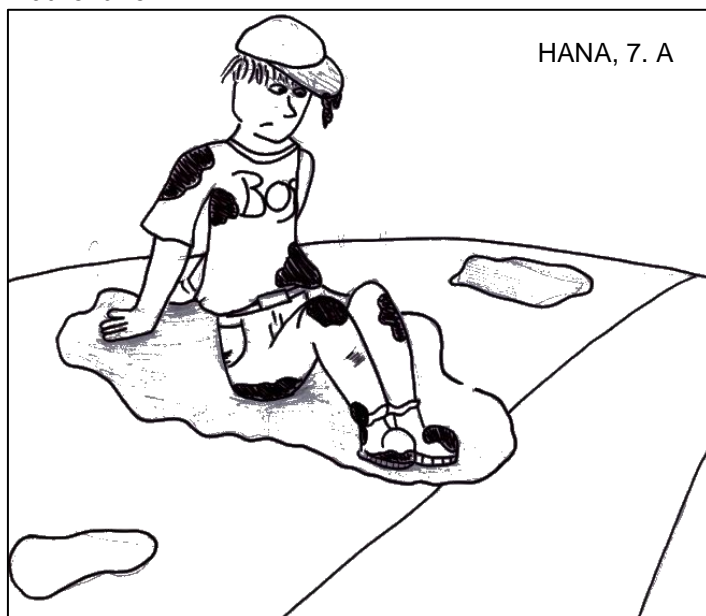
odločila, da bosta uničila Minotavra. Rex je naročil Odiseju, naj skoči na njegov hrbet in podala sta se proti Minotavru. Odisej ga je z lokom zadel v ramo, zaradi bolečin pa se je zgrudil v vulkan. Bitka se je končala.

Tako so Odisej in njegovi vojščaki lahko eno leto uživali na Kozjem otoku. Ko je minilo leto dni, so odpluli naprej. »Zevs, pomagaj nam, da mirno priplujemo do Grčije,« je Odisej zaprosil za pomoč. To so bile njegove zadnje besede, preden je odplul proti Itaki.

ROBERT SARAFIMOV, 7. A

MED KOZLOVSKO SODBO SEM SE SPREHODILA PO VIŠNJI GORI

Sodba v Višnji Gori je trajala zelo dolgo. Od nepotrebnih in brezsmiselnih obtoževanj, sem bila popolnoma izmučena, zato sem se odločila, da se malo sprehodim po mestu. Povem vam, da je to mesto smešno. Hiše že rahlo razpadajo, pa se nihče ne zmeni zanje. Tudi ulice niso kaj prida široke. To sem seveda videla že na daleč, a ker me je mesto začelo zanimati, sem se odločila, da si ga pogledam malo поблиže. Na cestah je bil pesek, zato si se kaj hitro lahko spotaknil ob kakšen kamen. Ravno ko sem o tem razmišljala, se je majhen deček spotaknil in padel direktno v lužo. Blatno lužo.

Začelo je deževati. Vsi so postali zelo nejevoljni in takoj sem ugotovila, da tukaj dežuje zelo pogosto. V bližini sem zagledala restavracijo in se zatekla pod streho. Restavracija je bila polna. S težavo sem našla prazno mizo. Usedla sem se in čakala. Po polurnem čakanju je k meni prišel gospod. Vprašal me je, kaj delam tukaj. Odgovorila sem mu, da čakam natakarja.

»Veste gospodična, to je samopostrežna restavracija,« mi je rekel eden od gostov. Počutila sem se kot kozel, kot Drnuljev kozel. Šla sem po hrano, jo v miru pojedla in šla ven. K sreči je že zdavnaj nehalo deževati. Ko sem šla naprej po ulici, sem videla vedno več otrok, ki so objokani in z umazano obleko tekli domov. Nekaj se jih je »na poti« še

prekucnilo, da je bila obleka le še bolj umazana.

Proti večeru sem se odločila, da grem na vlak, ki je peljal v Kranj. Rekla sem si, da bom mogoče še kdaj prišla sem. Ampak res mogoče.

MANCA TERAN, 7. A

LAMBERGARJEVA SREČNA VRNITEV DOMOV

Lambergar je od cesarja v zahvalo, ker je premagal Pegama, dobil gradove na Kranjskem. Pri cesarju je ostal še nekaj dni, nato pa se mu je mudilo domov, da bi mami sporočil veselo novico. A ker mu cesar ni dovolil oditi, je kar pobegnil.

Bilo je zgodaj zjutraj in Lambergar je že hitel domov. Zelo se mu je mudilo, saj je vedel, da bo cesar kmalu ugotovil, da je pobegnil. Ko je že nekaj časa jezdil, je zagledal najlepšo gospodično pod soncem. Kot pravi vitez jo je vprašal, če želi jezdit z njim. Gospodična je povabila z veseljem sprejela. Odjezdila sta v grad, kjer so Lambergarja že nestrno čakali. Mati je bila presrečna, da se je njen sin živ in zdrav vrnil domov, postal lastnik gradov in s seboj celo pripeljal dekle.

Čez mesec dni sta se Lambergar in dekle poročila. Vsi ljudje s Kranjske so bili povabljeni na

poroko, ki je trajala 7 dni in noči. Ko sta bila tako že nekaj časa poročena, je Lambergar neko noč odkril na ženinem vratu črno vrtnico. Vedel je, kaj to pomeni. To je bilo dekle, ki je bila z njim le zato, da bi ga uničila. Zaradi jeze in žalosti je ženo izgnal iz kraljestva. Ni je mogel vreči v ječo, saj jo je še vedno ljubil. Sam pa se je zaprl vase in jo skušal pozabiti.

Čez nekaj mesecev se je vrnila in ga prosila odpuščanja, saj je še vedno verjela, da jo ljubi in se bo vrnil k njej. A zmotila se je. Lambergar je v tem času spoznal preprosto dekle, ostal z njo in živel sta srečno, brez laži in do konca svojih dni.

LEA POTREBUJEŠ, 7. A

LAMBERGAR POSTANE LASTNIK GRADU

Lambergar se po svoji veliki zmagi počasi pripravlja na odhod domov. Kralj je zanj pripravil veliko pojedino in povabil vso dunajsko gospodo. Nato je Lambergar naslednjega dne osedljal svojega zvestega konja in se odpravil na nenavadno pot domov.

Nekaj časa je jezdil po prostranem gozdu in poslušal šelestenje vetra v listih ter tiho oglašanje drugih gozdnih živali. Prijezdil je do velikanskega hrasta, v katerem je bilo veliko duplo. Ustavil se je in vse okoli njega je utihnilo. Skočil je s konja in stopil do drevesa. Roko je potisnil v drevesno duplo in iz njega privlekel list papirja. Na njem je pisalo: »Pogumni Lambergar, res si Pegama premagal, a nevarnosti še konec ni. Ko prišel boš do gradu, ki tebi je najljubši, konja razsedlaj, do vrat velikih stopi. V vratih ključ bo zlat, ki pa ne odklepa lepih vrat. V zlatem ključu zloba Pegama prebiva, če se ga dotakneš, ne boš več videl belega dneva. Ključ pravi v luknji zemlje je, najdi ga in srečna tvoja nova bo družina.«

Lambergar se je zamišljeno začel sprehajati po gozdu in iskati luknjo v zemlji. A ni našel drugega kot veliko zapuščeno jamo. Stopil je vanjo in se razgledal. Ko je hodil po njej, je z nogo slučajno udaril v majhno skalo, ki se je odkotalila. Razkrila je luknjo v tleh, v kateri je ležalo nekaj majhnega, železnega. Pobral je stari ključ in ga veselo spravil v žep. Odpravil se je proti domu in si ob tem veselo prepeval.

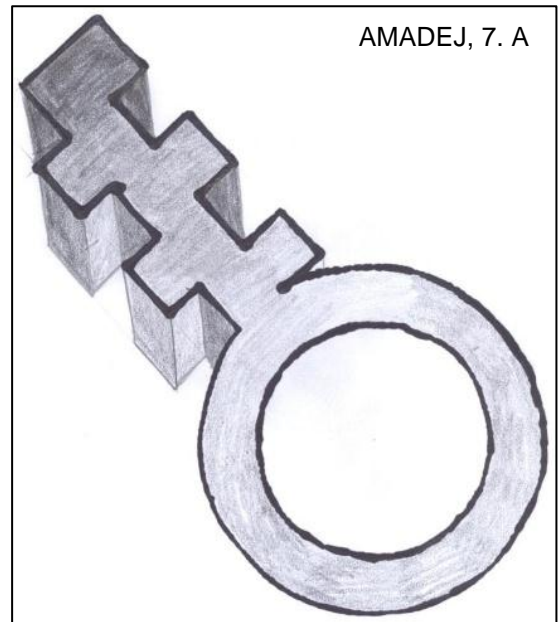
Ko se je začelo večeriti, se je ustavil v bližnji gostilni in z ogrinjalom zakril svojo viteško opravo. Najel je sobo in se odpravil spat.

Zjutraj ga je zbudilo trkanje na vrata. Vstopil je služabnik z zajtrkom, ga položil na mizo in se priklonil. Nato je tako hitro kot je prišel, tudi odšel. Lambergar se je razveselil zajtrka, saj je bil že kar pošteno lačen. Ko je jedel kruh, je v njem našel nekaj čudnega. Spet košček papirja. Na njem je pisalo: »Ko pojesh, pojdi po stopnicah do točilnega pulta. Za njim bo sedel moški v črnem ogrinjalu in s pavjim peresom, zataknenim za klobukom. Odvedi ga ven. Nato ga preišči in pri njem boš našel strupeno bodalo, s katerim te je želel ubiti. Spravi ga, morda ti še prav pride.«

In tako je tudi storil. Kmalu za tem je plačal sobo in na hrbtu svojega konja odhitel do gradu, ki je bil zaradi kraljeve radodarnosti zdaj v njegovi lasti.

Prijahal je do glavnih vrat. Okolica gradu ni kazala znakov življenja, saj je kralj obljubil, da bo grad prazen in bo služabnike poslal, kakor hitro bo Lambergar sporočil, da je prispel. Lambergar si je ogledal to veličastno zgradbo in šele tedaj je opazil ključ v vratih. Bil je zlat. Ker se ga ni smel dotakniti, je poskušal vrata odkleniti z rokavico. A ko se je dotaknil ključa, ga je kar vrglo nazaj. Zato je konja privlekel do vrat in mu prigovarjal, naj poskuša odpreti vrata. A konj se je prestrašil in hitro stopil nekaj korakov nazaj. Tedaj se je Lambergar spomnil strupenega bodala in stavka, napisanega na listu papirja: Morda ti še pride prav. Nasmehnil se je in z bodalom zamahnil proti ključu. Ta se je razletel in tako je lahko vrata odklenil s starim železnim ključem ter vstopil v grad. Njegova lepota je bila nepopisna. Hitro je napisal pismo kralju in najhitrejšega sla daleč naokoli poslal na Dunaj.

Čez nekaj dni je kralj prišel na grad pogumnega viteza. Lambergar je priredil veličastno pojedino in vsi so nazdravljali novemu gospodarju gradu in ženi, ki je bila nekoč Pegamova, a sedaj je njegova.

KATARINA KUNČIČ, 7. B

KRALJ MATJAŽ V NOVEM VEKU

Mislím, da vsi poznate kralja Matjaža in veste, da je zgodba o njem že napisana, a vsak jo lahko v svoji domišljiji spremeni in tako sem napisal zgodbo o kralju Matjažu, ki se je zbudil v 21. stoletju.

Kralj Matjaž je v svoji votlini prespal toliko časa, da se mu je brada devetkrat ovila okoli mize in da je sanjal na tisoče sanj.

Ko se je prebudil, se je pretegnil in kmalu zatem ugotovil, da je njegova mošnja s cekini izginila in z njo tudi njegov poročni prstan, ki je bil v njej. Odločil se je, da poišče mošnjo, saj mu prstan v njej veliko pomeni.

Ko je prišel iz jame, je bilo vse drugače in ni vedel, kaj bi. Šel je do svojega gradu, a ga varnostniki niso spustili vanj ter se mu samo smejali in ga imeli za norca, ko jim je povedal, da je kralj Matjaž.

A fant Jakob, ki ga je slišal, ga začel zasliševati. »Če si res kralj Matjaž, kako to, da si še živ, saj je sedaj že 21. stoletje.« Matjaž mu je povedal, kaj se mu je v votlini zgodilo in ga spraševal o novostih, ki so se pojavile v tem stoletju. Pogovor je trajal dolge tri ure in na koncu se je Matjaž čudil prav vsemu, a vseeno je privolil, da gresta skupaj na ogled mesta.

Najprej sta odšla v trgovino, da sta Matjažu kupila nekaj primernih oblačil za to stoletje. Ustavila sta se tudi pri brivcu, ki je Matjažu odrezal nekaj metrske brado, ob katero se je ta ves čas spotikal. Obiskala sta različne nove restavracije in gostilne, kjer sta se do sitega najedla, ter obiskala skoraj vse okoliške muzeje. Matjaž je bil presenečen nad tem, kako mora jesti v 21. stoletju, kako na hitro pripravljajo hrano in kaj vse ljudje jedo. Matjaž je sit, obrit in s polno glavo novosti sedel na klopci ob Jakobu ter ga vprašal, kje je shranjena njegova mošnja, ki mu je bila vzeta. Jakob mu je povedal, da jo hranijo v sefu muzeja, pred katerim sta sedela. Takrat pa sta zaslišala alarm in iz muzeja je stekel ropar z debelo vrečo ter se spotaknil. Iz vreče je padla Matjaževa mošnja, iz nje pa se je prikotalil njegov prstan, prav do njegovih nog. Matjaž ga je ves srečen pobral in si ga nataknil na prst.

Ko sta odšla naprej, je Jakob vprašal Matjaža, ali bo ostal v 21. stoletju ali bo šel spat

nazaj v jamo pod Peco. Matjaž je nekaj časa razmišljal, a ko je zagledal na tleh časopis in na naslovnici prebral naslov Slabo vodstvo države, se je hitro poslovil od Jakoba in mu zaupal, da bo raje malo dlje spal, kot prenašal tako politiko.

Kralj Matjaž se lahko kadarkoli zbudi in se še enkrat odpravi pohajkovat in mogoče ga boš srečal prav ti. Toda brada mu mora ponovno zrasti in se mu devetkrat oviti okoli mize.

MIHA LOTRIČ, 7. B

VRNIL SE JE KRALJ MATJAŽ

Po poročilih sem slišal, da se je zbudil kralj Matjaž. Ali verjamete, da se mu je brada ovila okoli mize kar devetkrat? Res je bilo tako. Po televiziji sem gledal, kako je ves prestrašen prišel iz jame pod goro Peco.

Ko se je jama odprla, naj bi se iz nje slišal tak hrup, da so ga slišali celo ljudje v mestu, oddaljenem 40 kilometrov. Ljudje od vsepovsod so pritekli k jami, da bi videli, kaj se dogaja. Nenadoma se je iz jame močno zasvetilo. To je bila kraljeva čarobna krona. Svetloba je postajala vse močnejša, dokler se ni prikazal z neverjetno dolgo brado legendarni kralj Matjaž. Nekateri niso verjeli svojim očem, drugi pa so se smejali.

Novinarji so mu povedali, da ni nevarnosti in da mu hočejo samo dobro. Najprej so ga z avtobusom odpeljali po mestu. Avtobus mu je bil zelo všeč, še zlasti okna, saj je imel obraz ves čas prislonjen ob oknu. Navdušen je bil nad frizerskim salonom. Malo manj je bil navdušen nad frizerjem, ki mu je močno skrajšal njegovo brado

Nato so ga odpeljali v trgovino z oblačili, kjer si je izbral moderne kavbojke, ki so bile precej drugačne od njegove kraljeve obleke. V začetku so mu bile malo tesne, a se je hitro privadil nanje. V zlatarni si je izbral veliko verižico z znakom »super DJ« in majhno modro krono. Sedaj je bil kralj Matjaž bolj podoben reparju kot vladarju.

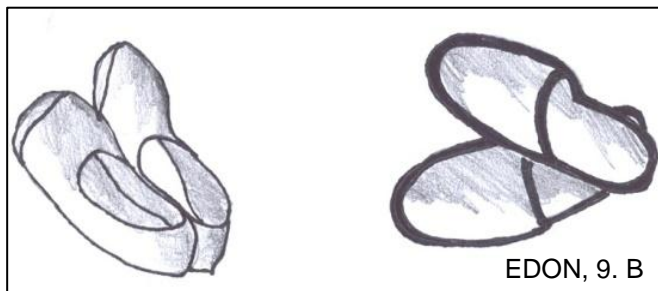
Odločil se je, da si bo naslednji dan ogledal še letališče. Res me zanima, ali mu bo všeč. Upam le, da nam ne bo ponovno pobeignil.

ROBERT SARAFIMOV, 7. A

MUCA COPATARICA – Pravljica z drugačnim koncem

Otroci so zagledali belo hišico z rdečo streho. Okna so bila polna rož, na vratih pa je pisalo: MUCA COPATARICA. Potrkali so, muca jim je odprla in jih povabila v hišo. V njej je bilo polno majhnih muck, ki so pridno delale. Muca je otroke vprašala, po kaj so prišli. Povedali so, da iščejo svoje copate. Muca je skomignila z rameni in rekla:

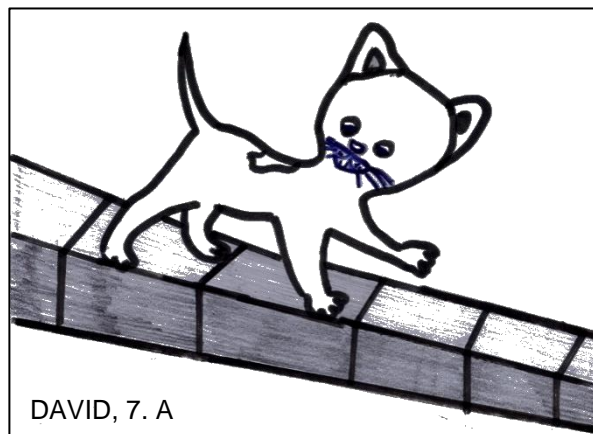

EDON, 9. B

»Vsako leto vam sešijem copatke in ker ste neredni, jih izgubite. Tokrat boste pomagali mojim muckom pri šivanju copat za vse otroke v vasi. Mogoče pa jih boste potem bolj pazili.« Otroci so se lotili dela. Janezek je meril, Tine je rezal, Špelca je pomagala šivati, mali Bobek pa je zlagal sešite copate na police. Po dolgem in napornem dnevu so sešili copate za vse otroke v vasi. Zdaj so lahko izbrali vsak svoje copate, ostale pa odnesli otrokom v vas. Ko so se vrnili domov, je bila že noč in čas za večerjo. Po večerji so utrujeni zaspali, copatki pa so bili skrbno pospravljeni.

TIJANA SAVANOVIĆ, 2. C

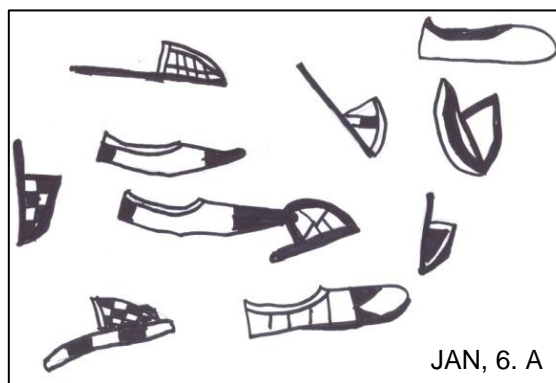
Prišli so do hišice. Muca Copatarica jih je spustila v hišo, a copat ni bilo nikjer. Začudeno so jo gledali. Muca jim je odgovorila, da mora vsak otrok, ki si želi copate nazaj, narediti nekaj dobrega. Zmenili so se, da bodo podarili revnim otrokom vsak eno svojo igračo. Muca je bila zelo zadovoljna. Ko so podarili igrače, so dobili nazaj čiste in zakrpane copatke. Vsi so bili zelo veseli, revni otroci pa še najbolj. Muca pa si je mislila, da je osrečila veliko otrok.

DAVID, 7. A

TEA ROŽMAN, 2. C

Muca Copatarica je šla v gozd k potoku, da bi oprala copate. Ko jih je očistila, je šla čez potok in pri tem izgubila en copatek. Muca tega ni opazila. Ko je prišla domov, je pred hišo zagledala otroke. Povabila jih je v hišo. Otroci so si poiskali svoje copatke. Jurček ni našel svojega para. Povedala jim je, kje je bila. Zahvalili so se ji in odšli k potoku, da bi našli Jurčkov copatek. Še prej pa so mucu obljubili, da bodo vedno pospravljali svoje copatke.

JAN, 6. A

NINA VIDUČ KOSEC, 2. C

KAJ BI RAD/-A PAVEDALA ZAMORSKEMU KRALJU?

V 1. B RAZREDU SO UČENCI IN UČENKE Z ZANIMANJEM SPOZNAVALI PESMICO PESNIKA OTONA ŽUPANČIČA PISMO.

ROBERT, 7. A

UGOTOVILI SO, DA IMA ZAMORSKI KRALJ TEŽAVE V SVOJI DEŽELI, SAJ TAM OTROCI NE HODIJO PRAVOČASNO SPAT. ZATO JE UKAZAL VSEM CICIBANOM, DA MORAJO POSTATI HITRO ZASPANI IN TAKOJ

ZASPATI, KO GREDO V POSTELJO. ZATO SO RAZMIŠLJALI O TEM, KAJ BI ONI SPOROČILI ZAMORSKEMU KRALJU.

ALEN: ALI SO OTROCI TAM PRIDNI? JAZ GREM SPAT IN SE Z BRATCEM NIČ NE KREGAVA.	LUKA: POSLAL TI BOM KNJIGO S PRAVLJICAMI, DA BODO OTROCI LAŽJE ZASPALI.
ANJA: LEPO TE POZDRAVLJAM, ŽELIM TI LEPE DNEVE.	DALILA: TUDI KRALJ MORA TOČNO V POSTELJO IN ZASPATI.
ANASTASIA: JAZ SEM PRIDNA IN TAKOJ ZASPIM.	NAJA: ZELO HITRO ZASPIM Z IGRAČKO, KI JE OKRAŠENA.
PATRICIA: KJE SI DOBIL TAKO LEPO KRONO? TUDI JAZ BI IMELA TAKŠNO.	NEJC: LEPO SE IMEJ, JAZ TE LEPO POZDRAVLJAM.
ANA: VSAK DAN GREM ZELO ZGODAJ SPAT. SPIM Z MEDVEDKOM, KI JE OBLEČEN V PIŽAMO.	ANUŠA: GREM BREZ PROBLEMOV SPAT Z IGRAČKO. IMEJ SE LEPO TAM, KJER ŽIVIŠ.
VIKTOR: JAZ BI GA POHVALIL, DA JE DOBER KRALJ. MIDVA Z BRATCEM MARKOM GREVA BREZ KREGANJA SPAT.	ERAZEM: ZANIMA ME, KAKO SE OTROCI V DALJNI DEŽELI IGRAJO. JAZ RAD IGRAM NOGOMET.
MAJ: KJE PA JE TA DALJNA TVOJA DEŽELA?	LINDION: LEPO TE POZDRAVLJAM.
JAKA: JAZ SE KRALJA NE BOJIM, KER SEM ZELO PRIDEN.	ANEJ: KAKŠNI SO TAM OTROCI? JAZ SEM PRIDEN.
SVIT: KATERE IGRE SE IGRAJO TAM OTROCI? IMAJO KAJ IGRAČ? JAZ GREM SPAT S PLIŠASTIM MEDVEDKOM.	POLINA: GOTOVO SO TAM KAKŠNE ZANIMIVE IN DRUGAČNE IGRAČE. JAZ SI ŽELIM PLIŠASTEGA MEDVEDKA.

MOJA NAJLJUBŠA KNJIGA

Moja najljubša knjiga je strip Gusarji. Super je zato, ker je napeta zgodba. Na začetku je Zvitorepec potrkal na vrata Lakotnikove hiše. Potrkal je tako močno, da se je hiša porušila.

SAMO, 2. B

**MED PRIPRAVAMI NA
CANKARJEVO PRIZNANJE PA
SMO SE ZA TRENUTEK
SPREMENILI V MAČKA
MURIJA OZIROMA MUČO
MACO.**

JAZ SEM MAČEK MURI

Jaz sem maček Muri. Zdaj pišem dnevnik o tem, kar se je danes zgodilo.

Danes sem obiskal mučo Mačo. Šla sva v lunapark, kjer sva se zelo zabavala. Šla sva v hišo strahov. Mačo je zgrabil pajek, mene pa netopir. Zelo sva se prestrašila in sva zbežala. Potem sva srečala še druge mačje strahove. Šla sva tudi na Mačji vlak smrti. Proti večeru sva se zaspana vrnila domov. Spila sva še eno kavico in se odpravila vsak v svojo hiško.

NEJA, 2. B

JAZ SEM MUČA MACA

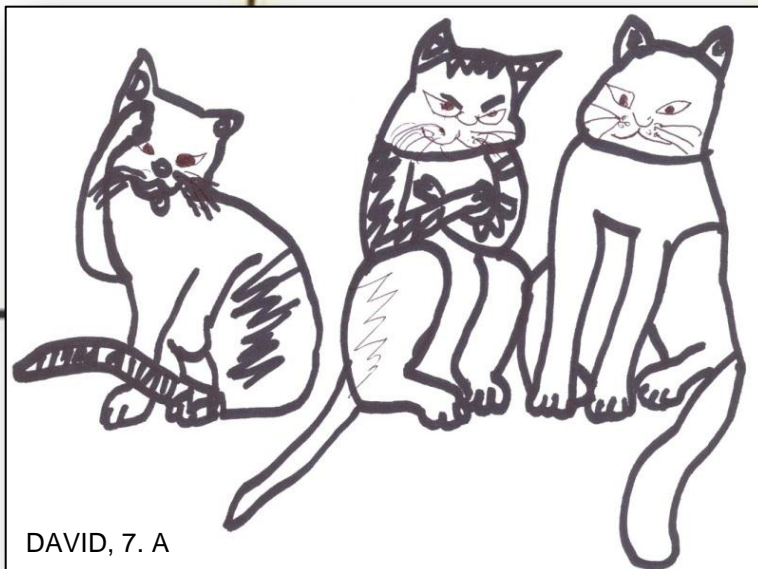
Jaz sem muča Maca. Živim v Parizu. Tam je kraj mode in ljubezni. Vsak dan grem na kavo s svojimi prijatelji. Naročimo tudi rogljičke. Sem nenavadna muča. Moje prijateljice so tudi miši. Včasih skupaj jemo sir.

PIA U., 2. B

JAZ SEM MUČA MACA

Jaz sem muča Maca. Živim sredi gozda, kjer je zelo lepo. Zjutraj, ko sem se zbudila, sem pred vrati našla paket. V njem je bila zelo lepa obleka. Sedaj bom še lepša.

LUCIJA, 2. B

DAVID, 7. A

NEPOZABNI TRENUTKI

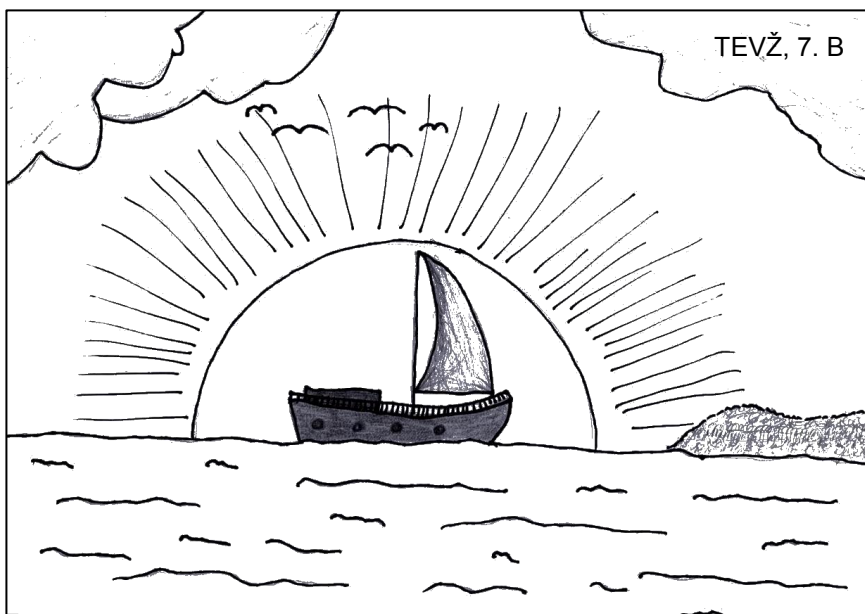
S SODELOVANJEM SE DALEČ PRIDE

Morska voda. Sonce. Razpeta jadra, v katera se lovi veter. Neprestano guganje iz ene strani v drugo. To so stvari, na katere bi pomislili, če bi nam kdo omenil jadranje. Kaj pa ti dve besedi: Nasedli smo! Verjetno pri večini ti dve besedi ne bi bili prva misel, a pri meni ni bilo tako. Zakaj? Tukaj je odgovor.

Vse se je začelo takrat, ko smo se s prijatelji odločili, da ponovimo lanski dogodek: desetdnevno jadranje z najeto jadrnico okoli Kornatov. Naš kapitan, ali kar po domače Borut, je zelo hitro zbral podatke in koordinate ter se dogovarjal z drugimi starši. Ta čas pa smo otroci, mladinski del posadke – pirati s Kornatov, ne s Karibov, da ne bo pomote, poskušali uganiti, kaj se nam bo zgodilo. Vendar pa nečesa nihče od nas ni pričakoval. In to je, da jadrnica lahko meni nič tebi nič nasede.

Na poti smo bili že tretji dan. Sonce se je že počasi bližalo obzorju, ko smo pripluli v zaliv Čura, na severu Dugega otoka. Razveselili smo se pogleda na ljubko restavracijo, ki se je bleščala v soncu. Jadrnice nismo smeli privezati ob pomol, ampak malo stran od njega, saj je bila voda prenizka. Do pomola smo se nato odpravili z gumenjakom. Ko smo bili vsi na trdih tleh, smo se odpravili v restavracijo, kjer smo naročili same eksotične jedi (omleto iz iker morskega ježka, rakovo juho ...). Po večerji smo bili tako prepolni morske hrane, da se je gumenjak skoraj potopil zaradi naše teže. Na jadrnici smo takoj popadali v svoje postelje. Naslednji dan smo se zbudili zelo zgodaj, vsaj za nas, ob pol devetih. Kapitan je stopil za krmilo in zagnal motor. Mi pa smo s pomola mahali domačinom. Vse bi bilo popolno, če bi jadrnica speljala z mesta. A ni.

Poskusili smo še enkrat in še enkrat. Nič. Kapitan se je z mrkim obrazom nadel masko in se potopil v vodo. Plaval je okoli jadrnice. Še preden je priplaval na površje, je sporočil nekaj takega, kot glu, glu, glu. Ko je splezal na jadrnico, smo dobili njegov prevod: »Nasedli smo.«

Kdo, kje, kako? Takoj so nam začeli pred očmi poplesavati razni zakaji. Prejšnji večer smo mislili, da je bila oseka. Na žalost je ni bilo. Kobilica jadrnice je bila namreč v pesku. V pesku? To pomeni, da se lahko še rešimo. Zato smo se vsi najprej nagnetli na levo stran, nato na desno, pa spet na levo, desno, levo, desno. Kapitan je ponovno poskušal zagnati motor jadrnice. Nič. Po nekaj neuspešnih poskusih smo za pomoč prosili ribiča z motornim čolnom. Vsi smo se spravili na kljun nasedle štirinajstmetrovke in ribič nas je začel vleči. Vlekel nas je toliko časa, da nas je izvlekel iz peska. Vsi veseli smo se mu zahvalili. Uspelo nam je zapustiti zaliv.

Ko smo pluli naprej, smo razmišljali o našem medsebojnem sodelovanju in prijaznem ribiču. Spoznali smo, da so ljudje pripravljeni pomagati, če jih prosiš. Zato smo se že veselili ponovnega obiska Dugega otoka in prijaznih domačinov.

KATARINA KUNČIČ, 7. B

PRVIČ NA LETALU

Vsakdo je že potoval. Bodisi z vlakom ali pa na kakšen drug način. Kaj pa z letalom? Ne. Če mene vprašate, že ne. Cene so previsoke, vožnja je naporna (zaradi časovnih razlik), stranišče je težko dostopno. Aja, tudi za vzlet je treba čakati, lahko se zavleče tudi tja do 10 ur. Ja, ja, to ni šala.

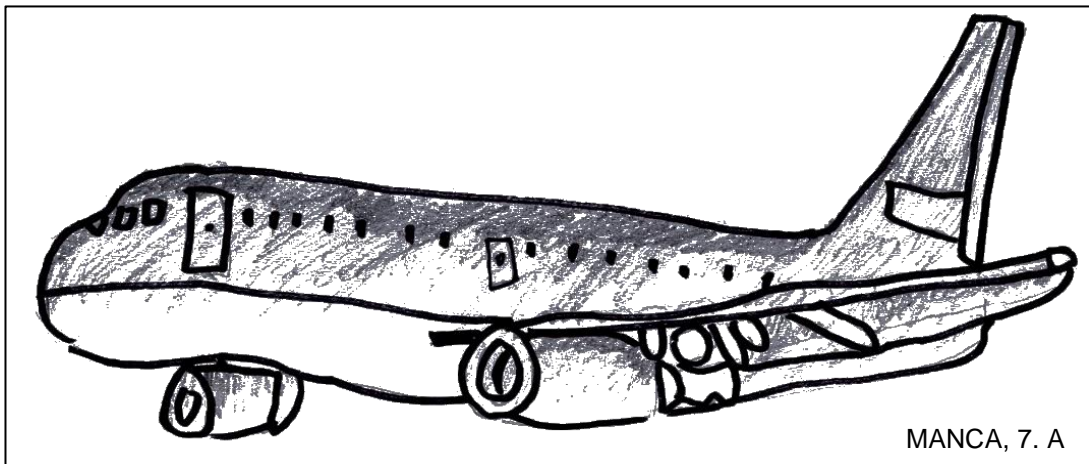
Tudi jaz sem si silno želela poleteti v višave, čeprav nekaj časa ukleščena v tisti pas, ki te tako stisne, da tudi dihati ne moreš. Toda na vsak način sem hotela

na letalo, tudi če bi bila to moja zadnja vožnja mojega obstoja. Moja želja se je uresničila, ko nam je oči povedal, da gremo ob koncu mojega 6. razreda v Ameriko. Tako smo se med poletnimi počitnicami odpravili na Brnik na Letališče Jožeta Pučnika. Joj, oprostite, točno 16. 7. 2011 ob 6.20. Na začetku smo porabili približno pol ure, da smo prišli do kontrole naše prtljage, saj veste, teža, velikost, tudi ročno prtljago so nam pregledali - tisto, ki jo vzamemo s seboj na letalo.

Letalo, s katerim smo se peljali do našega prvega postanka - Pariza, je bilo majhno, toda naš polet je trajal le 2 uri, zato se je splačalo malo potrpeti. Tam smo dobili tudi zajtrk. Ko sem pojedla, sem imela s sabo nintendo, da sem se malo zamotila. Zraven sem pa še sestri pomagala reševati križanke in naloge. Nekaj minut po vzletu je prišla stewardesa. Ravno sem bila na sredini tekmovanja (pri igrici), tako da je nisem mogla poslušati. Začela je govoriti v

francoščini. Torej mi ne bo žal, če je ne poslušam. Ko je končala, sem že mislila, da bo konec, a je spregovorila še v angleščini. No, to pa sem z veseljem poslušala in vse sem razumela, ker se je učim že od 4. leta. Torej, 9 let!

Prispeli smo. Zdaj pa hitro na drug konec letališča in na letalo za Ameriko. Leteli

MANCA, 7. A

smo v Washington, D.C. Prtljago, razen ročne, so že poslali na letalo, s katerim smo se potem peljali. Mislila sem in tudi upala, da je večje.

Kmalu sem se usedla v udoben naslanjač v vidno večjem letalu. Gledala sem v ekran in ugotavljala, kje so slušalke. Tisti dve luknji se nikakor nista ujemali s slušalkami, ki sem jih imela s seboj. Stevardesa jih je nato prinesla nekaj minut po vzletu. Vzela sem jih iz vrečke in začela brskati za filmi. Hop, Rio, Zlatolaska ...; kar vse bom pogledala.

Kmalu se je tudi 8-urna vožnja zaključila. Nato smo šli iskat našo prtljago. Dolgo smo čakali, preden je prišla. Upali smo, da naša prtljaga ne bo med tistimi 10.000 kosi prtljage, ki se na dan poškode ali uniči. Imeli smo srečo. Potem pa smo se z avtom odpeljali stran od letališča in počitnicam naproti.

MANCA TERAN, 7. A

PRAVLJIČNI BAVARSKI GRADOVI

Začela se je šola in po tihem sem si želela, da bi bile še nekaj časa počitnice. Mislila sem, da bi še kam odšli. Ko pa sem drugi dan pouka, v petek zvečer, videla mami, da v sobi na skrivaj pakira kovček, sem takoj pomislila, da ima nekaj za bregom. Zvečer mi je povedala, da gremo naslednjega dne na dvodnevni izlet na Bavarsko. Najprej sploh nisem vedela, kje je to. Nato mi je razložila, da si gremo ogledat pravljичne gradove Ludvika II. v južno Nemčijo.

Že zgodaj zjutraj smo se z avtobusom odpeljali proti Avstriji. Vodička nam je pripovedovala o kralju Ludvik II. Bil je poseben človek. Rad je risal načrte, gradil pravljичne gradove in bil sam. Po dolgi vožnji smo se ustavili pri Kimskem jezeru, na katerem so trije otoki. Z ladjico smo se odpeljali na Moški otok, na katerem je grad Herrenchiemsee. Na otoku smo hodili po gozdu, ki ga ni in ni bilo konec. Kar naenkrat pa se je pred nami odprl pogled na čudovit park z visokimi vodometi, za njimi pa sem zagledala grad, ki se mi na prvi pogled ni zdel nič posebnega. Do gradu je kralj Ludvik II. hodil naskrivaj, zato je dal zgraditi kanal, da se je z ladjico pripeljal do njega. Notranjost gradu je bogato okrašena, tako da se je meni zdela že prav kičasta. Nato smo se z ladjico odpeljali nazaj na kopno, naprej pa z avtobusom do drugega gradu Linderhof. Ta grad mi je bil že po zunanosti bolj všeč. To naj bi bila Ludvikova počitniška hiša. Okoli gradu so bili travniki, gozdovi in ribnik. Kralj Ludvik II. je imel zelo rad živali in njegova najlepša žival je bila labod. Sprehodili smo se po vrtu in prišli do hriba. Pod njem je kralj dal zgraditi umetno jamo. V njej so bili umetni kapniki in celo slap, v notranjosti pa so se odvijale celo predstave. Po ogledu smo se odpeljali v vas Oberamergau, kjer smo prespali. Še pred počitkom smo si tudi ogledali tudi vas. Zanimivost te vasi je, da so hiše poslikane.

Naslednje jutro smo se zgodaj zjutraj odpeljali do ene najlepših cerkva na Bavarskem, kjer imajo

navado, da v nedeljah ljudje hodijo k maši v narodnih nošah. Pot smo nadaljevali do tretjega gradu. Tam smo se morali peš povzpeti na hrib. Po več kot pol ure hoje smo

zagledali grad Neuschwanstein, ki se mi je zdel kot prekopiran iz pravljice. Notranjost pa mi je bila še lepša kot v prejšnjih dveh. Najbolj mi je ostala v spominu velika dvorana, ki je bila polna ogledal in svečnikov. V kraljevi jedilnici je bila »mizica, pogrni se«. S posebnim dvigalom so mizo spustili v spodnje nadstropje, kjer je bila kuhinja. Tam so jo obložili z dobrotami in jo spet dvignili nazaj v jedilnico. Na koncu pa smo šli še na most za gradom, iz katerega smo grad videli še z druge strani.

Po napornih in nepozabnih dneh smo se pozno zvečer utrujeni vrgli v posteljo. Zjutraj pa sem zaspana tarnala, da ne morem vstati. Tisti ponedeljek pa bi najraje kar ostala doma.

Zelo rada hodim na take izlete, ker veliko izvem o ljudeh, kulturi in zgodovini.

SARA ŽIBERT ARH, 7. A

POTOVANJE V DEŽELO PIRAMID

Z družino smo se s Štajerske odpravili proti letališču v Ljubljani. Bil sem zelo vznemirjen, saj sem se prvič peljal z letalom. Toda polet je bil uspešen in popolnoma varno smo prispeli v Egipt. Ko smo prišli v veliko egipčansko mesto Hurgada, smo se počutili čisto počitniško, saj je bilo tam zelo vroče. Hitro smo se z vodičem iz agencije odpravili proti našemu hotelu. Videli smo, da imajo veliko dobre hrane, predvsem pa mi je bila všeč njihova sladica. Dobili smo veliko sobo, ampak je nismo skoraj nič uporabljali, saj smo večino časa preživeli na izletih.

Prvi izlet je bil s terenskimi vozili po puščavi. Mislil sem, da se vozim po oblakih, saj je bil občutek tako mehak. Puščavo sem si predstavljal čisto drugače, saj sem mislil, da je ravna in neskončna, a bila je precej hribovita. Ker je veter močno pihal, smo si morali dati okoli glave posebne rute, da nam pesek ne bi prišel v oči.

To je bila tudi dogodivščina, saj smo se vozili vsak s svojim štirikolesnikom. Med vožnjo smo si lahko ogledali več vrst kamnin in videli smo najbolj znano puščavsko rožo, ki raste več tisoč let in jo je zelo težko najti, saj je po navadi zakopana v puščavi.

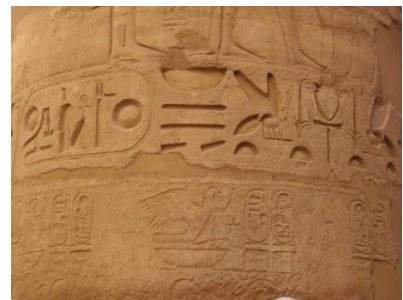
Kasneje smo se pripeljali v najbližji tabor, kjer prebivajo beduini. Beduini so plemena, ki živijo v puščavah in so prvotni prebivalci puščav, prepoznamo pa jih po njihovih dolgih črnih oblačilih. Tam so nam pokazali svoj način življenja. Starejše beduinke so nam prikazale, kako pečejo kruh. Postopek se mi je zdel zelo zanimiv, s peko kruha pa smo se preizkusili tudi sami. Nenavadno se mi je zdelo, da so ogenj zakurili s kameljimi iztrebki. Povedali so nam tudi nekaj več o kamelah. Zvedeli smo, da kamele ne pijejo vode vsak dan, saj si v trebuhu z njo naredijo veliko zalogo. Preizkusili smo se tudi v jahanju kamel. Bilo me je močno strah, saj je bila moja kamela velika in precej nerodna. Toda strah sem premagal ob gledanju čudovitega sončnega zahoda.

Naš drugi ogled je bil ogled piramid. Že navsezgodaj smo se odpravili na pot. Najprej smo si ogledali glavno mesto Kairo. Piramide smo videli celo iz mesta, čeprav so bile nekaj kilometrov daleč. Ko smo prispeli do njih, smo kupili karte za vstop v drugo največjo piramido. V vrsti smo čakali dolgo, ko pa se je v nekaj minutah vse spraznilo, smo izvedeli, da je v piramidi zmanjkalo elektrike. Mi smo vseeno vztrajali, da si jo gremo ogledat in to smo tudi dosegli. Skupaj s tremi Italijani smo se napotili v grobnico piramide. S seboj smo imeli samo svetilke, kar nam je naredilo hojo po grobnici zelo razburljivo. Vse nas je bilo pošteno strah, saj je bila okoli nas čista tišina. V piramidi je bilo precej vlažno. Komaj sem čakal, da končamo z ogledom notranjosti piramide. V hotel smo se utrujeni vrnili pozno ponoči.

Po tem napornem izletu smo si dva dni privoščili turkizno toplo egipčansko morje, nato pa nas je še čakal zadnji, po mojem okusu, najzanimivejši izlet. To je bilo potapljanje v najlepšem predelu morja v Egiptu. Na potapljanje smo vsi komaj čakali, saj se še nihče v moji družini ni potapljaj ob koralah. Preden smo šli na ladjo, smo si morali vzeti maske, da

smo lažje videli pod vodo. Potem smo se z ladjo odpeljali do majhnega otoka, kjer smo se ustavili in začeli potapljati. Morje je bilo veliko in čisto ter z različnimi koralami. Nekatere korale so bile mehke, nekatere so se bleščale in bile v podobi narave. Voda je bila tako čista, da smo videli veliko vrst rib in ostalega rastlinstva. Z bratom pa sva se tudi slikala pod vodo z različnimi koralami. Na ladji nas je ob sončnem zahodu čakala večerja. Ob odhodu v hotel smo videli delfine, ki so nas pospremili skoraj do obale.

Naslednji dan smo počivali na plaži, zvečer pa smo si privoščili koktejle in zanimive pijače različnih tropskih okusov. Po 14 dneh smo žal morali domov. Odpravili smo se zgodaj zjutraj in prijazni Egipčani so nas pospremili do avtobusa, saj se nam je že mudilo na letalo.

To je bilo moje najlepše in hkrati nepozabno potovanje. Na poti domov smo se ustavili še v tretjem največjem muzeju zgodovine na svetu, kjer smo si ogledali ostanke faraonovih grobnic.

ŽIGA ČERNOŠA, 9. A

POTOVANJE PO MAROKU

Pred dobrima dvema letoma sva z mamu teden dni preživela na potovanju po Maroku. To je dežela na severu Afrike. Uradno ime države je Kraljestvo Maroko in s pomočjo predsednika vlade tej monarhiji vlada kralj. Glavno mesto Maroka je Rabat, uradni jezik pa arabščina.

V Maroko smo prispeli na letališče v Marakešu z letalom iz Milana v Italiji. Polet je trajal približno dve uri. Letališče v Marakešu je zelo moderno in lepo. Na parkirišču so nas že čakali avtomobili in vozniki z vodičem. Skupaj nas je bilo v skupini štirideset in potovali smo z devetimi avtomobili. Našemu šoferju je bilo ime Moutassim in nas je štiri dni vozil po Maroku. Čeprav so glavne ceste v Maroku kar dobre, je večina stranskih cest izredno slabih in jih z avtobusom ne bi mogli prevoziti. Glavni vodič na naši poti po Maroku je bil Mohammad, profesor arabščine in islamski imam.

Pri dan smo najprej potovali do mesta Quarzazte in naprej proti Zagori, kjer smo nato tudi prenočili. Vožnja nam je ob občudovanju prelepe pokrajine in skromnih naselij hitro minila in prišel je čas prvega maroškega kosila. Maroška hrana je bila zelo dobra. Zlasti vseč mi je bil njihov sveže pečen kruh in različne vrste zelenjave. Skoraj pa ni jedi, kamor ne natresejo orientalske kumine, ki je pri nas manj znana.

Po kosilu smo si ogledali slikovito mestece Ait Ben Haddou, ki spada med dediščino UNESCO. Tu so posneli tudi številne filme.

Pot smo nadaljevali po dolini Draa do Zagore, ki stoji čisto na robu puščave. Tu so slovita vrata v puščavo, kjer piše, da do mesta

Tombouctou v Maliju potrebujemo 52 dni potovanja s kamelami. Prenočili smo v pravljicnem hotelu Palais Assma.

Drugi dan potovanja nas je čakala naporna pot preko Alnifa in Erfouda do puščavske naselbine v Merzougu. Med potjo so nas peljali v veliko prodajalno preprog, kjer so nam na vsak način hoteli kaj prodati. Meni je bil najbolj zanimiv možakar, ki je z višine nalival čaj v kozarčke. Ta čaj so nam tudi ponudili. Kupili pa nismo nič. Pač pa je mami na nekem postajališču od dečka, ki je prodajal dateljne, kupila košarico dateljnov, ki smo jih potem jedli cel teden. Sam sem si kupil šaš in se zavil tako, kot sem videl domačine. Proti večeru smo prispeli v Merzoug. Že od daleč smo zagledali prave puščavske sipine in med njimi je – namesto hotela – stalo šotorišče. Dobili smo vsak svoj šotor, najin je imel številko 35. Vrat seveda ni bilo, vhod sva zagrnila samo z debelo zaveso. A v šotoru so nas čakale prave postelje s čistimi rjuhami, po tleh pa so pesek prekrivale debele preproge. V vsakem šotoru je gorela tudi ena električna žarnica. Domačini so nas pričakali s kamelami in ponujali

jahanje na sipine, kjer naj bi si ogledali sončni zahod. Zlezel sem na kamelo, potem pa so po tri kamele povezali med seboj in vse skupaj je vodil mlad fant. Kmalu je postala pot preveč strma in

kamele niso več zmogle strmine, zato sem naprej moral peš. V suhem, ostrem pesku se mi je zelo udiralo, tako da je bilo kar težko hoditi. Na vrhu sipine smo pričakali nepozaben sončni zahod in potem smo se morali vrniti.

Iz velikega šotora je že prijetno dišalo in čakala nas je prava berberska večerja z veliko mesa, riža, krompirja in maroškimi začimbami. Berberi se namreč imenuje nomadsko ljudstvo, ki tu živi in pase kamele ter se danes vse bolj ukvarja s turizmom.

Po večerji smo posedli ob ognju in Berberi, ki so prej stregli večerjo, so sedaj igrali na bobne in činele, plesali ter peli. Čez nekaj časa smo se opogumili tudi mi, najprej z njimi zaplesali, nato pa tudi zabobnali in zapeli. Potem smo se odpravili k počitku v naše šotore in zjutraj smo nadaljevali pot.

Naslednji dan smo se blizu kraja Tingur ustavili v kamnolomu fosilov. Tu je bilo nekoč morje, zato je povsod mogoče najti okamnele ostanke živali. Iz takih plošč s fosili izdelujejo različne mize, umivalnike, vodnjake, vaze in druge okrasne predmete. Delo je zelo težko in tudi zdravju nevarno, ker ne uporabljajo

nobene zaščitne opreme. Izdelki so res zelo lepi.

Ogledali smo si tudi slikovito sotesko, ki jo je izdolbla reka Todra. Med strmimi stenami je prostor samo za cesto in reko. Ustavili smo se tudi pri filmskem studiu, ki je hkrati tudi hotel za igralce. Ravno ta dan so se pripravljali na snemanje filma Ben Hur. Zvečer smo prispeli v Quarza zate in tam prenočili.

Naslednji dan nas je čakala pot nazaj v Marakeš, ki nas je vodila čez prelaz

Tizin n'Tihka, ki je visok kar 2260 m. Cesta je bila zares strma in nevarna, polna ovinkov in serpentin, in včasih nas je bilo pošteno strah. A srečno smo

prišli do Marakeša, kjer smo nato preživel še dva dneva.

Marakeš je –tako kot vsa dežela – mesto nasprotij. Tu so nove,

moderne stavbe, v starem delu mesta pa življenje teče po svoje. Na tržnici prodajajo vse: od keramike, preprog, suhega sadja in začimb do zelenjave, ki si jo lahko nabereš kar na tleh. Tudi meso prodajajo kar na ulici. V

mestu se srečujejo moderni avtomobili in konjske vprege.

Odločili smo se, da gremo v hotel in se pred povratkom domov še malo odpočijemo v bazenu in ob njem. Zadnji dan smo se že zgodaj zjutraj odpravili na letališče in se vrnili domov.

Potovanje po Maroku mi bo za vedno ostalo v spominu, saj je Maroko res lepa dežela. Najbolj všeč mi je bilo v puščavi. Motilo pa me je to, da domačini kar naprej skušajo turistom nekaj prodati. Tako dobiš občutek, kot da te hočejo goljufati. Vsem bi priporočil potovanje po tej deželi, saj je varna in ne predraga.

FILIP J. ROGAČ, 9. B

Bilo je leto 2010, med božičnimi počitnicami, ko smo s sestro in starši odšli v London. Leteli smo z Letališča Jožeta Pučnika Ljubljana do londonskega letališča, ki je bilo zelo neurejeno. Bilo me je strah, da se ne bom izgubil v tisti ogromni množici ljudi. Poiskali smo taksí in se odpeljali do zelo razkošnega hotela v samem centru mesta. Ker je bilo že pozno, smo šli takoj spat.

Naslednji dan smo si privoščili odličen zajtrk. Sam sem jedel angleške klobasice in pil zelo okusen sok. Kar nekaj težav sem imel pri izbiri jedi, saj je bilo vse videti zelo okusno. Potem smo si odšli ogledat Big Ben, ki se ga nisem predstavljal tako

velikega. Sprehodili smo se še do Buckinghamske palače, v kateri živi angleška kraljica Elizabeta II. Palača se ni kaj dosti razlikovala od slik, ki sem jih videl. Presenečen pa sem bil nad stražarji, ki stražijo palačo in sploh mi ni jasno, kako jim uspe biti toliko časa popolnoma pri miru. Ogledali smo si še Tower Bridge, ki je edini

zloščljivi most v Londonu.

Pri kosilu smo spili tudi angleški čaj. Njegovo pitje imajo Angleži za poseben obred v popoldanskem času. Nato smo se še sprehodili po božično obarvanem Londonu. Vsi utrujeni smo se

PRVIČ SEM STOPIIL NA ANGLEŠKA TLA

vrnili v hotel in zadovoljni, da je en uspešen dan za nami.

Naslednji dan smo si šli ogledat Chicago musical. Predstava, ki je na zabaven način govorila o življenju gangsterjev, je bila zelo zanimiva. Tudi igralci so bili izjemno dobri. Čeprav sem se peljal tudi s podzemno železnico, mi ta vožnja ni bila prav nič všeč, saj se ljudje obnašajo zelo nekulturno.

Zadnji dan našega bivanja v Londonu smo si ogledali dva muzeja in utrdbo. Do tja smo se pripeljali z avtobusom, in tako uporabili še tretji možni prevoz v Londonu. Ustavili smo se tudi v restavraciji, kjer sem pil pravi angleški čaj in se počutil kot pravi Anglež. Po prihodu v hotel smo takoj pripravili prtljago in hitro odšli na letališče. V zgodnjih jutranjih urah smo prispeli domov.

Na tem potovanju sem izvedel veliko o angleški kulturi, zgodovini in navadah ljudi. Potovanje je bilo zame enkratno in ko bom imel možnost, bom zagotovo spet odšel v London.

ŽAN DEMŠAR, 7. A

Za prvomajske počitnice smo se z družino odpravili v Izrael. Ker so starši in brat morali oditi na pot že prej, sem jaz odpotoval s sestrično Niko.

Polurno iskanje parkirnega prostora na letališču v Benetkah ni bil ravno najboljši začetek potovanja, vendar sem se kratkočasil s tem, da sem po parkirišču iskal dobre avtomobile, ki jih je tam kar mrgolelo. Sestrični, ki pa je vozila avto, pa to ni bilo niti malo všeč in tako je sebi in prav tako tudi meni brez zadržkov načenjala živce. Ko sva stopila v glavno stavbo letališča, sem ugotovil, da ne vem, ne kje, ne kdaj imam let, poleg vsega pa je moj želodec z groznim kruljenjem strašil ostale obiskovalce letališča. Moja nesreča je dosegla vrh, ko sem vsem občutkom ob prečkanju traku, kjer se preverja, če potniki v potovalki prenašajo orožje, dodal še strah, a sem kmalu ugotovil, da je moj strah neupravičen, saj je najhujše dejanje, ki sem ga po mnenju moje mame v življenju zagrešil to, da nisem pospravil svoje sobe. Tako sem brez skrbi prečkal trak in ker po dežju vedno posije sonce, se je tako začelo najlepše potovanje mojega življenja.

Ko sem prišel na letalo, me je bilo malo strah, ker bom prvič v zraku. A moja sestrična me je potolažila in mi rekla, da se nimam česa bati. Našla sva najine sedeže in se hotela usesti, a ravno takrat je prišla stvardesa in me pospremila skozi vrata in me posedla v prvi razred. Nisem vedel, kaj se sploh dogaja, a sem bil zadovoljen. Polet je trajal pet ur in trideset minut. Med poletom sem večinoma gledal skozi okno. Ko sem videl oblake, sem si mislil, da sem v nebesih. Razgled je bil božanski. Sonce je bilo nad nami in oblaki pod nami. To pa sploh ni bilo vse, leteli smo tudi nad vulkanom Vezuvom.

Najlepše pa je bilo, ko smo zvečer leteli nad mestom Tel Aviv. Mesto je bilo temno in osvetljeno z lučmi. Med pristankom sem mislil, da se bo letalo obrnilo na glavo. Bilo me je resnično strah. Po pristanku je pome prišla stvardesa in mi dala liziko. Na koncu se je vse obrnilo v pravo smer. Iz letala sem z liziko v roki odšel do moje sestrične, ki me je že čakala. Odšla sva po črti, narisani za pešce, do traku s prtljago. Čakala sva približno pet minut, kar je bilo normalno. Starši in brat Vid so me že čakali. Zelo sem jih bil vesel in jim takoj povedal o svojem prvem letu z letalom.

Oče nas je odpeljal v manjši motel, kjer smo prenočili. Naslednje jutro smo odšli v bližnjo restavracijo na zajtrk. Potem smo se odpeljali v po mojem mnenju najlepše mesto na svetu Nir David. Pred tekmovanjem smo si uspeli ogledati vsaj en del tega lepega mesteca. Tam so bile palme in reka, v kateri sem plaval, je bila lepa in tudi topla, saj je izvirala iz vrelnice v gori. Na tekmi sem bil prvi in za nagrado sem dobil diplomo, napisano v hebrejščini. Oči nas je po tekmi peljal nazaj v motel, kjer smo vzeli naše stvari in se odpeljali v hišice, imenovane kibuci. Tam smo ostali tri dni. Imeli smo se lepo. Blizu naše hišice je bil tudi živalski vrt, ki smo si ga ogledali. Odpeljali smo se še v mesto Nazaret, kjer smo obiskali Cerkev Marijinega oznanjenja. Tam je bila tudi slika iz Slovenije, na kateri je pisalo: MARIJA, MATI SLOVENCEV. V notranjosti cerkve je bil prostor, kjer so ljudje odlagali sveče.

Po tretjem dnevu smo se spet selili. Odšli smo v veliko mesto Haifa. Tam smo si privoščili spanje v hotelu s štirimi zvezdicami. Tudi tu sem tekmoval, a na žalost ni bilo tekmovalcev moje starosti, saj so bili vsi starejši. Po tekmi sem skočil v jakuzi. V njem sem užival lahko le toliko časa, dokler ni varnostnik ugotovil, da še nisem star osemnajst let. Po tekmi smo se odpeljali do Galilejskega jezera, natančneje do reke Jordan, v kateri se je krstil Jezus. Tudi sam sem stopil v vodo, a po pravici povedano nisem občutil prav nič. Pri naslednji cerkvi, ki smo si jo ogledali, je bil majhen labirint. Zelo sem se zabaval, ko sem se prebijal skozi njega. A uspelo mi je.

Odpeljali smo se nazaj. Čas je bil, da smo počasi spakirali in odšli. Ko smo prišli na letališče in se postavili v vrsto za pregled, smo morali odpreti vse torbe. Opravili smo pregled, le mamičine kreme niso imele te sreče.

To potovanje mi bo ostalo dolgo časa v spominu. Če bom šel še kdaj v Izrael, mi bo lažje, saj znam nekaj o besed v hebrejščini.

POLETNA AVANTURA

Prejšnje leto smo se z družino odločili, da si bomo ogledali Grčijo. Dva tedna po zaključku šole smo se odpravili na pot, ki je bila predolga, da bi jo prevozili brez postanka. Zato smo se odločili, da se bomo ustavili v Srbiji in si ogledali nekaj njenih zanimivosti. Našli smo apartma v Nišu in naslednji dan krenili v mesto. Najprej smo si šli ogledat Čele kulo. To je stolp, zgrajen iz

človeških lobanj, ki so ga naredili Turki iz lobanj upornikov. Na plakatu je pisalo, da so jih vzdali z lasmi in kožo. Potem smo si ogledali še trdnjavo, ki stoji nad reko Nišavo. Ni bila preveč zanimiva, imeli pa smo dober razgled. Ob koncu dneva smo šli na čevapčiče, ki so bili res boljši, kot kjer koli drugje. Po dolgem dnevu smo odšli v naš apartma in v trenutku zaspali.

Drugi dan smo se odpravili v Grčijo, bolj točno v Solun. Mesto je res ogromno. Nismo imeli sreče, ker so bili muzeji zaprti točno na ta dan. Lahko pa smo si ogledali čudovite cerkve. Ogledali smo si zunanost White tower. Res je bil gromozanski in čisto bel. Odpravili smo se po mestu in se zvečer vrnili v naš začasni apartma. Prespali smo in odšli na grško obalo, kjer smo ostali dva dni.

Končno smo odšli na Meteoro. Tam so bili samostani na višini 200 m. Zgradili so jih menihi, ki so bili vojni ubežniki. Je eno od čudes sveta, ker nihče ne ve, kako so samostane zgradili na

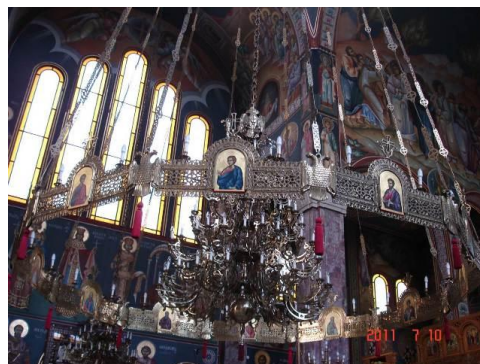
taki višini in kako so sploh dobili material zanje. Bilo je zares neverjetno že takrat, ko smo se vozili in sem lahko iz razdalje videl prečudovite samostane. Najprej smo šli v največji in

najlepši samostan. Vsi smo morali obleči dolge hlače in majice, ženske pa so morale imeti dolga krila. Ko sem vstopil v samostan, sem zagledal veliko lepih poslikav. Imeli so prav posebno sobo, v kateri naj bi bila samo dobra energija, ampak je bilo preveč gneče. Samostani so bili bogati z zlatom. Na drugi strani, kjer je bila najvišja točka, smo stopili iz samostana. Povzpeli smo se in bili deležni prekrasnega razgleda na celotno Meteoro in na mesto pod njo. In šele tedaj sem se zares vprašal, kako so se menihi lahko povzpeli nanje. Ogledali smo si še druge samostane. Vsi so imeli tudi zelo lepe vrtove. Četudi je bilo naporno hoditi po številnih stopnicah, se je na koncu izplačalo. Slišal sem, da so tam posneli tudi enega od filmov James Bonda. To je bilo zares neverjetno in vesel sem, da sem si šel to ogledat. Od naporenega dneva sem bil zelo vesel, a hkrati zelo utrujen.

Da bi si vsi malo odpočili, smo se odpravili še na Ohridsko jezero, ki je največje v Makedoniji. Takoj ko smo prišli v mesto Ohrid, so nas vabili v apartmaje v mestu. Seveda se nismo odločili, ker je bilo preveč onesnaženo in potrebovali bi 10 minut do jezera. Zato smo se odpeljali naprej in prišli do hiš, oddaljenih le pet metrov od jezera. In na srečo smo dobili

apartma čisto blizu vode in stran od gneče ljudi. Naslednji dan so bili metrski valovi in najbolje je bilo ležati na pomolu. Bilo je, kot bi ležal na vodni postelji. Naš sosed nam je povedal, da takšnih valov ni bilo že dolgo časa. Vsi smo bili veseli. Zadnji dan smo si ogledali še albansko mejo in čudovito cerkev Sv. Nauma. Vročina je bila neznosna. Hoteli smo si odpočiti in zagledali smo ladjice s streho. Voznik ladjice nam je rekel, da nas bo peljal do albanske meje, do pritoka reke Drim v jezero in do znane cerkve. Ker se je slišalo zelo zanimivo, smo se dogovorili, da gremo na ogled. Potem smo se peljali 100 m in voznik je rekel, da smo že pri albanski meji. Šli smo nazaj in tam se je reka izlivala v jezero, po 20 m pa je bila cerkev Sv. Nauma. Ker so minile le tri minutke, smo mu rekli, naj nas odloži pred cerkvijo. Zapeljal je naravnost na peščeno plažo, nas odložil in odšel. Ogledali smo si zares lepo cerkev in njen vrt s pavi. Povsod na vrtu so bile tablice z napisom pozor pavi, nevarni ljudem. Zdelo se mi je zelo čudno, vendar smo nadaljevali z ogledom. Počasi smo se vrnili. Še enkrat smo se

okopali in odšli domov. Tako sem preživel čudovite počitnice.

Ta dolg izlet mi je bil zelo všeč, saj sem videl mnogo lepih stvari. Upam, da bom šel še kdaj v Grčijo. Čeprav je bilo naporno, sem bil na koncu zadovoljen.

JURE POVŠIN, 7. B

NEPOZABNO BIVANJE V AMERIKI

Nekega poletnega dne so nas prijatelji odpeljali na letališče Jožeta Pučnika, od koder smo leteli v München, od tam pa v New York. Na letalu je imel vsak sedež svojo televizijo, na kateri smo si lahko ogledali razne filme, da nam ni bilo dolgčas.

V New York smo prišli utrujeni od potovanja in razlike v času. S podzemno železnico smo se odpeljali do ulice Broadway na Manhattnu, blizu

katere je bil naš hotel, v katerem smo prespali tri noči. Ko smo prispeli na Broadway, smo ves čas gledali proti nebu, saj smo si ogledovali visoke stolpnice, zaradi česar se je mami skoraj zvrtilo. Drugi dan smo si z dvonadstropnim avtobusom ogledovali del New Yorka in njegove znamenitosti, na primer Empire State Building. Potem smo se z ladjico peljali do Kipa svobode, okoli katerega smo se sprehodili. Zvečer smo na Broadwayu občudovali muzikal Shrek. Vsem nam je bil zelo všeč, mene je najbolj navdušilo domišljeno menjavanje scene. Tretji dan smo si ogledali Centralni park, Natural History Museum in preostali del New Yorka.

V New Yorku sem se imel lepo. Najbolj so me presenetile visoke stolpnice. Bali smo se, da bomo videli veliko kriminala, a nismo doživeli ničesar slabega. Res pa je, da sem v New Yorku ponoči slišal pogosto zavijanje siren.

Zal smo že po treh dneh leteli v Chicago in od tam v Los Angeles. Med letom sem skozi okno videl Grand Canyon, ki se mi je iz letala zdel presenetljivo majhen. V Los Angelesu nas je

pričakal naš prijatelj David. Odpeljal nas je k sebi domov v Laguno Beach, ki leži južno od Los Angelesa. Ko smo bivali pri Davidu, smo si najprej ogledali mesto, ki se mi je zdelo kot v pravljici, nato pa še njegovo okolico ter narodni park Crystal Cove, v katerem smo se morali paziti kač in pum, na katere

pa na srečo nismo naleteli. Ker mesto leži ob morju, smo večkrat počivali in se zabavali na plaži, kjer smo tudi deskali. Blizu plaže, kjer smo se kopali, smo si ogledali zunanost hiše znane filmske igralk Bette Davis. Pomislil sem, da ji je bilo zagotovo lepo živeti v hiši s pogledom na morje.

Po nekaj dneh smo se odpeljali v ribiško mesto Dana Point, od koder smo šli na organiziran ribolov z ladjo, s katere smo lovili morske ostriže in barakude ter opazovali morske leve, ki so plavali ob

njej. Dvakrat smo obiskali Davidovo hčerko Saro, ki s svojo družino živi v hiši v Los Angelesu. Še nikoli nisem bil na obisku v tako veliki hiši, ki je imela pet kopalnic in veliko sob. V Los Angelesu smo si ogledali naslednje znamenitosti: Beverly Hills, kjer živi veliko znanih ljudi iz sveta filma in glasbe ter drugih bogatašev, Walk Of Fame, kjer smo na pločniku videli zvezde in podpise raznih igralcev, gledališče Kodak, kjer vsako leto podeljujejo nagrade oskar za najboljše dosežke v filmu, Filharmonijo in Muzej paleontologije.

Po nekajdnevem bivanju v Laguna Beach nas je David odpeljal najprej v mesto Coronado, kjer smo si ogledali Hotel del Coronado, v katerem so snemali film Nekateri so za vroče z Marilyn Monroe, Jackom Lemmonom in Tonyjem Curtisom v glavnih vlogah. Od tam smo pot nadaljevali v San Diego, kjer sta nas David in njegov vnuk Ethan po kopanju v hotelskem bazenu zapustila. V San Diegu smo si ogledali Sea World, v katerem smo hranili morske leve, božali delfine in gledali spektakularne akrobacije ork. Ko sem božal delfina, sem imel občutek, da božam žogo, ker je imel tako gladko kožo. Čez tri dni smo se polni lepih vtisov vrnili k Davidu. Pri njem smo bivali še nekaj dni, nato pa smo se vrnili polni nepozabnih spominov v Slovenijo.

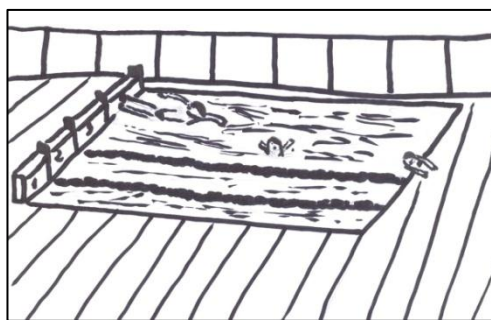
Nad našim potovanjem sem bil navdušen, saj sem videl veliko zanimivih stvari. Potovanje v Ameriko priporočam tistim, ki dobro prenašajo let z letalom in ki bi jih zanimalo videti kraje, ki smo si jih mi ogledali.

LOVRO PINTER, 9. B

MED ZIMSKIMI POČITNICAMI

Z očkom sva se v sredo odpeljala na kranjski olimpijski bazen. Po tuširanju sva takoj skočila v vodo in nekajkrat preplavalava bazen. Ker sva bila hitro utrujena, sva se šla spočit. Nato sva zopet skočila v vodo in si podajala žogo. Ker nisem bil pazljiv, mi je žoga priletela točno v oko. Zelo me je zapeklo, zato sva odšla iz bazena sedet na klopcu. Nista minili niti dve minuti, že sva bila ponovno v vodi. V vodo sva skakala na glavo in enkrat sem po nesreči skočil na trebuh. Ampak me ni preveč zapeklo.

Zelo sva se zabavala, zato priporočam vsem, ki radi plavate, da obiščete ta bazen.

MANCA, 7. A

ANDRAŽ ADAMIČ, 4. A

PRVI OBISK PRI ZOBOZDRAVNIKU

Bila sem še v vrtcu in zgodilo se je, da me je že navsezgodaj začel boleti zob. Pričela sem jokati. Mama mi je dajala obkladke, oče pa se je šel preobleč, da bi me odpeljal k zobozdravniku.

Medtem pa se je bratec Luka usedel poleg mene in mi govoril, kako strašno bo pri zobozdravniku, da bo gospa z zlobnim nasmehom vrtala po mojih zobeh in jih ruvala, mene pa bo bolelo in peklo. Tako me je prestrašil, da sem se jokala, a bolj od strahu kot od bolečin.

Potem sva se z očetom odpravila proti zobozdravstveni kliniki. Postajalo me je vse bolj strah. Ko sva čakala v čakalnici, me je oblival srh, samo da sem pomislila na to, kaj se bo dogajalo za belimi vrati in ni mi šlo v glavo, zakaj toliko ljudi čaka na to mučenje. Vendar sem kmalu pozabila na to, ker so bile bolečine vse hujše in hujše. Čez nekaj časa je izza belih vrat prišla gospa vsa v belem, z masko na ustih ter poklicala moje ime. Vsa prestrašena sem počasi šla v ambulanto in se usedla na stol. Nato je do mene stopila prijazna gospa in mi rekla, naj se ne bojim in me prosila, naj odprem usta. Ubogala sem jo, ampak sem bila vsa zbegana, kje je zdaj tista zlobna gospa, saj sem videla samo prijazno in nič strašno zobozdravnico. Nato pa sem zagledala veliko omaro in mislila sem, da bo prišla mogoče iz nje. Spet sem se ustrašila, nato pa sem ugotovila, da je bolečina popustila, saj je zobozdravnica popravila moj boleči zob. Na koncu pa mi je še ponudila bombon in dala štampiljko.

Jaz pa sem srečna ugotovila, da grozna gospa pride samo, če je na stolu kakšen poreden fant, kot je Luka.

TINA VOLK, 7. A

KONEC DOBER, VSE DOBRO

Meseca avgusta smo se z družino odpravili na otok Šolta. Potovali smo z avtom. Na potovanje smo se odpravili pozno ponoči. Ker je šel z nami tudi naš pes, je bilo potovanje precej naporno. Med potjo smo se morali zaradi njega kar nekajkrat ustaviti, pa tudi nas so bolele noge, mene pa celo glava. V zgodnjih jutranjih urah smo prispeli v Split. Ker smo bili v tem dalmatinskem mestu prvič, nas je bilo kar malo strah, če bomo pravočasno prispeli na trajekt. Na srečo so imeli tudi za to dobro poskrbljeno. Na vsakih petdeset metrov je stalo dekle, ki je usmerjalo promet do pristanišča. Vkrkali smo se na trajekt, parkirali avto v garažo in se napotili v zgornji del trajekta.

Na Šolto smo prispeli zjutraj približno ob sedmih. Lastnice apartmaja nam je dala ključke. Po namestitvi v apartmaju smo odšli v bližnjo restavracijo na zajtrk, nato pa na plažo, ki je bila zame prečudovita. Takoj sem skočil v vodo.

V času bivanja na Šolti sem spoznal veliko prijateljev, s katerimi sem se družil vseh sedem dni. Skupaj smo plavali, jedli najboljše palačinke, lovili ribe, rake ... Z očetom sva si sposodila skuterja. Vožnja mi je bila zelo všeč, kljub temu da sem kar nekajkrat padel. Padci so bili zelo boleči in imel sem občutek, kot da sem padel na beton. Polurna vožnja s skuterjem je hitro minila, morala sva ju vrniti in odšla sva na plažo. Postajalo je že mrzlo, zato smo odšli v apartma. V njem smo se dolgočasili in gledali TV. Komaj sem čakal noč, da bi odšli v mesto. Tam se je sestra Tijana obešala na ograjo in z dveh metrov padla na glavo. Oče je hitro skočil k njej, jo pobral in jo skupaj z nekim prijaznim gospodom, ki nam je ponudil pomoč, odpeljal v bolnišnico. Tijana je bila vsa krvava in imela je velike buške.

Zdravnik nam je končno po eni uri sporočil, da je z njo vse v redu, a se zaradi te nezgode ne sme kopati ter izpostavljati soncu. Bili smo veseli, da se je ta nezgoda srečno končala. Počitnic na otoku Šolta je bilo žal prehitro konec. Ostale mi bodo v lepem spominu in upam, da se bomo tja še kdaj vrnili.

ALEKSANDER ĐUKELIĆ, 7. B

Dan košarke je bil 2. 1. 2011 v ljubljanski dvorani Stožice. Takrat je k nam prišel stric z bratrancema. Pri nas so bili pet dni. Drugi dan njihovega obiska smo se odločili, da pojdemo v to prelepo dvorano in si nato ogledamo tudi

KOŠARKARSKI DAN V STOŽICAH

novoletno Ljubljano. Komaj sem čakal, da odidemo od doma, saj sem pričakoval, da bo ta dan res nekaj posebnega.

Zjutraj smo vstali zgodaj, saj se je dan slovenske košarke v Stožicah začel že ob 11.00. Pojedli smo zajtrk, se oblekli ter odpravili v Ljubljano. Srce mi je močno utripalo, ker sem komaj čakal na tekme in ostale košarkarske atrakcije, kot so na primer tekmovanje v zabijanju na koš, tekmovanje v metih iz trojke in tako naprej.

Ko smo prišli do garaže pod dvorano Stožice, nisem mogel verjeti svojim očem. Tako velike garaže še nisem videl. Ko smo prišli iz garaže, sem lahko od blizu videl to velikansko dvorano, ki ima zelo zanimivo obliko – obliko školjke. Odšli smo do blagajne in kupili vstopnice. Ker ima dvorana veliko vhodov, smo morali najti tistega, ki je bil označen na vstopnici. Ko smo končno vstopili, sem ugotovil, da je notranjost dvorane veliko večja in lepša, kot sem si jo predstavljal. Takoj sem iz torbice potegnil fotoaparata, da bi to prelepo dvorano slikal. Dvorana ima tribune na treh nadstropjih. Mi smo sedeli na najvišjem, iz katerega smo imeli fantastični razgled.

Najprej so igrali tekme fantje v kategoriji U16, kar pomeni, da so igrali igralci stari 15 in 16 let. Nato so igrali mladinci, fantje od 17 do 18 let in nato je bila tekma, v kateri so igrale legende oz. igralci, ki ne igrajo več, kot so Slavko Kotnik, Peter Vilfan, Jure Zdovc

in drugi. Mene ta tekma ni preveč zanimala, zato sem

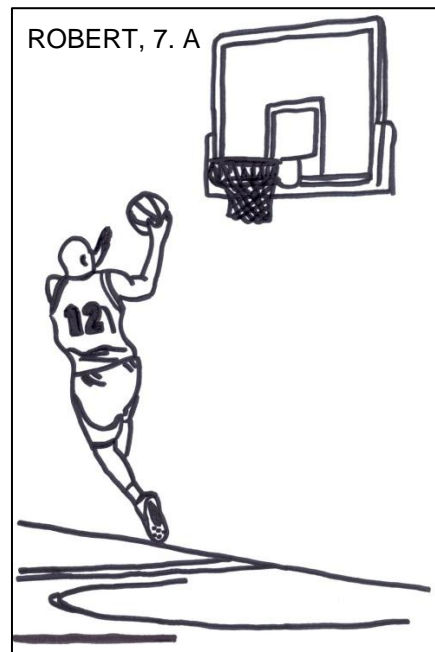
raje šel iskat avtograme igralcev, ki še vedno igrajo. Avtograme sem dobil od Kevina Pynkleyja, Vlada Ilijevskega in Kennya Gregoryja. Nato smo uživali ob gledanju spektakla z laserji. Zelo mi je bilo všeč, ker je bilo veliko laserjev, ki so utripali, se med seboj križali in vrteli. Vsi so vriskali in kričali. Nastopala je tudi plesna skupina Maestro in fantje na skakajočih se hoduljah Sky Jumpers. Vsi so navduševali na velikem košarkarskem parketu.

Ob 13.00 pa je napočila najbolj pričakovana tekma med tujci in Slovenci, ki igrajo v prvi slovenski košarkarski ligi. Rezultat tekme, ki sicer ni bil tako pomemben, je bil 89:90. Igralci so med tekmo pokazali veliko zanimivih potez. Ni manjkalo tudi različnih potez, ki so nas zelo zabavale. Nato je sledilo tekmovanje v zabijanju košev in metanju trojk, kjer je zmagal eden mojih najljubših košarkarjev, Američan Kevin Pynkley, ki je zadel kar 12 od 15 vrženih trojk. S tem se je dan slovenske košarke končal. Nato smo si še ogledali center Ljubljane, ki je bil zelo lepo okrašen z lučkami.

Vesel sem, da obstaja dan slovenske

košarke, ker tako lahko vidimo veliko dobrih igralcev na enem mestu, pa tudi za zabavo je poskrbljeno. Rad bi si še kdaj ogledal tak zanimiv spektakel. Če vam je košarka všeč, tako kot meni, vam

predlagam, da si ogledate kakšno tekmo v Stožicah.

ROBERT SARAFIMOV, 7. A

PESNIK/PESNICA SEM

GAZELE *Na kaj pomisliš ob besedi gazela? Morda na hitro in gibčno stepsko žival s temnimi očmi? Morda na lepo dekle, ki je vitka kot gazela? Ali pa na lirsko pesem? Devetošolci smo spoznali Prešernovo gazelo in se poskusili tudi v pisanju le-teh. Nam je uspelo? Presodite sami.*

Zakaj življenje ni bolj preprosto, tega ne vem,
kot cvetenje cvetice, tega ne vem.
Ko zjutraj vstanem, se skozi okno ozrem,
zakaj je zorenje čudovito, življenje pa ne, tega ne vem.
Spet v šolo je treba, ko vrabci še spe,
zakaj učenje ni lažje, tega ne vem.
Včasih smo igralci, da doma bi ostali,
ko obolenje zaigramo, ali uspelo nam bo, tega ne vem.

TAJDA REŠEK, 9. B

Ljudje iz služb so odpuščeni, denarja ne bo,
vsi brezposelni ne bodo zaposleni, denarja ne bo.
Študentje brez štipendij so ostali,
kako hudo bo šele meni, ko ... denarja ne bo.
Nihče ne ve, ali bo Slovenija vse to preživela,
a bo vse svoje morje izgubila, denarja ne bo.
Slovenci še Fructal smo prodali, vse bi jim dali,
ne od ljubezni, zaradi denarja poročeni, denarja ne bo.
Gradbeni mogotci si vikende gradijo,
delavci od njihovih prevar ne živijo, denarja ne bo.

NEŽA MARKELJ BOGATAJ, 9. B

Prihaja najbolj znani praznik, tisti čas, kaj si želim,
obišče vsako mesto, vsako vas, kaj si želim.
In na meni je, da si domislim,
saj rada bi vse, kaj si želim.
Naj pomislim: nove kavbojke bi bile v redu,
pa drsalke, da drsala bom na ledu, kaj si želim.
Ali pa nove barvice za oči
in seveda kup sladkarij, kaj si želim.
Sicer pa, veste kaj.
Ta seznam se lahko venomer večja, kaj si želim.
Ampak vem, da vse to nima smisla,
saj vse, kar resno rabim, si ti – to si želim.

AJDA KOVAČ, 9. A

Tisti trenutek, ko opazil sem to postavo, njo imam rad,
in govoril z njo sekundo, ko prinesel sem ji kavo, njo imam rad.
Zaznal sem tisto energijo, njeno samozavest,
in kaj hitro sem ugotovil, da ona je tista, njo imam rad.
Všeč mi je, ko se njene ustnice oblikujejo v šobo,
ali pa samo to, kako vrže nazaj svoje lase, njo imam rad.
In ves čas, odkar jo poznam, sprašujem se,
kaj naj napišem ji v ta komad, njo imam rad,
da sporočil bi ji, da imam jo rad.

AJDA KOVAČ, 9. A

SONET O ŠOLI

*V šoli spet sedimo v svoji klopi,
a naše misli tavajo po svoje,
mogoče tja, kjer ptičica nam poje,
mogoče h kakšni stari gozdni lopi ...*

*Nestrpno čakamo na šolski zvonec
in radi šli bi vsi že ven na hodnik,
ker ne vemo, kdo Valentin je Vodnik,
in radi videli bi vsi že konec.*

*Zvonec končno zazvonil je nam v prid!
Samo še hip in vsi bomo že zunaj
in gledali plakat, da greš na Dunaj ...*

*Zvonec zazvoni ... Ah, pojdi se solit!
In spet sedimo vsak v svoji klopi
in spet hitijo misli h gozdni lopi ...*

ZALKA LESKOVAR, 8. A

*Presneta šola, naj te vrag vzame,
ker tako grdo mučiš meščane.
Vedno znova jim vsiljuješ znanje
in nalašč uničuješ njihove sanje.*

*Učitelje si v svoje mreže ujela,
zaradi česar si zelo vesela.*

*Prav vsi začnejo tebi le verjeti,
učence pa začne močno skrbeti.*

*Moriš jih vsak dan s krutimi pravili,
tako z nadležnimi ocenami
kot z dolgočasnimi nalogami.*

*Ti srečno nadaljuj te svoje sanje,
nam pa dovoli izražati to mnenje,
da treba je uživati življenje.*

NATAŠA DERMENDŽIEVA, 8. A

*Eni otroci so v šolo želeli,
učiti se brati, note pisati.
S kredo želeli so tudi risati,
cvenka pri hiši pa niso imeli.*

*Tako so morali biti veseli,
da šivati so kdaj se naučili,
a ob nedeljah so pridno molili
in tam na koru veselo zapeli.*

*Premnogo preteklo tegá je že let
in danes ta svet se drugače vrti,
otrokom se v šolo nikol' ne mudi.*

*Brati, pisati se še vedno uči,
le da učiteljji so bolj popustljivi,
otroci pa vsak dan bolj so igrivi.*

NIKA JAGODIC, 8. B

*Šola ta je res najslabša stvar,
v šoli vsi mi zelo pridno se učimo,
med poukom pa nič kaj pridno spimo,
saj ta snov pač nikomur ni mar!*

*Učitelji cel dan za nami drvijo,
kot ti hudiči, hudi in junaški,
mi pa vsi otroci vaški
v obraz se jim smejimo.*

*Najljubši predmet naš je slovenščina,
tam mi znanega Prešerna jemljemo,
Povodnega moža mi tam meljemo.*

*Slovnica pač naša je večšina,
pridno v učilnici za mizo ždimo
in nič med sabo ne govorimo.*

KATJA ŠVEGELJ, 8. B

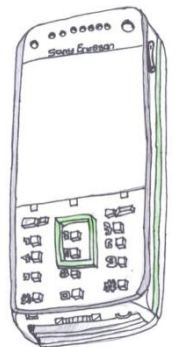
*V šoli se dolgočasimo na ful,
ker moramo pisati težki sonet,
take stvari tok so težke za znoret',
radi bi počitnice, ker so res kul.*

*Lepo bi bilo v šoli, če bi lahko
imeli na vseh hodnikih omar'ce,
če bi lahko med poukom pletli
štrikce
in na telefonu poslušali muz'ko.*

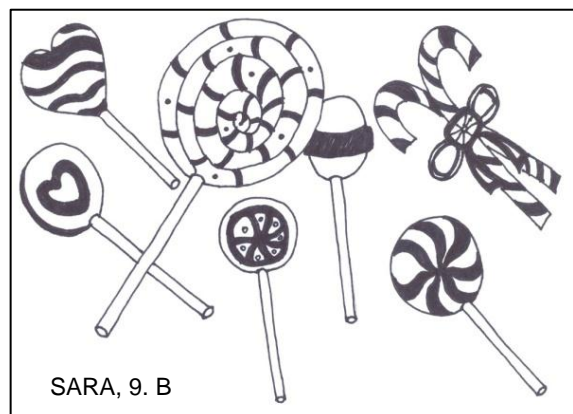
*Še zelo veliko stvari bi hoteli,
na primer žvečit' gumi med poukom
ali sladkat' se z liziko in gostim sokom.*

*A tega žal ne bomo nikdar smeli.
Če namreč hoč'mo zdelati z odliko,
mormo bit' pridni med to grozno muko.*

ANJA VOLKOVA, 8. A

MARK, 9. B

SARA, 9. B

SUPER JE BITI ODRASEL

*Super je biti odrasel,
to ve že vsak majhen korenjak.
Takrat si velik kot velikan
in močan kot Krpan.
Ne bojiš se več strahov
in raznih duhov,
ki prežijo vsepovsod
in strašijo pozno v noč.*

*Odrasli počnejo, kar
želijo,
in se nikoli ne učijo.
Hodijo v službo,
kjer kaznujejo voznike,
kuhajo na različne oblike
ali zdravijo bolnike.
Sestankov imajo že
polno glavo
zato raje hodijo na
zabavo.*

*Rada bi odrasla tudi
zato,
ker bi živela drugačno
življenje,
kot ga doživljam sedaj.
Bilo bi bolj sproščeno in
zanimivo.
Nič več učenja
in nič več ocen,
le lep avto in velik bazen
in vse bi bilo kot hotel.*

NUŠA PERNE, 6. B

LJUBEZEN

Kaj je ljubezen?

Je to tista bolezen,
za katero žaluješ?

Je to tista bolezen,
ki si jo želiš dobiti,
a hkrati zdravo pamet ohraniti?

Le nekaj zagotovo vem:
te zanimive bolezni
se dogajajo samo v ljubezni.

NIKA JAGODIC, 8. B

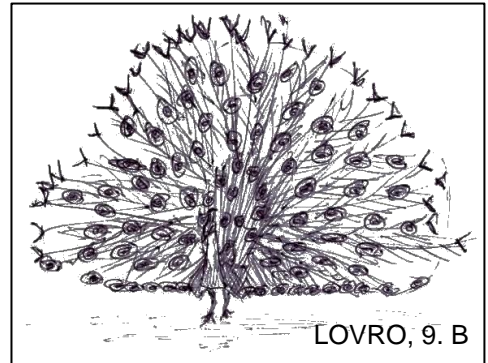
Tam daleč, daleč stran
pač sedi nekakšen pav.
Svoje lepo perje kaže,
kot bi bilo iz najboljše maže.

Tam na vel'kem drogu ždi,
se važnati še uči.
Šteje lepa svoja peresa,
da ne bi se kakšno
zataknilo ob drevesa.

Tam se on tako blešči,
da te kar bolijo oči.
A ko pride lepa dama,
se stran odpravita kar sama.

NIKA JAGODIC, 8. B

PAV

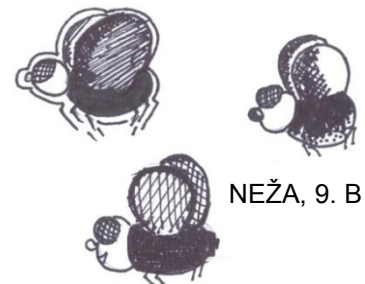
LOVRO, 9. B

NIMAM RAZLOGA

Nimam razloga, da bi se jezil,
nimam razloga, da bi poreden bil,
nimam razloga, da ne bi igrat se šel,
nimam razloga, da nič ne bi počel,
nimam razloga, zakaj v šoli bit,
nimam razloga, zakaj se učit.

Nimam razloga, zakaj muha leti,
nimam razloga, zakaj juha diši,
nimam razloga, zakaj luč gori,
nimam razloga, zakaj ogenj žari,
nimam razloga, zakaj razbil se je lonec
nimam razloga, zakaj te pesmi je konec.

DOMINIK PODLOGAR, 4. B

NEŽA, 9. B

MARK, 9. B

PESMI O MAMICAH

Brez sonca roža ne cveti,
a nam brez mam živeti ni.
Zahvalim soncu se za cvet,
a tebi, ker ves moj si svet.

STEFAN MILADIĆ, 3. B

Moja mami, lepa mami
vedno z nami.
Moja mami, lepa mami,
rada jo imam.
Se smeji in veseli,
rada se igra in veliko spi,
njen telefon pa vedno zvoní.

VALENTINA UKAJ, 3. B

Mama je ime,
ki ga ponavlja srce.
Mama je ime,
ki v srcu nikdar ne umre
in kateremu večna zahvala gre.
Mama je topla, nežna dlan,
mama je nasmeh, ki polepša dan.
Z ljubeznijo njeno, me roka neguje
in le njen nasmeh me zares osrečuje.
Le eno edino mamo imam,
ime ji je Desa,
na svetu celem najraje jo imam.
Ona je moj zaklad,
ki ga nikomur ne dam.

ALEKSANDER KOVAČEVIĆ, 3. B

Kdo so glavni frajerji,
3. a, oj, to smo mi.
Radi se imamo
in učiteljici mal nagajamo.

V razredu nas je 25,
vsi zabavamo se fejest,
veliko se smejimo
in se tudi veliko naučimo.

Učimo se poštevanke,
branje in pisanje,
potem pa komaj čakamo,
da zvonec zazvoni.

Tud pojemo in rišemo,
telovadimo in plešemo.
Pri okolju pa se učimo,
kaj narava to sploh je.

EVA BERIBAK, 3. A

N
A
Š
R
A
Z
R
E
D

Zvončki cvetijo
in ptički pojo,
pomlad prihaja,
vsem jasno je to.
Snega več ni,
rožicam se na plan mudi,
kukavica pa poje pesem svojo
kuku, pomlad je tu.

KAROLINA STAMENOVSKA, 3. A

P
O
M
L
A
D

LJUBEZEN

Ljubim te ljubim,
mi srček razbija,
kar hočeš ti kupim,
poljubček ti dam.

KAROLINA STAMENOVSKA, 3. A

IZNAJDLJIVI JAN

Moje ime je Jan,
naloge nikoli ne delam sam.
Pri matematiki račune se učimo,
nič v glavo ne dobim,
zato moram se učit,
pred učiteljico priden bit.
Med šolo rad razgrajam,
malce učiteljici ponagajam.
S sošolci se ne kregam,
punce rad pa zbegam.

JAN KOŽUH, 3. A

1 × 2 7 - 3
4 + 6 1 + 1
5 : 1

EDON, 9. B

(PRE)ŽIVETI ŽIVLJENJE

*Bila sta fant in dekle
namenjena daleč v Pariz,
v mesto ljubezni,
kjer ni gospodarskih kriz
in hujših bolezni.*

*Letita, letita in končno priletita
na letališko stezo širo,
vsa utrujena se s kovčki mučita,
ko iščeta vhod na podzemno
ne preveč mirno.*

*Med seboj se ne poznata,
kot tujca v vlaku nasproti so sedita
in v obraze francoske strmita.*

*Čez nekaj dni, ko fant Pariz dodobra že spozna,
ko vse njegove ulice v malem prstu že ima,
sreča deklico iz podzemne
in opazi, njene oči so modro kremne.*

*Pariz na njiju učinkuje,
zato fant dekle res obožuje,
zdaj skupaj kot že večna znanca,
fant Anže in punca Manca.*

*Mesto greha že od daleč se svetlika,
ko letalo z njima po nebu se premika,
le koga pa ne mika, ta čuda sveta velika,
le kdo se ne bi izognil hoji med trafikami in
kazinoidi.*

*Oba zaljubljena sta podlegla
in ko zjutraj dvignila se je megla,
s prstanom zlatim sta na rokah,
zbudila se v velikih mukah.*

*Zdaj zakonca poročena,
že pri rosinih osemnajstih letih,
sta se Elvisu zahvalila,
da postala sta mož in žena.*

*Že vajena potovanja sem in tja,
v New York se odpeljeta,
kariero iskat, čeprav brez izobrazbe
gotovo uspešna bosta s pisanjem glasbe.*

*Zdaj kot starca bogata v vili sedita,
s koktejli grlo si vroče hladita.
V LA-ji kariero uspešno sta imela
in življenje preživela.*

NEŽA MARKELJ BOGATAJ, 9. B

PESEM

Ali je tako v človekovi naravi,
da dobi kar hoče, tudi če po poti ne pravi?
Koliko je sposoben človek narediti,
do katere meje se mu zdi prav kršiti,
načela svoja moralna,
da doseže zeleni si cilj?
Kaj je res sposoben narediti nekaj šokantnega in še več,
da dobi tisto reč?
Mu je pohlep in strah pred porazom,
zameglil razum in ves čisti um,
ki mu je še ostal,
ker se je preveč bal,
da bitko, katero začel jo je sam,
ne bo zmagal in bo moral praznih rok dam'?
Pa mu ta strah res dovoljuje,
mu njegova dejanja opravičuje,
da na poti do zmage je,
pohodil ljudi vse?

AJDA KOVAČ, 9. A

NEJA, 2. B

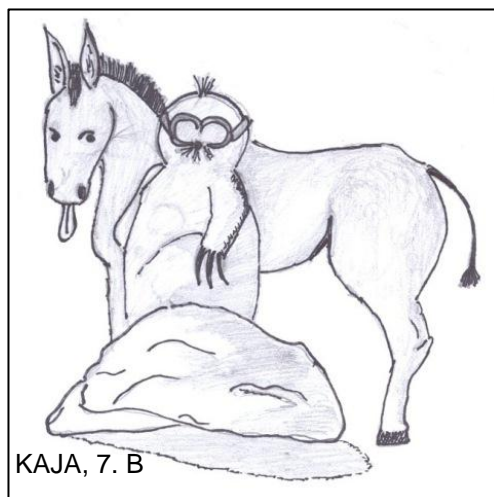
BARVE DREVES (nadaljevanje po pesmici Miroslava Košute)

Oranžna drevesa so za pomaranče
in korenje,
da v njih se sveti sonce.

Siva drevesa so za osle
in golobe,
v njih vidimo smrt in žalostne konce.

Rjava drevesa so za krte
in kivije,
da v njih čutimo toplino.

FILIP PERKO, 5. B

KAJA, 7. B

Moj kuža Negro

Mehek, topel in kosmat Negro
priden je in zlat.

Rad se igra in igrače grize in
pribolške res rad je. In meso pa
še sir kako on to obožuje.

Rad nas ima in mi imamo njega
zato nam res hvaležen je.

Rad hodi na sprehode potem
pa počiva in vsak novi dan
uživa.

MIA JOČIČ
2.A

DOMIŠLJIJA NE POZNA MEJA

RDEČI VOLK IN ZRCALCE

Rdeči volk je že od rojstva prebival v temnem gozdu. Ker

je bil rdeč in prijazen, ga drugi volkovi niso marali. Celo njegova družina ga ni marala. Nekega dne je šla skozi ta gozd neka deklica na obisk k babici, ki je živela na robu gozda. Med potjo je srečala rdečega volka. Ta jo je prijazno vprašal, kam je namenjena in kako ji je ime. Deklica je odgovorila, da ji je ime Rdeča kapica in je namenjena k babici, ki živi na robu gozda. Rdeča kapica je odšla naprej, a med potjo ji je iz žepa padlo ogledalce. Rdeči volk ga je pobral in se pogledal vanj. Nesel ga je še drugim volkovom. Ko so se pogledali vanj in videli, kako grozni so, so spoznali, da ni važno, kakšen si po zunanosti, ampak kako veliko srce imaš. Rdečega volka so tako sprejeli medse.

JANINA FRANKO PLESTENJAK, 3. B

ČE BI IMELA ČAROBNO PALICO ...

V šoli smo brali pravljice. Nekaj sem jih prebrala tudi doma. V njih si pravljичni junaki pogosto kar s čarobno palico pričarajo razkošne gradove, lepe obleke in dobro hrano. Preden sem zvečer zaspala, sem premišljevala, kaj bi si jaz pričarala ...

Naslednji dan smo imeli preduro, zato sem zgodaj vstala in se odpravila v šolo. Bil je še temno. Ko sem prišla na šolsko dvorišče, sem zaslišala glasove. Zdelo se mi je, da nekdo tiho joka. Obrnila sem se. Tam so stali trije starejši fantje in topli malega sosedovega Timija. »Kaj naj naredim?« sem premišljevala. »Kako naj mu pomagam, ko pa so fantje dve glavi višji od mene?« Bila sem brez moči.

Pouk je hitro minil. Zadnjo, šesto šolsko uro smo imeli telovadbo. Punce smo igrale košarko. Sklonila sem se po žogo in opazila na Mojčini nogi veliko modrico. Pozneje sem stopila do nje in jo vprašala, kaj se ji je zgodilo. Rekla je, da ni nič hudega, da je samo padla. Vendar sem

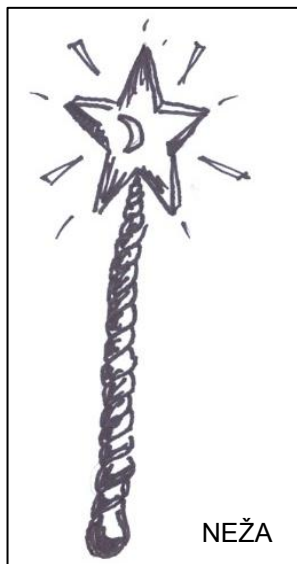
čutila zadrego v njenem glasu. Takrat sem opazila modrice tudi na njenih rokah. Posvetilo se mi je, da njene modrice niso od padcev. Zasmilila se mi je.

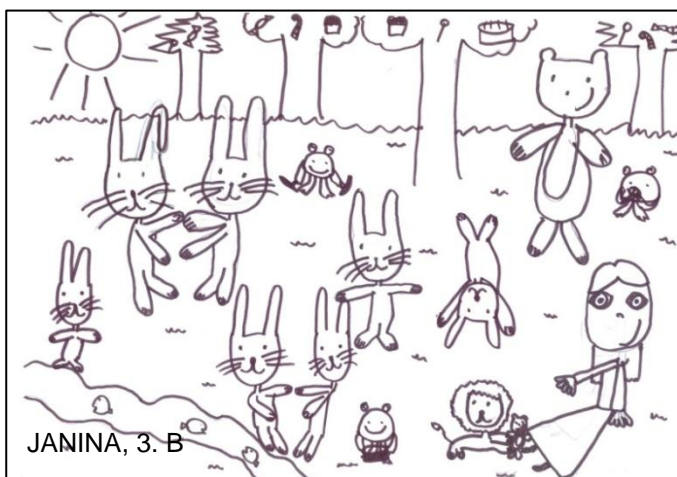
Zvečer sem sedla pred televizijo. Preklapljala sem med programi, ko me je pritegnila oddaja o Afriki. Strašna suša je ljudem vzela še tisto malo hrane, kar so je imeli. Mlada mamica je stiskala na prsih otročička, ki ni imel niti toliko moči več, da bi sesal. Vedela je, da bo umrl, pa mu ni mogla pomagati. Kar zgrozila sem se, ko sem slišala, da tam zaradi lakote vsakih šest sekund umre otrok.

Pred spanjem rada berem. Tokrat sem brala knjigo o Sofiji, afriški deklici mojih let, ki so ji uporniki ubili očeta in požgali vas, kjer je živela. Preostala družina je zbežala daleč stran in našla zavetje v drugi vasi. Tam pa se je zgodila strašna nesreča. Sofija je med igro s sestro stopila na mino. Sestra nesreče ni preživela, Sofija pa je ostala brez obeh nog.

Zaprla sem knjigo in ugasnila luč, a zaspati nisem mogla. Premišljevala sem, koliko hudega se zgodi v enem samem dnevu. Takrat sem si zaželela, da bi imela čarobno palico. Z enim samim zamahom bi s sveta zbrisala vse hudo in pričarala nasmeh na obraze vseh, ki se jim godi krivica.

HANA ZELIČ, 6. A

PRAVLJIČNI GOZD

Zadosti mi je bilo mestnega hrupa, zato sem se odpravila v gozd. Kar naenkrat mi je zmanjkalo tal pod nogami. Pristala sem na mehki travnati zaplati. Kako je bilo lepo.

Zagledala sem potoček. Ves čas je spreminjal barve. Voda v njem je bila tako okusna, čisto čista in svetlikala se je. Na trati se je svetlikala rosa. Nad gozdom pa se je razprostirala mavrica. Nebo je bilo brez oblaka. Zavohala sem vonj po tortah. Pogledala sem navzgor. Na drevesih so visele torte, sadne kupe in druge sladice. Iz lukenj so se prikazali zajčki. Bili so krotki in zaplesali so ples. Prekopicevali so se in veselili. Kako lepi so bili.

Nenadoma je iz gozda prišel medved. Zajčki se niso nič ustrašili, jaz pa. Nisem se premaknila. Medved pa je zaplesal skupaj z zajčki in me pobožal s šapo. Prišle so čebele in mi prinesle polno skodelico meda. Ribice so skakale iz vode. Sraka pa je prišla na ples okrašena z ogrlicami in zapestnicami. Žabice so zaigrale pesem na orglice. Mali levček se je igral z menoj. Dala sem mu medvedka igračo in skrbno je pazil nanj.

Hotela sem se vrniti nazaj. K meni je prišla vila. Zamahnila je s paličico, posuto z zvezdicami, in kar naenkrat sem se znašla spet doma.

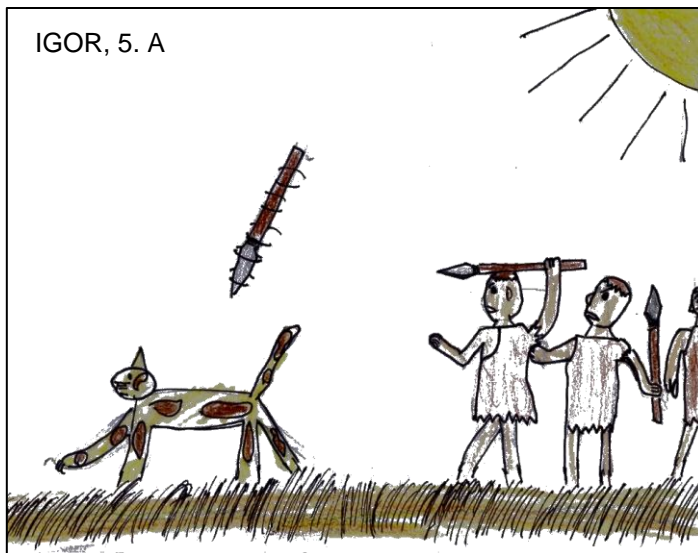
ANA GABRIELA KOSTANJEVEC, 5. A

MOJE ŽIVLJENJE V KAMENI DOBI

Zbudil sem se v kameni dobi. Vstal sem in takoj stekel ven. Videl sem, da ne sanjam. Šel sem v gozd in poiskal nekaj odpadlih vej. Poiskal sem še oster kamen in v les naredil zarezo. Vzel sem kost, ki je ležala na tleh, in začel tolči po njej in jo oblikovati. Po dolgem in napornem delu sem izdelal sedem pušic. Pripravljen sem bil na lov na lisico. Izdelal sem tudi lok. Skoraj sem zadel žival v prvem poskusu. Drugo lisico sem zadel.

Imel sem pojedino.

MATEVŽ CRČEK, 5. A

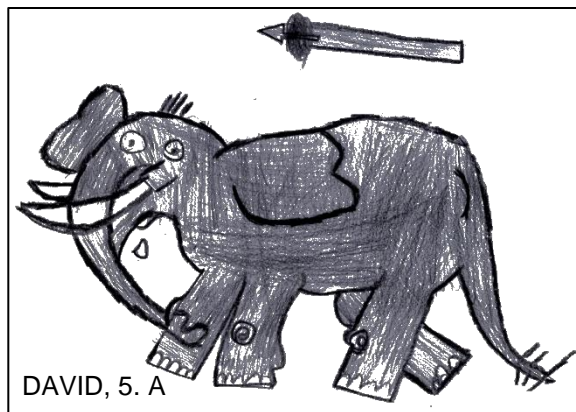
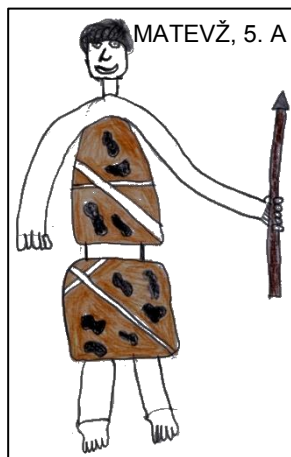

Ko sem zjutraj vstal, me je žena oblekla v obleko iz kož. Pojedel sem ribo, ki sem jo ulovil včeraj. Ženi sem

rekel, naj zakuri ogenj, jaz pa sem šel na lov.

Pripravil sem si lok in pestnjak. Šel sem v gozd in se skril za drevo. Čakal sem medveda. Čakal sem eno uro, nato pa se je nenadoma prikazal medved. Napel sem lok in ustrelil. Zadel sem ga v trebuh, ampak mu ni bilo nič. Opazil me je in me začel loviti. Bežal sem, a mu nisem mogel ubežati. Spustil sem se po klancu navzdol. Umikal sem se drevesom, medved pa se je zaletel v drevo in obležal. Šel sem do njega. Bil je mrtev. Odrezal sem kožo in meso.

Doma sva z ženo spekla meso.

NIK HARBAŠ, 5. A

Pogovor med vrati

Vrata likovne vzgoje: Živijo, sosed !

Vrata glasbene vzgoje: Živijo!

Vrata likovne vzgoje: Se ti je danes zgodilo kaj posebnega?

Vrata glasbene vzgoje: Danes imam polne ključavnice glasbe. Otroci so peli zelo glasno.

Vrata likovne vzgoje: Veš, jaz imam vso ključavnico umazano, ker so jo otroci takoj po uri, ne da bi si umili roke vso umazali.

Vrata glasbene vzgoje: Prejšnjo uro so otroci skakali po ritmu, da sem se vsa tresla. Verjemi, niso imeli ritma.

Vrata likovne vzgoje: Poglej, prejšnji teden so otroci delali z lepilom. Verjemi, še zdaj sem vsa lepljiva!

Vrata glasbene vzgoje: Včeraj so se otroci učili bobnati, nekateri so bobnali tudi po meni.

Vrata likovne vzgoje: Povedala ti bom vsaj eno stvar, ki mi je bila všeč. Danes so vsi gledali mene, ker so na meni visele najlepše risbice.

Vrata glasbene vzgoje: Učiteljica je zadnjič razlagala nekaj o nekem ključu. Nihče ne ve, da se ta ključ skriva v meni!

Vrata likovne vzgoje: Pri meni so otroci izrezovali barvasti papir. Mislila sem, da bodo z njim okrasili mene, vendar sem se zmotila.

Vrata glasbene vzgoje: Jaz imam najrajši, ko otroci lepo pojejo.

Vrata likovne vzgoje: No, poglej, vsaka vrata na naši šoli lahko naštejejo slabe in dobre stvari.

MANCA ŠINKO, 5. B

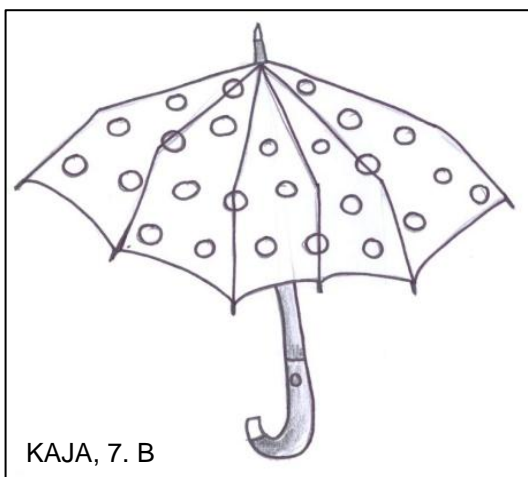
Z DEŽNIKOM V DEŽELI SVINČNIKOV

Nekega dne sem se prebudila zelo zgodaj. Pogledala sem na koledar in videla, da je moj rojstni dan. Odhitela sem v dnevno sobo. Oče mi ja za darilo podaril rdečo žogo, mami pa čudežni rumeni dežnik.

Hitro sem odhitela ven. S seboj sem vzela dežnik. Zaželela sem si iti v deželo svinčnikov. Nenadoma je moj dežnik začel leteti kot balon. Preletela sem mesto in že sem bila v deželi svinčnikov. Namesto dežja so tam padali različni svinčniki. Rasli so iz zemlje in kukali vsak v svojo smer. Hitro sem odtrgala nekaj svinčnikov in se odpravila nazaj proti domu. V roki sem držala nenavadno lepe svinčnike.

Stopila sem v hišo, kjer sta me že čakala oči in mami. Bila sta radovedna, kje sem hodila. Povedala sem, da sem poletela v deželo svinčnikov. Podarila sem vsakemu po en svinčnik. Oči in mami sta se tako razveselila, da se še sedaj smejeta.

NEŽA KEJŽAR, 3. B

KAJA, 7. B

POTOVANJE Z DEŽNIKOM

Imela sem nenavaden dežnik, ki se je lahko dvignil v zrak. Z njim sem poletela visoko pod nebo. Ko sem nad Kranjem odprla oči, so bile hiše kot pisane škatlice. Naokrog je mrgolelo pik. Ugotovila sem, da so to bili ljudje. Poletela sem še proti Šmarjetni gori in jo kar trikrat obkrožila. Opazovala sem lepote Kranja in njegove okolice. Bližala se je noč in odletela sem nazaj proti Planini. Pristala sem točno na našem vrtu. Zaprla sem dežnik, ga pospravila in z lepimi mislimi zaspala.

JANINA FRANKO PLESTENJAK, 3. B

POMLAD V NAŠEM RAZREDU

Res nekaj čudnega je storila pomlad 3. a razredu. Vsi učenci smo zelo veseli, da se nam začne pouk. Komaj čakamo, da se učimo. Igre sploh ne maramo več. Želimo se samo učiti. Zelo radi imamo matematiko in učiteljico prosimo, da nam da zelo, zelo veliko računov. Če ne uspemo vsega rešiti pri pouku, v šoli tudi prespimo. V šolo hodimo že zelo zgodaj in se zelo pozno vrnemo domov. Pri športni vzgoji smo čisto tiho. Pri zajtrku ne klepetamo in vse pojemo. Reditelja zelo lepo pospravita jedilnico.

Vse naloge so lepo in pravilno napisane. Nikoli ničesar ne pozabimo in učiteljico prosimo, da naj da še več in več naloge. Pri SPO se naučimo vse, kar je v knjigi, delovnem zvezku in zvezku. Vse znamo in se nikoli ne kregamo.

Mi verjamete?

ANA FRANTAR, 3. A

SEM SNEŽAK

JAZ SEM SNEŽAK. OTROCI ME NAREDIJO IZ SNEGA. SEM MRZEL. NAMESTO NOSA IMAM KORENJE. KO POSIJE SONCE, SE ZAČNEM TOPITI. OD MENE NASTANE MAJHNA LUŽA.

ALEKSANDRA ČIGOJA, 2. A

TAJA, 6. A

SEM SNEŽENI MOŽ

OTROCI ME NAREDIJO IZ SNEGA. SEVEDA MI NATAKNEJO KAPO, ŠAL IN ROKAVICE. V ROKI OBIČAJNO DRŽIM METLO. NOS IMAM IZ KORENJA, OČI IMAM IZ GUMBOV. RAD IMAM SNEG! KO PRIDE POMLAD, SE V SOLZAH STOPIM.

SELENA PODGORŠEK, 2. A

SEM ČOKOLADA

JAN, 6. A

OTROCI ME IMAJO ZELO RADI. KO ME POJEJO, SE ODPELJEM SKOZI NJIHOVO ČREVESJE IN NATO KOT KAKEC PADEM V NEKO ČUDNO POSODO. NATO PA KONČAM SKUPAJ Z VODO V KANALIZACIJI.

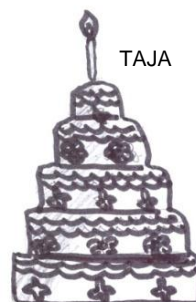
MAŠA SUBOTIČ, 2. A

SEM BRISACA

VES ČAS VISIM NA DROGU. LJUDJE SE ZVEČER Z MANO OBRIŠEJO, KO SE OPRHAJO V NEKI NIZKI ŠKATLI. VČASIH ME DAJO PRAT V NEKO ČUDNO STVAR, KI ME MED PRANJEM PREMETAVA. PO PRANJU SE SUŠIM NA TANKIH PALIČICAH, KI SO NA STOJALU. SEM ČRTASTA IN MEHKA.

MIA JOČIČ, 2. A

SEM TORTA

TAJA

SPEČEJO ME V NEKI OKROGLI POSODI. NAMAŽEJO ME IN DAJO NAME NEKO ČUDNO STVAR. POTEM JO PRIŽGEJO

IN IZ NJE SKAČEJO ISKRICE. POTEM ME RAZREŽEJO IN POJEJO. JOJ, KAKO SE SLADKAJO!

ŽIVA KECELJ, 2. A

SEM NALIVKA

NAJ SE PREDSTAVIM. SEM NALIVKA. SEM MODRE BARVE. STANUJEM V PUŠČICI. NAJBOLJ SE RAZUMEM S SVINČNIKOM, KER JE NAJVEČJI V PUŠČICI. RADA BI BILA ŠE VEČJA OD NJEGA.

EVA PUHAR, 2. A

SEM ŽOGA

OTROCI ME RADI BRCAJO. NAJVEČKRAT ZADENEJO Z MANO GOL. TI OTROCI SO PRAVI NOGOMETAŠI! KOLIKOKRAT SEM ŽE PRISTALA V GOLU!!!

KLEDIAN GASHI, 2. A

SEM POMLAD

ŽIVALI SE ZBUDIJO, ROŽE ZACVETIJO, PTIČKI VESELO ČIVKAJO, SNEG SE TALI, LJUDJE PA SPET SADIJO.

MAJA POTOČNIK, 2. A

LEA, 6. A

SEM ZOB

SEM V NEKI SLUZASTI VOTLINI. VČASIH ME IZPULIJO. OTROK ME REDKOKDAJ POGOLTNE. A KO SE TO ZGODI, SE ZNAJDEM V NEKEM SMRDLJIVEM BLATU.

LARA TOMIČ, 2. A

SOČA MI JE PRIPOVEDOVALA

Prejšnji teden se mi je zgodilo nekaj precej nenavadnega. Potem ko sem se na družinskem pikniku skregala z bratom in odšla sedet k Soči, mi je ona začela pripovedovati zgodbo. Pripovedovati! Si lahko mislite, no, bilo je nekako takole.

Torej, sedela sem na robu reke in vanjo metala kamenje, ko sem zaslišala tiho petje. Najprej sem mislila, da se mi hoče moj brat s tem oddolžiti, vendar ko sem se ozrla okoli sebe, tam ni bilo nikogar. »Misliš, da boš problem rešila s kuhanjem mule in metanjem kamnov vame? Če to misliš, se motiš.«

»Kdo je?« sem se – nevedna od kot prihaja zvok – obračala okoli sebe. »Ne delajte se norca iz mene!« sem zdaj že nekam jezno zaklicala. »Oh, ne razburjaj se, jaz sem edina tukaj, ki bi bila lahko užaljena, ko me vi, vsi nehvaležneži, obmetavate z odpadki in prirejate te vaše piknike, od katerih na mojih kamnih ostanejo le smeti.«

To je Soča, le kdo drug bi lahko bil? »Povedala ti bom zgodbo svojega toka in prosim, da me ne prekinjaš, ker tega res ne maram. Ja, včasih je bilo tukaj življenje, ko sem bila še mlada in sem lahko brezskrbno skakljala iz skale na skalo. Seveda časi niso bili vedno veseli in svetli. Kri se je pretakala čez moje kamne in ko je bilo vreme najbolj jasno, so okoli mene začeli odmevati streli pušk, moške so brez življenja padali v moj tok. To je bila žalost in groza, ne ti tvoji mali prepirci. Pesniki so me opevali, ljudje so se pogovarjali z mano, takrat, ko so imeli še čas za to. Zdaj ga, kakor slišim, vi nimate več, ali pa je reka le nek nepomemben delček vašega življenja, na katerega se ni treba ozirati. Ko bi ti doživela vse te grozote, kot sem

jih jaz, ko bi videla vse te fronte, ko bi vedela, kako grozno je, ko si kriv, da se človek utopi v tebi! Nimaš pojma!« Dolgo časa ni bilo slišati glasu od nje, le njeno šumenje je ponazarjalo, da je še tam.

»Soča?« sem se slišala reči, vendar odgovora nisem dobila. Namesto tega pa sem ob robu reke zagledala najlepši kamen, kar sem jih kdaj videla – svetil se je zeleno modro. »Hvala,« sem še rekla in odšla.

NEŽA MARKELJ BOGATAJ, 9. B

KAKO JE NASTALO OGLEDALO

Veliko nas je, ki poznamo ogledalo, a malo nas ve, kako je nastal ta čudežni predmet.

Ko niso poznali še ure, je v neki deželi, za katero ve malo ljudi, živel priden in pošten fant. Želel si je videti svoj obraz. Ko je kdaj pa kdaj sedel ob reki, ki je bila motna in včasih zelo umazana, je spraševal ljudi, kakšen ima obraz, a vsak mu ga je opisal drugače. Neko pomladno noč je sanjal, kako je šel do čiste reke in v njej videl svoj obraz. Takrat je večina ljudi verjela, da se sanje uresničijo in tako se je odpravil na pot poiskati čarobno reko.

Po treh letih potovanja se je mislil že vdati, a bog ga je videl in se spremenil v drobno lačno ptičico. Fant, ki je šel mimo ptice, ji je kljub svoji žalosti dal košček kruha in ptica se je spremenila v boga.

Bog je vedel, da je fant dobrega srca, zato mu je pokazal pot do sončne reke in prav tja se je odpravil. Ko je prišel do nje, je res videl podobo v njej in sčasoma je ugotovil, da je to on. Kmalu je postal zopet žalosten, saj se je spomnil, da reke ne more nositi s seboj po svetu.

Fanta je opazovala tudi boginja in mu dala okvir. Naročila mu je, da ga mora pomočiti v vodo, če hoče svoj obraz nositi s seboj.

In res. Ko je okvir namočil v vodo, se je luknja na sredini obarvala. S svojim odsevom je odšel proti domu. Ko je prišel do svoje vasi, je okvir pokazal vaščanom. V njem so opazovali svoj obraz. Pri prerivanju v vrsti so drug čez drugega vpili besedico »alo«. Ker pa so najditelja spraševali po imenu predmeta, pa si je ta na hitro izmislil ime iz besed »ogled« in »alo« ter je tako nastalo ogledalo.

Beseda ogledalo se je ohranila še do danes in iz istega vzorca ogledala, ki se je hranil več tisoč let, so naredili današnja ogledala.

MIHA LOTRIČ, 7. B

ZMAJ IN KNJIGA Z UROKI

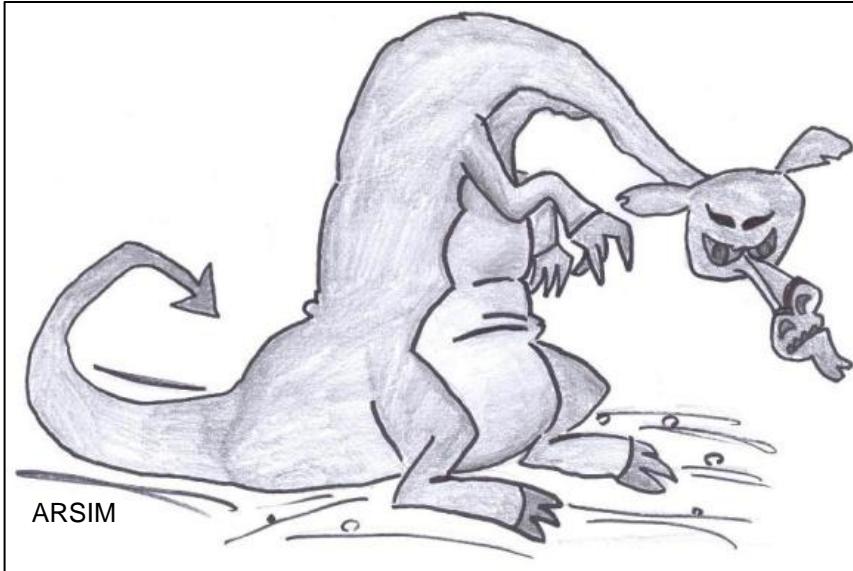
Nekoč, pred davnimi časi, je za devetimi gorami in devetimi vodami v črnem gozdu živela hudobna čarovnica, ki je uničila vse, kar ji je prišlo na pot.

Tokrat se je odločila, da bo uničila očeta in njegovo hčer, ki sta bila zelo revna. Živela sta v razpadajoči hiši ob črnem gozdu. Mati oz. žena je umrla že davno. Nekega dne je mati odšla v gozd po hrano. Na poti je srečala čarovnico z grdimi očmi in bradavico na nosu. Ko jo je čarovnica zagledala, je zahtevala od nje, da bi ji služila. Ker pa mati tega ni hotela storiti, jo je čarovnica spremenila v prah. Od takrat dalje oče in hči ne hodita v gozd.

Nekega dne, ko sta orala njivo, se je deklica spotaknila v majhno železno škatlo. Z očetom sta jo odprla. V njem je bilo majhno jajce, podobno

ptičjemu, in knjižica z navodili. Hči je vse skupaj odnesla v hišo

oken so vilo poimenovali Svetlobna vila. Družine ni bilo

in v knjigi, ki je imela naslov Knjiga urokov, prebrala, da je to jajce največjega zmaja. Skrbno je shranila jajce in čez sedem tednov se je iz njega zvalil zmaj. Hitro je rasel in čez tri dni je bil velik za petdeset hiš in lep kot najlepša cvetica. Ker je bil tako velik, ga je opazila tudi čarovnica, ki si je že dolgo ob sebi želela takega zmaja. Oče in hči sta zmaju naročila, naj gre k čarovnici in ji vzame njeno knjigo urokov. Zmaj se je kmalu vrnil, a brez knjige. Oče je pogledal v navodila in prebral, da zmaj uboga le, če dobi za priboljšek lupino jajca, iz katerega se je zvalil. Oče mu je dal en del lupine. Zmaj je odletel k čarovnici, a se je spet vrnil brez knjige. Oče mu je sedaj dal tri končke lupine. Zmaj jih je pojedel in odletel. Tokrat se je vrnil s knjigo. Oče jo je prelistal in v njej našel protiurok, kako lahko iz prahu človek zopet postane živo bitje. S hčerjo sta naredila vse, kar je bilo zapisano, in zopet sta nazaj dobila ženo oz. mater.

Naprej so vsi skupaj živeli srečno. Začarali so tudi hišico, ki je postala velika vila. Imela je tristo oken, v vsako nadstropje je vodilo trideset stopnic. Zaradi takšnega števila

več strah čarovnice in njenih urokov, kajti brez knjige je bila čarovnica čisto običajna grda ženska z bradavico na nosu.

DAŠA ZADRAVEC, 6. B

CESAR, GRDA DEKLICA, PRSTAN IN ZVITA LISIČKA

Nekoč je živel cesar. Zelo rad se je lepo oblačil. Pogosto je menjal svoja oblačila, včasih tudi vsakih deset minut. Omara je bila tako polna samih lepih oblačil, da je še sam cesar ni mogel zapreti. Nekega dne pa so vsa oblačila izginila. Cesar se je zgrozil.

Odšel je na ulico in ljudi spraševal, če so kje videli njegova oblačila. Na žalost ni nobeden ničesar videl. Cesar se je spomnil na zanemarjeno grdo deklico, ki je imela na nosu grd rdeč mozolj, zavozlane lase, povrhu vsega pa je še malo škilila, in pomislil je, da bi mu oblačila lahko vzela prav ona. Cesar je odšel do nje. Živela je na hribu blizu grada. Ko je cesar prišel do hiše, si ni

upal vstopiti, saj je v hiši grozno smrdelo. Cesar je hotel od deklice zvedeti resnico. Vprašal jo je, če mu je ona vzela njegova oblačila, a deklica mu je odgovorila, da laže. Cesar jo je še enkrat vprašal in dala mu je isti odgovor. Žalosten je odšel proti gradu. Na poti pa je našel prstan. Bil je zlat in lep, na njem pa je pisalo: »Zaželi si nekaj.« Cesar je dolgo časa premišljeval, kaj naj si zaželi, saj je imel vsega na pretek, potem pa se je spomnil na svoja oblačila. »Želim si, da bi zvedel, kdo mi je ukradel oblačila.« In res. Na poti je zagledal sledi. Cesar je šel po sledeh in prišel v gozd do majhne lisice. Zasmilila se mu je, a kaj ko je videl, da so ga sledi pripeljale prav do njene luknje. Cesar je pogledal vanjo in ves začuden zagledal svoja oblačila. Vzel jih je, s seboj pa je odpeljal tudi lisičko. Poimenoval jo je kar Zvita lisička. Saj je bila res zvita.

NUŠA PERNE, 6. B

ČAROBNI ČOPIČ

Zivela sem v majhni vasi. Moja kočja je bila na robu gozda med lepimi cipresami. Bližal se je dan, ko je vsako leto v vas prišla kraljica. Prebivalci vasi so praznovali njen prihod. Tistega dne sem s konjem odjahala v sosednjo vas po nekaj hrane. Vsi so se pripravljali na kraljičin prihod. Nenadoma se je od daleč zaslísal zvok trobente. Ljudje so se postavili v vrsto in ko je zvok trobente postal še glasnejši, sem razjahala konja, ga privezala k drogu in se tudi sama postavila v vrsto.

Nato je prišla kraljica v kočiji iz samega zlata, v katero so bili vpreženi beli in okrašeni konji.

Ko se je kočija ustavila, je iz nje stopila kraljica, oblečena v najlepšo obleko iz svile. Kraljica je bila vdova in je živela na gradu z vsemi služabniki ter s svojo hčerko. Ko sta se sprehodili med ljudmi, so se jima priklanjali. Kraljica je prišla do konca vrste, pogledala je v nebo in

zagledala lepo oranžno sonce. Nasmehnila se je in rekla prebivalcem vasi, naj se zabavajo. Sedla je na prestol, se malo pozibavala in smejala. Zabava je trajala kar nekaj ur.

Nato pa je prišel iz gozda nek človek s čudnim klobukom ter z rdečimi skodranimi lasmi. Pristopila sem do njega in ga vprašala, kako mu je ime. Odgovoril je, da se imenuje Haterr. Za sabo je vlekel mulo, ki je imela na sebi vso kramo. Pogledala sem stvari, ki jih je s seboj nosil Haterr, in se zagledala v lep srebrn čopič. Vprašala sem ga, kje je dobil čopič. Odgovoril je, da so mu ga podarile vile in da ima čudežno moč. Nato mi je pokazal zvižajočo. Prijel je čopič, ga dvignil in izrekel neko čarobno besedo. In ko je razprl roko, je imel v njej najlepše vrtnice za devetimi gorami. Nenadoma se je stemnilo in začelo je grmeti. Ozrla sem se v nebo in zagledala velikega črnega zmaja. Bruhal je ogenj in naenkrat so se pojavili vojaki. Vojska je začela razmetavati, razbijati, uničevati vse, kar jim je prišlo pod roko. Ljudstvo je začelo bežati na vse strani. Nato pa mi je Haterr ponudil čopič in mi rekel, naj izgovorim besedo nimfa. Res sem to storila. Na nebu je zopet zasijalo sonce in na tla je priletela velika ptica. Usedla sem se nanjo in ji naročila, naj poleti. V roki sem imela čopič in izrekla besedi: »Meč zaščitel!« Nenadoma se je pojavil pred menoj. Vzela sem ga v roke, zleteli sva do zmaja in zabodla sem ga v srce. Zmaj je padel na tla. Vojska se je ustrašila in zbežala. Prijela sem za čopič in rekla: »Naj se zabava nadaljuje.« V vasi je bilo

zopet vse tako kot prej, kraljica se je smejala in bila srečna, gostija pa je tekla naprej.

PIKA KRIŽNAR, 6. B

ZOFINA POT DOMOV

Nekoč sta za devetimi gorami in devetimi vodami živela oče in hči. Vedno sta se kregala, saj hči, ki ji je bilo ime Zofi, ni marala pospravljati.

Kmalu po zadnjem prepiru jo je oče poslal živeti na ulico. Ni vedela, ali bo sploh preživela, saj je bila že močno lačna. Odšla je v gozd in pojedla nekaj jagod, borovnic in malin. Pot je nadaljevala po gozdu in srečala jelena, ki je imel poškodovano nogo in je težko hodil. Zofi je bila prijazna, mu pomagala in mu povila poškodovano nogo. Nato je nadaljevala pot. Nenadoma je zagledala drobno lutko in ko se ji je približala, je zagledala vilo. Ta se je je tako prestrašila, da je kar poskočila. Zofi ji je povedala, da ji ne bo storila nič žalega. Občudovala jo je, saj je bila zelo lepa, oblečena v dolgo vijoličasto obleko, čevlje je imela tako lepe, kot sam cvet, ki cveti na travniku, v laseh je imela čarobno rožo, v roki pa je držala čarobno palico. Zofi je razmišljala, če bi vilo vzela s seboj na pot.

Vprašala jo je in vilo se je strinjala in se ji tudi predstavila. Povedala je, da ji je ime Malina. Ko je Zofi slišala to ime, je zopet postala zelo lačna. Vilo je prosila, da ji pričara nekaj hrane. In res, v trenutku je bila ob njej miza, naložena s polno dobrot. Zofi se je do sitega najedla in pri tem čisto pozabila na svojega očeta. Prej je še razmišljala o maščevanju, a sedaj se je odločila, da mu ne bo storila ničesar slabega. Z Malino sta nadaljevali pot. Hodili sta že nekaj časa, ko je Zofi padla in si pri tem strgala obleko. Bila je zelo žalostna. Vila pa je bila

radodarna in Zofi pričarala lepo obleko, ki ji je dodala še zlate in srebrne bisere. Ko se je Zofi pogledala, se je počutila kot princesa. Vila ji je pričarala še torbico s sedmimi vrtnicami. Ta jo je spomnila na dom in Zofi je bridko zajokala. Vila jo je s svojo čarobno palico pripeljala na dom. Tam jo je pričakal oče, ki jo je v solzah sprejel, se ji opravičil za svoje grdo dejanje in ji obljubil, da je nikoli več ne bo poslal na ulico. Zofi je bila srečna in počutila se je varno. Oče ji je izročil tudi darilo. Ko ga je odprla, je iz škatle skočil kužek. Očeta je objela, se mu zahvalila in sklenila, da bo kužku ime Malinko.

Od takrat naprej so vsi živeli srečno in lepo. Zofi ni nikoli pozabila vile.

NUŠA PERNE, 6. B

MATILDA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela deklica po imenu Matilda. Bila je revna in je živela z očetom Francijem. Kljub temu da sta živela skromno, sta bila srečna. Tistega dne, ko se je Matilda rodila, je njena mami izginila. Mnogi so prepričani, da jo je vzela čarovnica.

Matilda pa je imela neverjeten dar: zelo dobro je znala peti. Ko je delala v hlevu, je pela. Sosedje so jo poslušali in se spraševali, kako to, da ima že pri sedmih letih tako neverjeten glas. Sosedje so to novico sporočili kralju na grad in predlagali, da bi mu lahko pela. Drugi dan je v vas prišel sam kralj in vsi so se ga močno razveselili. Poiskal je Matildin dom. Matilda je bila presenečena, ko ga je zagledala. Kralj ji je povedal, da je o njej slišal veliko lepega, predvsem pa

to, da nadvse lepo poje.

Predlagal ji je, da bi pela na

njegovem gradu in tako zaslužila tudi nekaj denarja.

Nenadoma je mimo priletela čarovnica na metli. Ko jo je Matilda zagledala, je ostala brez sape.

Čarovnica je zavpila, da ji bo vzela njen prelepi glas, tako da ne bo mogla ne govoriti še manj pa peti. Matilda se je v zadnjem trenutku spomnila na pesmico, s katero bi lahko odgnala čarovnico. Ko je začela peti, se je čarovnica zbegala in padla z metle na tla.

Ko je kralj zvedel zgodbo o Matildini mami, je ukazal svoji vojski, naj takoj preiščejo vso deželo in najdejo čarovnično skrivališče. Kmalu so vojaki res našli skrivališče in v njej Matildino mami, ki so jo pripeljali domov. Vsi so se srečno objeli, mami pa je bila presenečena, kako je Matilda že zrasla.

Ta dan je kralj na gradu priredil zabavo, kamor so bili povabljeni tudi vsi prebivalci vasi. Matilda je tudi zapela in tako so se vsi prepričali, kakšen angelski glas ima. Od takrat naprej so Matilda in starši živeli bolje, imeli so dovolj denarja in bili srečno do konca svojih dni.

STEFAN POPOVIĆ, 6. B

DOGAJALO SE JE...

V letošnjem šolskem letu je bilo na naši šoli kar nekaj zanimivih dogodkov.

18. 11. 2011 smo se tudi mi priključili **projektu Tradicionalni slovenski zajtrk**, kjer smo ta dan za malico dobili kruh, maslo, med, jabolko in mleko. Pripravili pa smo tudi razstavo likovnih izdelkov in plakatov na temo zdravega življenja, na hodniku pred knjižnico pa smo razstavili kar 12 različnih sort jabolk.

23. 11. 2011 so **prostovoljke** naše **šole obiskale Dom upokoencev**, kjer so se družile s tamkajšnjimi prebivalci in skupaj z njimi izdelovali adventne venčke.

13–15. 12. 2011 so **prostovoljci** organizirali **humanitarno akcijo zbiranja hrane za Rdeči križ**. Akcija je uspela, saj so s pomočjo učencev in njihovih staršev zbrali veliko hrane, ki so jo zagotovo dobili tisti, ki jo najbolj potrebujejo.

20. 12. 2011 je v telovadnici šole potekal **božično-novoletni koncert**, kjer so se s pesmijo in igro predstavili vsi naši zbori šole.

22. 12. 2011 je imel na naši šoli **koncert Adi Smolar**. V dobri uri nam je zaigral nekaj svojih uspešnic.

4. 1. 2012 sta nas obiskala **slovenska nogometna reprezentanta Josip Iličič in Siniša Anđelković**. Najprej sta v telovadnici odgovorila na nekaj vprašanj, ki so jima jih zastavili učenci, nato pa sta v učilnici gospodinjstva delila še podpise.

6. 2. 2012 nas je obiskal **igralca in pianista Jure Ivanušič**, ki nam zaigral zanimivo predstavo *Od tišine do glasbe*.

16. 2. 2012 smo imeli **otvoritev nove računalniške učilnice**. Obiskal nas je tudi župan. Z novo učilnico bodo naše ure pri posameznih predmetih še zanimivejše.

29. 2. 2012 so se predstavniki naše šole **udeležili občinskega parlamenta**, kjer so se pogovarjali o junakih našega časa, pa naj bodo to knjižni, filmski junaki ali pa junaki, ki živijo med nami.

22. 3. 2012 so učenci razredne stopnje pripravili lepo **prireditev ob 8. marcu in materinskem dnevu**. Mamicam, babicam, tetam, pa tudi očkom so zapeli, zaplesali, in tudi zaigrali.

23. 3. 2012 so učenci **prostovoljci in folkloristi obiskali Dom upokoencev Kranj**, kjer so prebivalcem doma pripravili prijeten program, saj so jim zapeli, zaplesali in zaigrali na glasbilo. Z njimi so se tudi posladkali in jim na koncu podarili vrtnice.

24. 3. 2012 smo se tudi učenci naše šole in starši **priključili vseslovenski akciji Očistimo Slovenijo 2012**. Nabrali smo veliko smeti in tako tudi mi pripomogli k temu, da je bil naš Kranj vsaj nekaj časa zopet čisto mesto. V šoli pa smo z odpadnim materialom ustvarjali koristne predmete. Naredili smo tudi lepe okrasne lončke za cvetlice.

19. 4. 2012 so si učenci razredne stopnje, ki so tekmovali za **Prešernovo bralno značko**, v telovadnici ogledali **predstavo Andreja Rozmana – Rožo Kako je Oskar postal detektiv**.

Toda to še ni vse. Učenci so si v sklopu različnih dejavnosti ogledali tako Kranj z okolico kot tudi ostale pokrajine naše lepe dežele. Seveda smo se udeleževali tudi športnih, naravoslovnih in tehniških dejavnosti. Tudi na kulturne dejavnosti nismo pozabili.

GAL VEBER, 8. A

OBISK KNJIŽNICE

V petek, 21. 10. 2011, smo se učenci našega razreda odpravili v Mestno knjižnico Kranj. Pri vходу nas je že čakal naš vodič po knjižnici, knjižničar Jure, ki dela na otroškem in mladinskem oddelku.

Najprej nam je predstavil pritličje. Ko smo vstopili v knjižnico, smo zagledali pred seboj pult, kjer lahko dobimo različne informacije. Na levi strani sta avtomata za izposojajo knjig, na desni strani pa za njihovo vračanje. Desno od avtomata je nekakšna soba, v kateri lahko beremo različne revije in časopise. Ob stopnicah so bile v vitrinah razstavljene najbolj brane knjige.

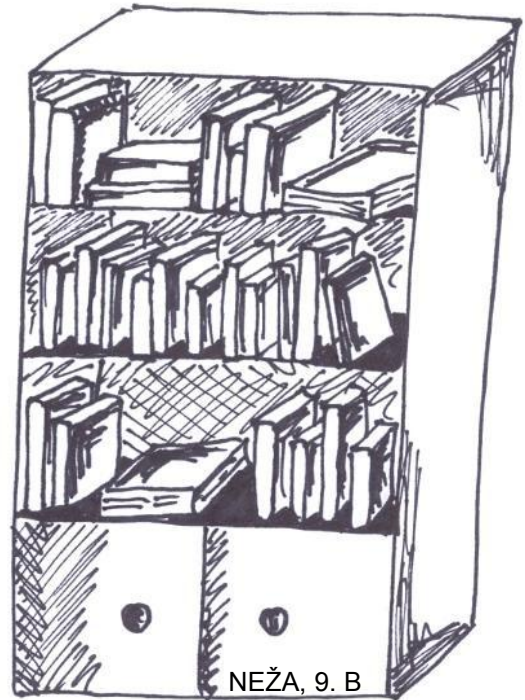
Ko smo se povzpeli po stopnicah, smo prišli do oddelka, ki je namenjen nam – otroško-mladinski oddelk. Pred nami so se vile polne police knjig za mladino, starejšo od 13 let. Ob steni so bile razstavljene knjige, ki jih priporočajo knjižničarji za branje. Tudi police za nas, stare 9–12 let, niso bile prazne. Čeprav je kar nekaj teh knjig primernejših za mlajše, nam je knjižničar rekel, da ni nič narobe, če kdaj preberemo tudi te knjige. Za policami s knjigami za najstnike pa so zgodbe in pravljice za najmlajše. Take, z lepimi ilustracijami, velikimi črkami, izgubljenimi na prevelikih straneh. Na desni strani so zbrane poučne knjige in vodniki za odraščanje. Moram povedati, da so te police povzročile kar nekaj muzanja in tihih napadov smeha. V tem nadstropju si lahko izposodimo tudi zgoščenke z glasbo in filmi. Če česa ne najdemo, pa lahko prosimo za pomoč knjižničarja,

ki sedi za črno mizo z računalnikom.

Spet smo prehodili stopnice v višje nadstropje in pogled se nam je odprl na dolge in obširne police s knjigami, namenjene odraslim. Na desni strani so knjige splošne znanosti in slovarji, nekje na sredini pa so knjige, razvrščene po področjih. Knjižničar nam je razložil, kako se na ubijalsko visokih policah zelo preprosto najdemo. Sprehodimo se do polic s knjigami s področja biologije. Nato poiščemo njeno

podpodročje, in sicer zoologijo. Za temi knjigami, ki kar dišijo po znanju, pa se skriva meni najljubši prostor, v katerem hranijo najstarejše knjige, zemljevide, zapiske. Z večino od njih moramo delati z rokavicami, da jih ne bi poškodovali. Tu hranijo tudi 293 Prešernovih knjig. 293? Mar je živel 300 let? Ne, seveda ne. Prešeren je izdal le eno knjigo, in sicer svoje Poezije. Vendar je bila ta izdana v toliko različnih oblikah, da se je kupček res zvečal. K tej številki pa so prištete tudi knjige o samem Prešernu. V tej sobi sedi knjižničar, ki vneta v računalnik vnaša neke podatke. Le kakšne? Vprašamo ga in pove nam, da piše o dogodkih, ki so se zgodili danes. Vedno je kaj novega, še doda.

Po zanimivi razlagi pridemo do tistih knjig, ki spadajo med svetovno književnost. To pomeni, da jih berejo ljudje po celem svetu in so po navadi s strani

strokovnjakov dobro ocenjene. Kar vleklo me je k njim. V zadnjem delu tega nadstropja pa so police z vodniki po celem svetu.

Še enkrat se vrnemo v naše nadstropje in se presenečeno usedemo na stole v dvorani. Knjižničar nam začne pripovedovati o knjigah, ki bi jih morali prebrati, na primer: zbirko knjig Blazno resno o ..., Harry Potter ... Še posebej se posveti knjigam Blazno resno o ... in eno od njih – Blazno resno o šoli – nam tudi podarijo. V roke dobimo za kratek čas tudi iPade. Tako zaključimo naš obisk knjižnice in s knjigo pod roko se odpravimo proti šoli.

Ogleda knjižnice sem se razveselila, saj je to pomenilo, da bom o naši najboljši pridobitvi zvedela še kaj več. Vesela sem bila odlične knjige, ki sem jo takoj prebrala.

KATARINA KUNČIČ, 7. B

MARK, 9. B

V KNJIŽNICI

V petek smo obiskali Mestno knjižnico Kranj. Tam je zaposleno veliko knjižničark in celo knjižničar. Oni ti pomagajo, če rabiš pomoč pri izbiri knjige. Tam je zelo veliko knjig in se sam prav težko znajdeš med njimi. Knjige so razdeljene na otroške, mladinske, študentske ... Knjižničar nam je v posebni pravljичni sobi prebral pravljico.

Knjižnica je zelo velika, moderna in zelo svetla. V njej sem se počutila zelo prijetno. Vsi so bili zelo prijazni.

Vesela sem, da imamo v Kranju tako lepo knjižnico, kamor bom z veseljem zahajala.

TAMARA ČALOŠEVIĆ, 3. B

NAŠE SPOZNAVANJE LJUBLJANE

Učenci 4. a in 4. b-razreda smo imeli kulturni dan v Ljubljani. V Cankarjevem domu smo si ogledali predstavo z naslovom Igralec. Predstava mi je bila všeč, ker so bili igralci zelo smešni. Najboljši lik v predstavi se mi je zdela princesa. Po predstavi smo odšli v stari del Ljubljane, kjer smo si ogledali stare stavbe, ki so bile zelo zanimive in drugačne od naših. Nato smo videli še Tromostovje, parlament, stavbo slovenske filharmonije, Zmajski most, cerkev in maketo mesta Ljubljane. Po ogledu smo se odpravili proti avtobusu in se vrnil nazaj v šolo. Kulturni dan mi je bil zelo všeč zato, ker smo videli veliko zanimivih stavb in zato, ker smo se o Ljubljani veliko naučili.

JASMINA JOGIĆ, 4. B

V sredo, 9. 11. 2011, smo imeli učenci 4. a in 4. b razreda kulturni dan. Ob 7.30 smo se odpeljali z avtobusom v Ljubljano, kjer smo si imeli namen ogledati njene znamenitosti in gledališko predstavo Igralec.

V Ljubljani nas je avtobus pripeljal do Drame. Učiteljica nam je povedala, da se je Ljubljana včasih imenovala Emona. Nato smo odšli v Cankarjev dom, kjer so nas usmerili v okroglo, modro dvorano. Tam smo si ogledali predstavo Igralec. V njej so nam z igro pojasnili, kako so igralci nekoč igrali. Po predstavi smo šli v stari del Ljubljane. Sprehodili smo se do makete Ljubljane in videli Prešernov spomenik, ki je gledal v okno Primičeve Julije. Vsi učenci smo se slikali zraven spomenika. Nato smo šli čez Tromostovje. Zgrajen je s treh mostov. Ko smo prispeli na drugo stran mesta, smo blizu mestne hiše videli vodnjak. Kmalu smo prišli na Čevljarški most. Prečkali smo ga in zagledali Filharmonijo. Šli smo skozi park Zvezda in pohiteli čez zelo prometno cesto. Kmalu smo se zopet znašli pred Dramo. Počakali smo na avtobus in ko je prišel, smo vstopili. Avtobus nas je pripeljal na parkirišče pred šolo. Vrnili smo se v šolo in lačni ter malo utrujeni odhiteli na kosilo.

Priporočam vam, da si greste ogledat znamenitosti Ljubljane. Bilo je zelo zanimivo in poučno.

STEFAN HENDRICKX, 4. B

<h1>NA HUJAH</h1>	Bili smo na Hujah. Oblečen sem bil v bundo, smučarske hlače, kapo, šal in rokavice. Tam smo se sankali in sladkali. Bilo je zabavno.	
	DAVOR, 2. B	
Zjutraj sem vstala zelo dobre volje, saj smo imeli športni dan. Odpravili smo se na Huje. Na sankanju sem zelo uživala. Moja lopata je bila zelo hitra. S sošolkami smo uživale in se ves čas hihitale.	<i>V petek, 10. 2. 2012, smo imeli zimski športni dan. Najprej smo šli jest, potem pa smo šli ven. Do hriba na Hujah smo šli peš. Tam smo se spuščali po snegu. Bilo je zelo zabavno. Najbolj mi je bilo všeč, ko sem padel na zadnjo plat. S sošolci smo si tudi zamenjali sanke. Kmalu smo odšli nazaj v šolo. V razredu smo se spočili in odšli domov. Ta dan mi je bil zelo všeč.</i>	
SUMEJA ŠUPUK, 2. C	VELE STOJANOV, 2. C	
<i>Nastopil je mráz. Imeli smo športni dan. Spuščali smo se po hribu in se zabavali. Vmes smo imeli tudi malico.</i>	Sankali smo se na Hujah. Vsi 2. a, 2. b in 2. c razred. Bilo je zelo dobro. Oblekli smo se v bunde in smučarske hlače. S seboj smo vzeli »lopatke«.	Komaj smo dočakali sneg. Odšli smo se sankat. Oblekli smo topla oblačila. Vsi smo se zabavali.
MAŠA, 2. B	ANA, 2. B	ALJOŠA, 2. B
Zjutraj smo se zbrali v učilnici. Kmalu smo odšli na hrib sredi mesta. Po snegu smo se spuščali na snežni lopati. Imeli smo dve progi. Ena je bila bolj počasna, druga hitrejša. Vsi smo se zelo zabavali. Zelo rada imam zimске športne dneve, saj uživam na snegu.	S sošolci in učiteljico smo odšli na športni dan. Tam smo se sankali in se zelo zabavali. Imel sem bob z zavorami in vrvico. Samo enkrat sem padel. Imeli pa smo tudi pravilo, da se spusti po bregu samo eden, tako je bilo bolj varno. Meni je bilo zelo lepo.	<i>S sošolci smo se odpravili na športni dan. Oblekli smo smučarska oblačila, s seboj pa smo vzeli bobes in lopate. Spuščali smo se po hribu in se pri tem zelo zabavali. Izmenjavali smo si bobes in lopate. Ta dan mi bo ostal v lepem spominu.</i>
NIKA ŠVEGELJ, 2. C	NIKOLAJ DAJČMAN, 2. C	NIKOLA KALABIČ, 2. C

OBISK KMETIJE V MAVČIČAH

Obiskali smo kmetijo v Mavčičah. Najprej smo si ogledali razstavo metuljev. Bili so zelo lepi. Potem smo šli v delavnico. Tam je bilo veliko zanimivih stvari, kot na primer stara sekira, žaga, posebne klešče za spravilo hlodov. Videli smo tudi veliko strojev. Zraven smo videli še psičko Brino. Vmes je bil čas tudi za malico. Sledil je ogled vrta. Tam smo

sadili krompir. Spoznali smo veliko novih vrtnih živali. Lahko sem pobožala zajčico Minko. Gospodar je vsakemu podaril leseno jajce. Posadili smo še sončnico. Bilo je zelo lepo.

MAŠA OMERZA ZALOKAR, 2. C

Na kmetijo smo se peljali z avtobusom. Najprej smo si ogledali metulje. V delavnici smo si ogledali stroje. Gospa Breda nas je seznanila z vrtnarjenjem. Tam sem že veliko stvari znal. Poskusil sem surove šparglje. S seboj smo prinesli lonček z zemljo. Posadili smo sončnico. Ponudil so nam domači čaj in potico. Imeli smo se lepo.

KLEMEN IGLIČ, 2. C

Bili smo na kmetiji v Mavčičah. Z lastniki smo si ogledali delavnico. Tam imajo staro in novo orodje. Pili smo zeliščni čaj in jedli domače pecivo. Božali smo zajčka in kužka. V lonček smo posejali sončnico. Pogovarjali smo se o delu na polju. Obisk mi je bil všeč, ker sem videla živali, razne lepe izdelke in izvedela veliko novega o polju in gozdovih.

NIKA ŠVEGELJ, 2. C

Obiskali smo kmetijo v Mavčičah. Lastnik in lastnica kmetije sta nas prijazno povabila naprej. Ogledali smo si razstavo metuljev. Meni je bil najlepši lastovičar. Potem smo šli pogledat vrt. Ogledali smo si tudi mizarско delavnico. Ko smo pojedli, smo hranili in božali zajčico Minko. Imeli smo se zelo lepo.

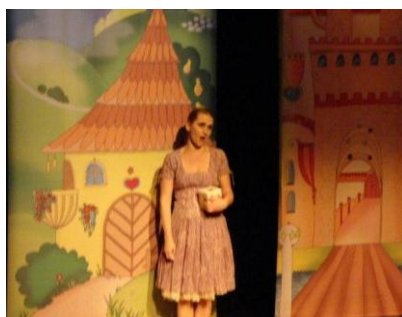
NINA VIDUČ KOSEC, 2. C

Z avtobusom smo se peljali na kmetijo v Mavčiče. Kmetijo sta nam razkazala gospod Marko in gospa Breda. Nimata strojev, ampak delata ročno. Imata štiri otroke. Njun gozd je velik. Marko je mizar in v gozdu dobi les, Breda pa dela na vrtu. Ogledali smo si mizarско delavnico in vrt. Sadili smo sončnice. Videli smo zajčico Minko. Imeli smo se zelo lepo.

TEA ROŽMAN, 2. C

TUDI OTROCI SI LAHKO OGLEDAMO OPERO

V mesecu decembru smo obiskali Cankarjev dom v Ljubljani. Ogledali smo si otroško opero **Bastien in Bastiena**. Pa preberite nekaj naših vtisov z ogleda.

Bastien se je vrnil k Bastieni, ker mu je bilo dolgčas v gradu. Skupaj sta spet pasla ovce.

DAME, 2. B

Ogledali smo si zanimivo predstavo, kako sta se Bastien in Bastiena zaljubila. Ko nista bila skupaj, sta bila žalostna.

TAJA, 2. B

Nekoč sta živel Bastien in Bastiena. Bastien se je zagledal v lepo princeso in se zaljubil vanjo. Bastiena je ostala sama. Jokala je, ker si ga je želela nazaj. Bastien pa se je dolgočasil v gradu.

NIK, 2. B

Danes smo se imeli zelo lepo. Ogledali smo si predstavo Bastien in Bastiena. Bilo je zelo zanimivo. Bastien je zapustil lepo Bastieno. Bastiena je bila užaljena.

GAJA, 2. B

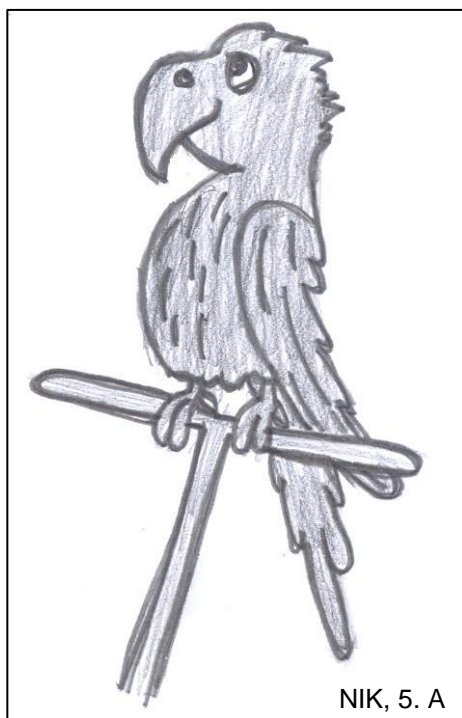
Bastien in Bastiena sta se imela rada. Vendar se je Bastien preselil v grad h kraljični. Bastiena je bila žalostna, ker je ostala sama. Čarovnik je Bastien pomagal, da se je vrnil k Bastieni.

PIA K., 2. B

ZIMSKI ŠPORTNI DAN -SANKANJE-

V četrtek, 16. 2. 2012, smo se učenci 4. a in 4. b razreda odpravili na Pokljuko, na zimski športni dan, kjer smo se sankali. Ob 7.50 smo se zbrali pred šolo. Potem smo odšli do parkirišča. Tam nas je čakal avtobus. Sanke smo dali v prtljažnik, mi pa smo se usedli na sedeže. Nato pa je avtobus odpeljal. Vozili smo se uro in pol. Sedela sem z Lucijo in po poti sva se pogovarjali. Malo mi je bilo slabo, a je slabost hitro minila. Potem smo prispeli na sankališče Jelka. Pojedli smo sendviče in popili sok, potem pa smo se začeli sankati. Z Lucijo sva se sankali skupaj. Šli sva zelo hitro. Na progi je bilo veliko grbin, na katerih smo skakali kot na skakalnicah. Ko pa si se ustavil, si moral sanke spet zvleči na hrib. To je bilo težko, zato sva se z Lucijo menjali. Po končanem sankanju smo odšli še na čaj. Bil je zelo dober. Jaz sem ga hitro spila in nato pojedla še nekaj sladkarij. Potem smo se odšli še malo sankat. Po treh ali štirih vožnjah pa smo odšli v avtobus. Usedli smo se in odpeljali. Bilo mi je zelo lepo in še kdaj bi rada prišla na Pokljuko. Ampak takrat bom s seboj vzela ščitnike, ker te na grbinah tako stresa, da te vse boli.

MANCA KEJŽAR, 4. A

NIK, 5. A

TABOR MISELNEGA KROŽKA

V petek smo se ob 8.45 uri zbrali na parkirišču in se nato z avtobusom odpeljali proti Fiesi. Še prej smo se ustavili v Bistri, kjer smo pojedli malico in si ogledali Tehnični muzej Slovenije. Okoli poldneva je bil ogled končan in potem smo se odpeljali naravnost v dom Breženka. Tam smo imeli kosilo, po njem pa smo se nekateri udeležili tekmovanja iz logike. Če si prej opraviš tekmovanje, si imel lahko še malo prostega časa, nato pa smo se vsi odpravili na krajši sprehod do Mesečevega zaliva. Tam smo si privoščili sladoled, za katerega smo dobili popust zaradi številčnosti naše skupine. Ko smo se vrnili v dom, je bil že čas za večerjo, nato pa so kmalu prišle na vrsto priprave na spanje.

Naslednji dan smo vstali ob osmih in imeli zajtrk, na srečo brez jutranje telovadbe. Sledilo je pospravljanje in ocenjevanje sob, nato pa krajši sprehod do Pirana. Ko smo se čez približno pol ure vrnili v dom, smo imeli usmerjen prosti čas, ki smo ga porabili za različne športe. Nato smo dobili malico in že je sledilo težko pričakovano kopanje. Za tem smo imeli kosilo, potem pa spet sprehod do Pirana oz. Markove cerkve, kjer smo risali z ogljem. Ko smo končali, smo se spustili do Tartinijevega trga na sladoled. Po vrnitvi v dom smo imeli čas, da se pripravljamo na večerno prireditvev. Po večerji je prav ta kmalu prišla na vrsto. Na prireditvi so se predstavile skupine z različnimi skeči, ki so za najboljše izvedenega dobile tudi nagrado.

V nedeljo zjutraj smo se zbudili ne preveč dobre volje, saj smo vsi vedeli, da se bliža čas za odhod domov. Še prej smo se napotili v muzej, malo naprej od Pirana, kjer smo si ogledovali različne jadrnice in zgodovino pomorstva. Po poti nazaj smo se spet ustavili na sladoledu, nekateri so odšli raziskovat trgovine s spominki. Po kosilu smo se odpeljali nazaj v Kranj.

Tabor je bil zanimiv in poln zabavnih dogodkov, ki so nam vsem prav gotovo ostali v spominu.

NEŽA MARKELJ BOGATAJ, 9. B

MOJI ŽIVLJENJSKI CILJI

Devetošolci zaključujejo šolanje na naši šoli. Pred njimi je težka odločitev: Kam naprej. Nekateri so že trdno odločeni, kaj bi v življenju radi počeli, drugi pa še ne vedo in potrebujejo čas za razmislek. In kaj so nam o svojih načrtih in ciljeh povedali učenci 9. razredov?

Vpisal se bom na veterinarsko šolo v Ljubljani, saj me poklic veterinarja zelo zanima. Za to šolo sem se navdušil, ko se je na veterinarsko fakulteto vpisal sestrin fant in mi pripovedoval o šoli. Poklic veterinarja me je še bolj pritegnil, ko sem na informativnem dnevu obiskal šolo. Želim postati veterinar, saj bi rad pomagal nemočnim živalim, prav tako pa imam zelo rad živali. Čeprav sem star dovolj, da se lahko odločam o izbiri šole, sem se raje o tem pogovoril s starši, ki so mi dali nasvete in me spodbujali pri moji odločitvi.

LUKA MLAKAR, 9. B

Ker še nisem odločena, kaj hočem postati, sem se vpisala na gimnazijo. To odločitev sem sprejela sama, saj sem razmišljala, da če bi šla na poklicno šolo, bi bile moje opcije po končani gimnaziji manjše. Izbirala sem med kranjsko in škofjeloško gimnazijo, a sem se na koncu odločila za Gimnazijo Kranj, saj mi je bližja, program pa je tako ali tako na obeh šolah skoraj enak. Če bom zaključila šolanje uspešno z maturo, imam odprta prav vsa vrata na fakultete. Predmetnik bi mi omogočil ustrezno pripravo prav za vse študije, zato lahko rečem, da bi lahko postala karkoli. Na primer zdravnica, zobozdravnica, farmacevtka, arhitektka, biologinja ... Menim, da sem pri svojih štirinajstih letih veliko premlada, da bi odločala o svoji prihodnosti. Vedno sem si želela, da bi bila le-ta popolna.

TAJDA REŠEK, 9. B

Pri svojih petnajstih letih sem se dokopala do spoznanja, da si je za premislek treba vzeti čas, ukrepati pa hitro in odločno. Mislim, da si za več kot štiri leta ne moreš postavljati natančnih ciljev, saj v življenju že vsak dan prinese kaj novega. Tako se o svoji prihodnosti odločam za največ štiri leta naprej. Vse drugo so le prebliski moje domišljije in se vsak dan spreminjajo. Prav zato, ker se še vedno iščem, sem se po svoji volji vpisala na Ekonomsko gimnazijo Kranj. Ta šola se mi zdi dobro izhodišče za študij. Ponuja ti veliko možnosti in je zelo splošna.

LEA HORVAT, 9. B

Po končani osnovni šoli se bom vpisala na Gimnazijo Kranj. Za to šolo sem se odločila, ker nudi dobro izobrazbo in te dobro pripravi za nadaljnji študij na fakulteti, pa tudi zato, ker je blizu mojega doma in mi zjutraj ne bo treba vstajati tako zgodaj, kot če bi se odločila za šolo v Ljubljani. Preden sem se sploh odločila za to šolo, sem se seveda pogovorila s starši, o tem sem razpravljala tudi s sošolci in učitelji. Zdi se mi, da vstop na gimnazijo ne bo tako zelo velika novost, saj sama poznam zelo veliko dijakov, ki jo obiskujejo in so mi jo tudi priporočili. Odločitev sem nato sprejela sama, saj je to moja prihodnost, o kateri odločam le jaz. Seveda pa je k moji odločitvi prispeval tudi informativni dan, kjer so mi šolo zelo dobro predstavili.

NEŽA MARKELJ BOGATAJ, 9. B

Že od malih nog sem si želela postati zdravnica. Letos me je začela anatomija človeka še posebej zanimati, saj pri biologiji obravnavamo človeško telo. Ravno ta poklic sem si izbrala, ker me smer zdravstva in medicine zelo zanima. Moje sanje so, da bi se izsolala na področju medicine ter postala zdravnica. Ta poklic mi je všeč predvsem zato, ker se bom ukvarjala z ljudmi in jim pomagala. Mislim, da je delo zdravnika zelo naporno, ampak tudi zanimivo in prepričana sem, da vsak zdravnik z mislijo, da je nekemu rešil življenje, na ves ta napor pozabi in se počuti zadovoljenega ter ponosnega nase.

ERA DREJTA, 9. A

Osebnostno mislim, da se je pri teh letih zelo težko odločiti, kaj bom počel in kako se bom preživljal v moji prihajajoči prihodnosti. Menim, da bomo vsi najstniki počasi začeli razumevati, kaj je življenje in kako ga je treba na najboljši način izkoristiti. Del tega pa je tudi, kaj bomo storili v prihodnosti. Čeprav sem sam mnenja, da je treba uživati v sedanosti in se ji prepustiti, sem si postavil nekatere cilje, ki me bodo pripeljali do tega, kar si želim. Za te cilje pa je seveda treba tudi kaj narediti. Sam se bom poskusil v srednji šoli sproti učiti, dobro opraviti maturo in se nato zelo pazljivo odločiti za poklic, ki bi ga rad opravljal.

ARDIT AHMETAJ, 9. B

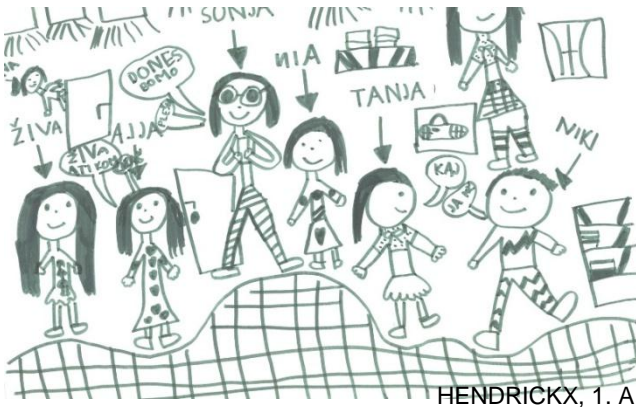
NAŠE INTERESNE DEJAVNOSTI

UČENCI 1. A RAZREDA OBISKUJEMO RAZLIČNE INTERESNE DEJAVNOSTI. POVEDALI SMO, ZAKAJ RADI HODIMO IN KAJ NAM JE NA INTERESNIH DEJAVNOSTIH VŠEČ.

Ljudski plesi

PLEŠEMO, VADIMO IN SE UČIMO NOVE PESMICE. RADA HODIM, KER RADA PLEŠEM IN NASTOPAM. **EVA**

PLEŠEM SKUPAJ V PARU Z ŽIVO. RADA HODIM, KER RADA PLEŠEM. **ALJA**

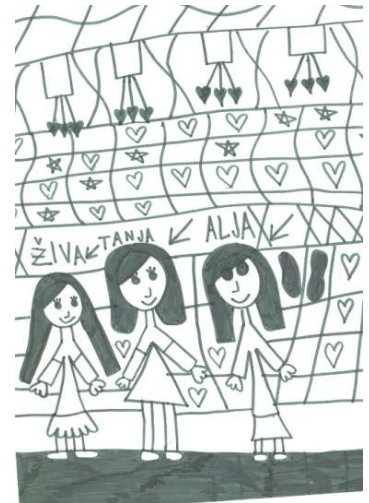

Pevski zbor

VŠEČ MI JE, KO UČITELJICA ALJA IGRA NA KLAVIR. RAD GLASNO POJEM IN NASTOPAM. **ANŽE**

RADE POJEMO IN NASTOPAMO. **TIA SARA, VANJA, NIA**

UČIMO SE ZANIMIVE PESMICE, KOT RECIMO PEDENJPED. IMAMO PRIJAZNO UČITELJICO. RADA TUDI NASTOPAM. **TAMARA**

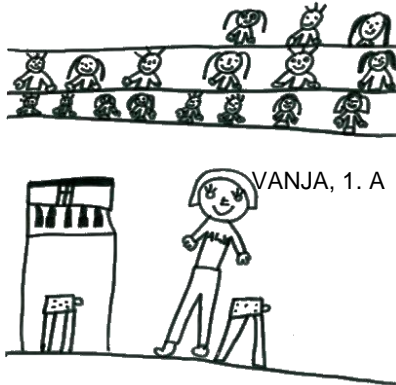

Zdrav življenjski slog

TAM SE LOVIMO, PLEZAMO IN SE IGRAMO RAZLIČNE IGRE. **NINA**

TEČEMO, SE LOVIMO IN SE IGRAM S PRIJATELJI. **TANJA**

PODAJAM ŽOGO, JO KOTALIM, TEČEM. **AMIR**

S SOŠOLKAMI SE DRŽIMO ZA ROKE IN SE LOVIMO. **ŽIVA**

Nogomet

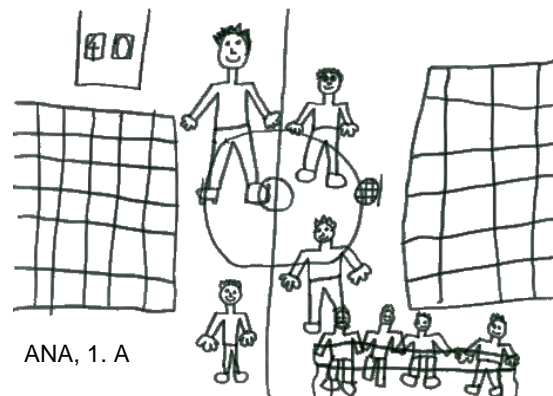
NAJBOLJ MI JE VŠEČ, ČE ZADANEM GOL, KO IGRAMO PROTI DRUGI ŠOLI. **BRENDON**

RAD TEČEM IN BRCAM ŽOGO. NAJBOLJ SEM ZADOVOLJEN, KO DAM GOL. **LUKA B.**

NAJBOLJ SO MI VŠEČ TEKME. **NELLY**

RADA IMAM ŠPORTE Z ŽOGO. VŠEČ MI JE, KO SE IGRAMO NA ZAČETKU VSAKEGA TRENINGA RAZLIČNE IGRIČE. **ANA**

RAD STRELJAM NA GOL. PRI OGREVANJU IGRAMO RAZLIČNE IGRE. **ALAN DAVID**

Košarka

RAD IMAM KOŠARKO. TAM MEČEMO NA KOŠ IN TEČEMO. **ALEKSEJ**

MEČEM NA KOŠ IN VODIM ŽOGO. **LUKA T.**

RAD IGRAM KOŠARKO. KDOR ZADANE KOŠ, IZBERE IGRO. **ALEN**

RAZVEDRILNE STRANI

UGANKE

Črno suktnjo nosi,
rove koplje, vrta.
Kdo vrtnar je bos,
sredi našega vrta?

ELENA DOJČINOVIĆ, 3. A

Črn gospodič s kljunom rumenim,
ni zadovoljen s sadežem enim.
Vse nam okljuva, vmes pa prepeva,
rad je na češnji, ki dozoreva.

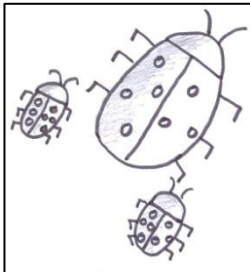
SAŠO BOŠKAN, 3. A

Lepa je, a silno zvita.
Redkokdaj se ujame v past.
Si po gozdu išče zajce,
v vas pa gre kokoši krast.

SAŠO BOŠKAN, 3. A

Koliko pikic na krilcih imam?
Sem še premajhna in šteti ne znam.
Ti mi fantek na krilca poglej,
koliko pikic je, prosim preštej.

DAVID STOJKOVIČ, 3. A

Vse se prebuja,
vse že cveti,
sonček nas greje,
v nas radost budi.

PATRICIJA KVEDER, 3. A

Cvet zlatorumen,
ko se oglasi,
nam pomlad prebudi.

Prebuja se sonce,
zvonček cveti,
meni pa ven
se igrati mudi.
TARA VEHAR, 3. A

Okrog mene jih je 24,
z menoj 25,
vsi zbrano sedimo in se učimo.

PATRICIJA KVEDER, 3. A

MOJIH 10 NAJ PESMI

1. Jay Sean ft. Lil Wayne –Down
2. Iyaz– So big
3. One Direction– One thing
4. New Boyzft. Chris Brown –Better with the lights off
5. Bruno Mars ft. Lil Wayne –Mirror
6. Jay Sean –Ride it
7. Chris Brown – Turn up the music
8. Justin Bieber–Boyfriend
9. Tinchy Stryderft. N-Dubs–Number 1
10. Justin Timberlake–What goes around

KATARINA OMEJC, 8. A

MOJE NAJ KNJIGE

Radi berete? Mogoče vam bo ta seznam pomagal pri izboru počitniškega branja.

Ne čudite se, da je med priljubljenimi knjigami toliko vampirskih in fantazijskih.

Letos je pač leto vampirjev. Fantje pa tako ali tako neradi beremo ljubezenske romančke.

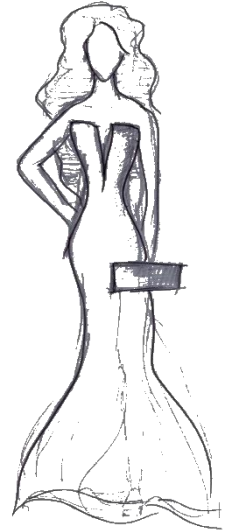
1. P. C. Cast, Kristin Cast: **ZAZNAMOVANA – HIŠA NOČI**
2. Richelle Mead: **VAMPIRSKA AKADEMIJA**
3. Stephenie Meyer: **SOMRAK**
4. R. L. Stine : **SOBA NOČNE MORE – NOČ ČAROVNIC**
5. Thomas Brezina: **NOVOHLAČNIKI – NLP AMADEUS**
6. Pete Johnson: **PASJA MORA**
7. Bogdan Novak: **ZELENA POŠAST**
8. Eoin Colfer: **ARTEMIS FOWL**
9. J. K. Rowling: **HARRY POTTER – KAMEN MODROSTI**
10. William Nicholson: **OGNJENI VETER 2 – MOJSTROVI SUŽNJI**
11. Meg Rosoff: **PRIMER JUSTIN**
12. Matjaž Pikalo: **VRTNAR NA JEZERU**
13. Michelle Paver: **IZTREBLJEVALEC DUHOV**
14. Philip Pullman: **NJEHOVA TEMNA TVAR – JANTARNI DALJNOGLED**

Izbor knjig je pripravil David Pogačar, 7. b.

Nazaj k rumeni

Kot že letošnja pomlad, bo tudi poletje polno pisanih vzorcev in barv. Najbolj bo letos

prevladovala rumena in turkizna barva. Poleg teh dveh pa bodo prevladovale tudi druge barve, ki so vsako leto v modi, npr. črna, bela, bež oz. kožna barva. Najbolj priljubljene bodo torej svetle barve, ki nam bodo dale dodatni občutek toplote. Med vzorci bo najbolj priljubljen cvetni vzorec, v kombinaciji s kratkimi jeans jaknicami, pa bo najbolj prišel do izraza. Zelo priljubljeni bodo tudi kot modni dodatki cvetovi v laseh. Letos bodo med modnimi dodatki priljubljeni predvsem veliki modni dodatki, npr. veliki prstani, zapestnice, ogrlice. Moderne bodo tudi hlače živih barv. Za vse tiste, ki včasih z modo malo pretiravajo, bo to leto čudovito. Kombinirali bomo lahko najbolj nore kombinacije. Da pa bo naš videz popoln k naši kombinaciji dodajmo še živo rdeče, kožno, belo, turkizno ali rumeno obarvane nohte.

TEA VIDOVIĆ, 8. A

DINA, 9. B

Jurček ima težave pri matematiki. Košir mu poskuša pomagati: »No, pomisli, imaš šest jabolok in ti vzamem eno, koliko ti jih ostane?«

Jurček skomigne: »Pojma nimam, v šoli računamo le s hruškami.«

»Koliko litrov mleka daje tvoja koza?« vpraša kmet soseda.

»Okoli štiri litre.«

»In kaj narediš z mlekom?«

»Dva litra ga spijemo sami, pet litrov ga pa prodam.«

Jan se vrne domov iz šole in oče ga vpraša:

»No kaj ste imeli danes na urniku?«

»Kemijo.«

»In kaj ste se novega naučili?«

»Kako lahko izdelamo dinamit.«

»Kaj se boste pa jutri učili v šoli?«

»Kakšni šoli?«

POLETNI HOROSKOP

OVEN (21. 03.–20. 04.)

Letošnje poletje se ti sprva ne bo zdelo nič posebnega. V začetku se boš dolgočasil/-a, pogrešal/-a sošolce in sošolke. A sredi julija bo drugače. Pričakuješ lahko nova poznanstva in tudi iskrica ljubezni bo prisotna. Zabave bodo del tvojega življenja, uživaj in bodi pozoren/-rna, saj lahko ravno tam srečaš ljubljeno osebo. Ker rad/-a poveš, kar misliš, pazi, da ne povzročiš kakšen hujši prepir, kajti kasneje ti bo žal. Preberi tudi kakšno dobro knjigo in ne posedaj preveč pred televizijo.

BIK (21. 04.–21. 05.)

Letos bo poletje zate precej napeto. Nova poznanstva, nekatere stare zamere bodo privrele na dan. Spoznal/-a boš svojo ljubezen, ob kateri se boš počutil/-a precej varno. Ne bodi preveč ljubosumen/-na, ker te to ne bo pripeljalo prav daleč. S starši boš odšel/-la na zanimivo potovanje, ki ti najprej ne bo všeč, potem pa boš navdušen/-a nad njim. Spoznal/-a boš tudi vrstnike, s katerimi boš navezal/-a prave prijateljske stike.

DVOJČKA (22. 05.–21. 06.)

Poletje in čas počitnic bo zate pravi užitek. Malo bo takih dni, ko ne boš vedel/-la, kaj početi. Pozoren/-na bodi na osebe okoli sebe, ki so zelo temperamentne. Z njimi se ti bo dogajalo marsikaj. Čeprav boš vse poletje med vrstniki užival/-a, si kakšen dan vzemi tudi zase, se odpočij, preživi dan s starši v naravi, poglej kakšen dober film. Ne pozabi na prijatelja, ki ga nekaj časa ne boš videl/-a, in mu poskusi napisati kakšno pismo, sporočilo. Vesel bo tvoje pozornosti.

RAK (22. 06.–22. 07.)

Letošnje poletne bo zate res noro. Pazi le, da ne boš imel/-a preveč takih trenutkov, ko boš žalosten/-na, ker boš preveč mislil/-a na sorodnika, ki se je odselil s starši v tujino. Takrat je najbolje, da pokličeš prijatelja/prijateljico in greš z njim na sladoled, pijačo ali po nakupih. Na začetku avgusta boš na morju spoznal/-a zanimivo osebo. Kmalu boš ugotovil/-a, da imata veliko skupnega, a pri sklepanju poznanstva ne hiti preveč.

LEV (23. 07.–23. 08.)

To poletje bo zate zadetek v polno. Starše ti bo uspelo prepričati, da ti bodo pustili malo več samostojnosti. S svojo samozavestnostjo in izjemnim talentom za petje boš očaral/-a osebo, s katero se boš srečal/-a na koncertu. Pazi, da ne boš ob druženju z ljudmi, ki jih boš spoznal/-a, imela/-a težave, ker ne boš popustil/-a pri svojih trditvah. Ne posedaj preveč pred računalnikom. Raje si vzemi čas za prijatelje in jih obišči. Srečanje bo prav prijetno.

DEVICA (24. 08.–22. 09.)

Letošnje poletje bo potekalo po ustaljenem urniku. Vsak dan boš točno vedel/-a, kaj boš počel/-a dopoldan, kaj popoldan. Ker imaš konec avgusta rojstni dan, boš pripravil/-a dobro zabavo, na kateri pa boš spoznal/-a tudi novega prijatelja. Teden dni boš preživel/-a pri babici in dedku in ugotovil/-a boš, da je tudi pri njima prav prijetno. Prav nič ne boš pogrešal/-a računalnika in spoznal/-a boš, da lahko svoj prosti čas preživljaš še na drugačne načine, ki so prav tako zelo zanimivi.

TEHTNICA (23. 09.–23. 10.)

V tem poletju te čaka pomembna odločitev. Vzel/-a si boš nekaj časa za odločitev, a ti potem za to ne bo žal. Na letovanju boš spoznal/-a dve osebi in odločiti se boš moral/-a, katera oseba je primernejša zate. Svoj prosti čas boš preživel/-a s prijatelji, mnogo časa pa boš posvetil/-a tudi svojemu bratu/svoji sestri, ki ga/jo med šolskim letom vidiš bolj malo časa. Obiskali vas bodo sorodniki iz tujine in tvoje finančno stanje se bo popravilo. Denarja se boš razveselil/-a.

ŠKORPIJON (24. 10.–22. 11.)

Poletje bo čas za prijatelje in zabavo. Končno boš našel/-la tudi čas za branje, računalniške igre, saj ga med šolskim letom zaradi vseh obveznosti nimaš veliko. Poleti boš spoznal/-a, da tudi tvoja kondicija ni tako slaba, saj se boš nekaj dni potepal/-a po slovenskih hribih. Na poti boš spoznal/-a nove prijatelje, s katerimi ti bo čas še hitreje minil. Starši ti bodo poleti dali nekaj več denarja in lahko boš odšel/-la večkrat s prijatelji na sok.

STRELEC (23. 11.–21. 12.)

Čas na morju ti bo prehitro minil. Ne posedaj preveč na soncu, da ne boš imel/-a zaradi tega težav. Toda počitnic s tem še ne bo konec. S starši te čaka zanimivo potovanje v tujino, kjer boš ugotovil/-a, da je tudi s starši prijetno preživljati počitnice. Doma boš s prijatelji odhajal/-a na bazen, kjer se boš družil/-a tudi s sošolci in sošolkami.

KOZOROG (22. 12.–20. 01.)

Poletni čas boš preživel/-a zelo koristno. Vsak dan boš pomagal/-a starejši gospe, ki ti bo za tvojo pomoč zelo hvaležna. Poleti boš nekaj časa preživel/-a doma, s starši se boš potepal/-a po Sloveniji, s prijatelji boš preživljal/-a čas ob rekah in bazenih. Spoznal/-a boš osebo, ki bo zelo humorna, in ki bo vso družbo spravila v dobro voljo. Tako ti bo na koncu počitnic kar žal, da se je vse tako hitro končalo. Za ljubezen pa to poletje ne boš imel/-a časa.

VODNAR (21. 01.–18. 02.)

Tvoje poletje bo letos zelo razgibano. Ljudje bodo velikokrat deležni tvojih nasvetov, ki jih bodo nekateri z veseljem upoštevali, drugi pa malo manj. S prijatelji boš na začetku počitnic preživel/-a malo časa, toda po njihovem opozorilu, boš spoznal/-a svojo napako in tudi za njih boš imel/-a čas. Za nekaj dni boš odšel/-la k sorodnikom in z bratranci in sestričnami se boste imeli super. Naučil/-a se boš tudi nekaj opravil, ki jih v mestu ni potrebno delati. Pri tem se boš zelo zabaval/-a.

RIBI (19. 02.–20. 03.)

Te počitnice se bodo začele slabo. Zaradi nerodnosti si boš poškodoval/-a nogo, zato boš moral/-a kar malo bolj mirovati, kot si načrtoval/-a. Tako si boš dolgčas preganjal/-a z gledanjem televizije, branjem knjig in računalniškimi igrkami. Toda v tej nesreči bo tudi nekaj dobrega. Prijatelji te bodo pogosto obiskovali in prijetno se boste imeli. V avgustu pa boš ponovno užival/-a. S starši boš odšel/-la na morje, ponudbo za jadranje pa boš dobil/-a tudi od tete. Sprejmi jo, saj boš spoznal/-a prijetno osebo.

Horoskop je pripravila SARA KOROŠEC, 9. B.

SMEH JE NAJBOLJŠE ZDRAVILO - ☺☺☺☺☺☺☺☺

»Hvala za pecivo, ki ste mi ga dali,« reče potepuh gospodinji. »Ravno prav dobro je bilo.« »Kaj pa pomeni to: ravno prav dobro?«
»Če bi bilo boljše, mi ga ne bi dali, če bi bilo pa slabše, pa ga ne bi mogel jesti.«

»Kdo nosi zlato krono?« vpraša učitelj zgodovine.
»Moj oče!« se oglasi Janezek. Cel razred se krohota.
»Ja, res jo nosi!« užaljeno reče Janezek.
»Včeraj je bil pri zobozdravniku.«

Očka, prosim, naredi mi to matematično nalogo."
»Sinko moj, jaz tega ne znam.«
»Lepo! Torej se bom moral jutri v šoli sramovati zaradi neznanja svojega očeta.«

»Zakaj petelin tako zgodaj kikirika?«
»Ker pozneje, ko se zbudijo kure, ne pride do besede.«

Močno je snežilo že vse jutro in kar naenkrat se sliši obvestilo po zvočnikih:
»Ali bi lahko deset lastnikov avtomobilov, ki so zaparkirali parkirišče pred gimnazijo, odstranilo svoja vozila, da se lahko spluži?«
Dvajset minut kasneje sledi ponovno obvestilo: »Ali bi lahko 600 dijakov, ki so šli premaknit deset avtomobilov, prišlo nazaj v učilnice?«

Oče vpraša Janezka ob koncu šolskega leta: »No, Janezek, kako je?«
»Vse v najlepšem redu, ata.«
»Kaj to pomeni?«
»To, da je moja pogodba za drugi razred podaljšana.«

»Janezek, kako je bilo danes v šoli?«
»V redu. Pisali smo prosti spis.«
»In o čem si ti pisal?«
»O tem, kako je šel stric Tone na izlet v hribe in spoznal teto Fani.«
»Kakšen naslov pa si dal spisu?«
»Nesreča nikoli na počiva ...«

Šale s spletnih strani zbral EDON KRUEZIU, 9. B.

1. Reši križanko. Če boš pri reševanju uspešen/-na, boš v poudarjenih poljih lahko prebral/-a besedo, povezano s šolo.

1.

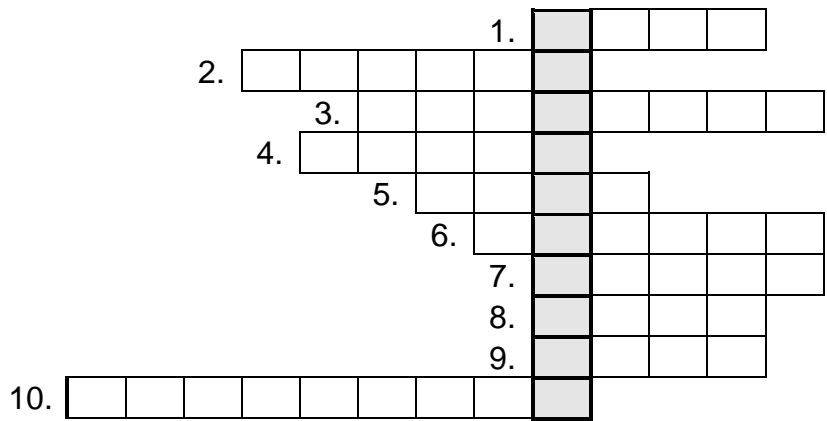
2. puščavska žival z grbo na hrbtu

3. ptica selivka

4. svetlobni/toplotni vir

5. žival, ki rada pljuva

6. sadje, ki ga obožujejo tudi opice

GESLO: _____

2. V tabeli poišči naštete besede.

A	R	T	O	P	I	C	A	B
B	A	I	A	L	E	V	L	E
I	Z	G	S	A	D	J	E	Z
R	R	E	V	K	O	N	K	S
D	E	R	I	A	M	O	S	A
Č	D	E	N	T	R	K	I	R
I	E	A	Č	A	K	O	K	O
P	L	D	N	O	J	P	O	K
O	O	K	I	N	O	A	N	A
Č	O	P	K	O	K	I	P	A

SADJE	ČOPKO	KINO	DELO
SVINČNIK	ČOPIČ	JOK	OKO
PLAKAT	DOM	MRK	ROKA
LEKSIKON	NOJ	KAČA	ANA
KONJ	RIS	TIGER	ROK
LEV	OPICA	RED	POK
JEZ	OSA	KIP	RIBA

ANJA J., 8. B in DAŠA, 8. A

»Zdravo, prijatelj! Ti pa ne izgledaš najbolje!«
 »Saj sem že bil pri zdravniku. Priporočil mi je več zelenjave.«
 »In kaj si ukrenil?«
 »Namesto ene olive dam v martini zdaj po dve.«

PUH

glasilo Osnovne šole Matije Čopa Kranj
šolsko leto 2011/2012

zbrala in lektorirala

Milena Čuden

oblikovanje

Barbara Zorman

slikovno gradivo

risbice so prispevali učenci in učenke naše šole

maj 2012

